

Lâu Lan Giai Nhân

Contents

Lâu Lan Giai Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	20
4. Chương 4	26
5. Chương 5	32
6. Chương 6	46
7. Chương 7	51
8. Chương 8	58
9. Chương 9	68
10. Chương 10	74

Lâu Lan Giai Nhân

Giới thiệu

Hàn Chấn Dạ người trong giang hồ sợ hãi khi nhắc đến hắc hắc yêu hận rõ ràng, đối với người phàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lau-lan-giai-nhan>

1. Chương 1

Xuân phong qua đi , hoa rụng rục rịch. ở ngoài thành vùng sông nước Giang Nam có một vũng hồ nhỏ bích lục. Ven hồ hoa cỏ sum suê, trồng rất nhiều cây hoa đào Lý liễu rủ xanh biếc. Ở lâu Hoa Xuân Thủy, Phụ Chúc là thanh lâu nổi danh nhất Giang Nam nơi ở của nàng danh kỹ xinh đẹp Mục Hồng Tiêu. Chỉ có sau khi trải qua cuộc chọn lựa nghiêm khắc sau khi giao ra một lượng lớn ngân lượng mới có thể nhìn thấy sắc nghệ song toàn Giang Nam danh kỹ trong truyền thuyết. Hôm nay có một tên nam tử từ đường xa mà đến, sau khi ném cho tú bà một đồng ngân lượng, thật vất vả mới cho phép Mục Hồng Tiêu để cho nam tử kia

nghe nàng khảy một bản. ‘Xuân Thủy lâu’ bên bờ chòi nghỉ mát một đài tượng gỗ được điêu khắc tinh tế, rèm sa mỏng, xuân phong lay động tựa như cảnh trí trong ảo mộng. Trong lương đình trên giường thêu mềm mại có mấy lư hương bày biện đẹp mắt cùng một cây tỳ bà. Nam nhân ngồi ở trong lương đình uống rượu, rất có kiên nhẫn đợi. Mùi thơm thoang thoảng, một hồi lâu sa mỏng phía sau có động tĩnh, mỹ nhân đã đến. Một đôi tay tinh tế trắng nõn vén sa mỏng phía sau ôm lấy tỳ bà rất nhỏ ngồi xuống. Nhẹ nhàng gảy thử dây cung ba lượt thanh âm điệu khúc hữu tình. Sa mỏng lung lay hiện lên một cô gái dung mạo cực kỳ mỹ lệ. Nam nhân than nhẹ một tiếng, không nghĩ tới Mục Hồng Tiêu lại mỹ lệ đến thế. Hắn dung mạo tuấn lãng bên trong còn có mấy phần tà khí, trong tay cầm cái chén giơ lên, con mắt thoảng qua nhìn Mục Hồng Tiêu gảy nhẹ đàn tỳ bà, đôi mắt thâm thúy thủy chung không thể rời đi dung mạo tuyệt sắc của cô gái này. Hắn trang phục quần áo rõ ràng cùng dung mạo bất đồng, da áo cừu trên thân hình cùng hắc trời sanh ngạo nghệ bộ dáng hết sức tương xứng, vừa nhìn cũng biết chính là nhân vật tôn quý. Chỉ là cặp mắt đen kia âm hiểm lạnh lùng sẽ làm cho người khác không dám ngênh thị. “Quả nhiên là mỹ nhân, khó trách thanh danh có thể lan xa đến vậy, làm cho người ta bàn tán xôn xao. mấy tháng này, truyền thuyết ở mọi nơi đều nói Giang Nam Xuân Thủy lâu Mục Hồng Tiêu mỹ lệ thanh thúy có thể gặp mặt một lần, nghe được một khúc cũng đã là phúc phận khó được.” Hắn mỉm cười, nheo mắt lại nhìn mỹ nữ thần thái có chút đậm mạc. Mỹ nữ như vậy dĩ nhiên là đáng giá để hắn từ xa lặn lội mà đến. Mục Hồng Tiêu thần thái không có thay đổi, nghe nhiều như vậy ca ngợi đã quen. Nàng tấu ra một khúc đêm trăng sông hoa đôi tay mảnh khảnh so dây. (đánh đàn) Hắn nghe âm khúc tuyệt hay, chìm đắm trong tiếng đàn của mỹ nhân, cảm giác từng đầu ngón tay mềm yếu từng giọt từng giọt lan tràn ra. Nhưng lúc này hắn mảy mảy nhìn lại, âm thanh vận khí kháng cự, mới phát hiện cái loại âm thanh mềm yếu mất hồn này đã từ từ truyền đến tai làm hắn chết lặng, ăn mòn thần trí hắn. “Đáng chết!” Hắn gầm nhẹ một tiếng biết tình huống không đúng. Rượu không có vấn đề, lư hương cũng không có vấn đề, có vấn đề chính là Mục Hồng Tiêu. Một thủ khúc đã tấu xong, đôi tay ở tỳ bà vẽ một đường, dây cung thanh vừa vang lên giống như là tuyên cáo hắn sắp gặp tai vạ. “Không nên giãy dụa, đây là mềm gân tán ta giấu ở giữa ngón tay, theo lúc khảy đàn mà tỏa ra. Người đã hút vào rất nhiều hôm nay nội lực hoàn toàn biến mất, đại khái so sánh với đứa bé còn không bằng.” Mục Hồng Tiêu để xuống tỳ bà chậm rãi đứng lên, phật mở sa mỏng đi tới trước mặt nam nhân, trên khuôn mặt mỹ lệ như cũ không lộ vẻ gì. “Mỹ nhân, bắt giữ ta là chuẩn bị lên hưởng thụ sao?” Khóe miệng hắn nhẹ nhàng nhếch lên, ngay cả khi gặp phải biến cố cũng là tinh táo như thường, trên khuôn mặt tà mị vẫn là vẻ cười. Mục Hồng Tiêu nhíu đôi mi thanh tú, chưa từng nghe qua người nào dám can đảm nói với nàng ra lời thô lỗ như vậy. Người nam nhân này quả thật là chủ nhân trong tà giáo nếu là không bắt giữ hắn, Trung Nguyên không biết có bao nhiêu người bị hại. “Con của ma giáo Hàn Chấn Dạ. Chủ nhân của ta sớm biết ngươi yêu thích nữ sắc, ra lệnh cho ta ẩn núp trong Xuân Thủy lâu, chờ ngươi từ quan ngoại đến đây. Ta là phụng mệnh ở chỗ này chờ đợi chính là muốn bắt giữ ngươi.” Nàng đầu ngón tay gảy nhẹ, tỏa ra càng nhiều là mềm gân tán, có chút kinh ngạc Hàn Chấn Dạ còn có thể chống đỡ lâu như vậy. Bình thường trúng loại thuốc này người trúng đảo mắt đã bất tỉnh nhân sự, mà hắn lâu như vậy nhưng vẫn là thanh tỉnh. Khó có thể tưởng tượng, nội lực của hắn sâu đậm như thế nào. “Ta sớm biết Trung Nguyên có không ít người muốn bắt ta.” Hàn Chấn Dạ thở dài một hơi, thần trí đã bắt đầu hôn mê. Bản thân ham mê nữ sắc mà trúng mỹ nhân kế. Có thể như vậy tại đây mà bị mỹ nữ xuất sắc này hạ cũng cũng coi là vinh quang sao? “Chủ nhân nhà ngươi là ai?” Hắn hỏi, ánh mắt đã nhắm lại không hề phản kháng lên vận lực nữa. Dược hiệu thấm thấu vào huyết mạch, nội lực của hắn từng đợt, từng đợt biến mất. “Tự Hiên trang Trầm Khoan.” Mục Hồng Tiêu lạnh lùng nói. “Dùng nước muối đem gội cho hắn tỉnh.” thanh âm Lạnh khốc quanh quẩn ở trong địa lao. Rầm một tiếng không biết là người nào tiếp theo đổ thùng nước lạnh tàn nhẫn lên thân hắn, cái lạnh thấm thấu vào gân cốt Hàn Chấn Dạ. Trong nước muối vị mặn thấm vào vết thương chảy máu, đau đớn đáng sợ giống như là bị hỏa thiêu đốt. Hàn Chấn Dạ cắn chặt răng, nhẫn nại ở nơi cổ họng tiếng đau mà gầm thét. “Danh chấn gian hồ con của ma giáo, làm sao lại yếu như thế? Chưa gì đã bất tỉnh a, nếu ngươi bị bất tỉnh niềm vui thú của ta phải giảm mất phân nửa. Ta không muốn cho ngươi thanh tỉnh mà thật tốt cảm thụ. Ta cũng không thể để người bất tỉnh a!” Cầm lấy roi da cười lạnh nhanh chóng quất vào thân thể hắn. Nước muối Lạnh như băng từng giọt từng giọt mà rơi xuống, tại vết thương máu đen tràn đầy ra mà rơi xuống trên mặt đất cùng đủ loại vết thương hỗn hợp. Cục hình như vậy, đã không biết lập đi lập lại mấy ngày. “Trong chốn giang hồ lời đồn quả không sai, danh môn chính phái càng là có chút danh tiếng.” Hàn Chấn Dạ chậm rãi mở mắt nhìn Cừu Kha, khóe miệng một nụ cười khinh miệt. Kể từ khi hắn ở Xuân Thủy bất tỉnh cho tới bây giờ, tựa như có lẽ đã qua mấy ngày. Hắn bị đưa từ ven hồ di chuyển đến chỗ này chắc chắn đây là một địa lao từ cổ xưa. Địa lao ở trong nội bộ Thiết thành, được dùng tới để nhốt những kẻ có tội ác tày trời. Trầm Khoan lựa chọn Thiết thành làm nơi thẩm lí và

phán quyết Hàn Chấn Dạ, đồng thời cũng là không muốn người khác biết quỷ kế của hắn .Hắn phân phó Cừu Kha hết thấy an bài thỏa đáng trước, trông coi tốt Hàn Chấn Dạ. Hàn Chấn Dạ trên người có vô số vết thương chính là do Cừu Kha mấy ngày nay đã cho hắn chiêu đãi đặc biệt này .Đây chính là những người tự xưng là đại hiệp của danh môn chính phái sao? Quần áo của hắn sớm đã bị roi đánh cho rách nát, tóc đen rũ xuống , gương mặt anh tuấn tà mị tăng thêm mấy phần vết thương, xem ra hết sức chật vật. Hắn bị khóa sắt cột vào trên tường, khóa sắt kia rất là chắc chắn khóa ở hai cổ tay hắn. Hắn mấy lần thử vận động muốn bứt khóa sắt ra, nhưng chỉ hơi dùng lực trong cơ thể liền trở nên mềm yếu, tứ chi cũng là vô lực. “Đồ không biết sống chết, còn dám cãi lại!”Cừu Kha hừ một tiếng, không vui lại thêm một trận quật làm máu bay loạn ra xung quanh. Hắn là phụng lệnh Trầm Khoan muốn chiêu đãi Hàn Chấn Dạ thật tốt, để cho hắn ném thử thủ đoạn của nhân sĩ Trung Nguyên là như thế nào ? Con của ma giáo ở quan ngoại có thể lực thật lớn. Trầm Khoan mấy lần muốn kết thân nhưng Hàn Chấn Dạ hết lần này tới lần khác không chút nào thêm nhìn tới. Nếu đã Không phải là đồng bọn, vậy thì nên là địch nhân. Trầm Khoan cho nên mới phát ra lời vu khống ,nói là ma giáo nguy hại Trung Nguyên, phải được diệt trừ hoàn toàn. Chẳng qua là lời đồn phát ra mấy năm lại không có bất kỳ cao thủ võ lâm nào có thể bắt giữ được Hàn Chấn Dạ. Lần này là hao tổn tâm sức mới nghĩ đến mưu dùng tới mỹ nhân kế, mới có thể thuận lợi bắt được cái nam nhân này người mà mọi người chỉ nghe đến tên hắn mà biến sắc. “Chẳng qua là cãi lại đúng là không thú vị, bằng không người liền thả ta, để cho ta cũng nhận thức niềm vui thú khi tay cầm trường tiên.”Hàn Chấn Dạ cười lạnh, nụ cười kia làm cho người ta không rét mà run như cũ ,tràn đầy tính chất uy hiếp. Cừu Kha nổi giận gầm lên một tiếng, nắm chắc roi quất liên mấy cái .”Ta sẽ đem ngươi ra phân thây, xem ngươi cái tạp chủng này còn dám hay không nói lưu nói vượn!”Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, vội vàng như muốn giết chết Hàn Chấn Dạ trong đôi mắt đen thâm trầm nếu để cho Hàn Chấn Dạ có cơ hội thoát ra chính là mình sẽ chết.Một bên có người nhủ mào, không nhịn được lên tiếng ngăn cản.”Đủ rồi, Trầm trang chủ đã thông báo chỉ cần cho hắn một chút dạy dỗ là được, phải lưu lại hắn một cái mạng.Đợi các đại môn phái tụ tập đến Thiết thành, mới có thể chiêu cáo thiên hạ, cùng nhau quyết định số phận của hắn.” Cừu Kha thở hổn hển, tức giận mà ném roi.”Coi như ngươi vận khí tốt, tạm thời lưu cho ngươi một cái mạng.”Hắn mặc dù nghĩ muốn giết Hàn Chấn Dạ, nhưng quyền quyết định dù sao vẫn là ở trên tay Trầm Khoan, hắn chỉ có thể phụng mệnh làm việc. “Ha ha ? Ta hắn là nên tạ ơn Cừu đại hiệp tha mạng sao?”Hàn Chấn Dạ hắc hắc một tiếng cười lạnh, ở trong miệng nếm đầy mùi vị của máu tanh, nhưng không che dấu chút nào sự khinh miệt ở trong mắt. “Rất tốt, lại dám cãi sao?”Cừu Kha nắm chặt quả đấm, khắc chế muốn cho đối phương một chương trí mạng nhưng hắn không thể đắc tội với Trầm Khoan được . Chẳng qua là không nên cứ thế mà giết hắn ,bắt hắn chính là muốn hành hạ hắn ,con của ma giáo xác láo này thật tốt.”Tốt, từ hôm nay trở đi ta sẽ không quất người nữa, nhưng cũng không cho bất luận kẻ nào cung ứng cho người cái ăn cùng uống nước. Bản thân ta muốn nhìn xem con của ma giáo võ nghệ hơn người trong truyền thuyết này cuối cùng sẽ phải quỳ xuống đất cầu xin ta tha thứ như thế nào ?” Cửa địa lao bị mở ra Cừu Kha dẫn mấy người rời đi, thạch thất ngay sau đó lâm vào trong âm u.Tiếng máu rơi từ trên người hắn chảy xuống mặt đất bên trong phòng địa lao âm u trở thành thanh âm duy nhất. Hàn Chấn Dạ chậm rãi nhắm mắt lại, ngưng tụ điều hòa nội lực, kéo dài vận động đem ‘mềm gân tán’ còn sót lại trong cơ thể điều tiết ra ngoài . Những đòn roi này đối với hắn mà nói không coi là gì chỉ cần có thể giải được được liệu mềm gân tán, tường đồng vách sắt cũng trối không được hắn. Cừu Kha nghĩ bỏ đói để hành hạ hắn, ngược lại chính là cho hắn cơ hội để nghỉ ngơi. “Trầm Khoan, ngay cả ta người cũng không muốn bỏ qua như vậy ta phải hảo hảo cùng người chơi tuồng(kịch) vui này .”Khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười lạnh. Nếu đã là khiêu chiến, hắn há có tránh khỏi đạo lý đó ? Thất thủ mà bị bắt ngoài ý muốn nhưng là nếu hắn đã khiêu khích tìm tới mình, như vậy hắn sẽ có cơ hội mà thật tốt ‘báo đáp’ lại Trầm Khoan. Bất quá hắn không vội trước tiên ở trong địa lao chuyên tâm dưỡng thương, lẳng lặng chờ đợi cơ hội... Nước muối Trên người khô lại ngưng kết thành hạt muối nhỏ, lại bị mồ hôi hòa tan đau đớn cứ thế thấm dần vào da thịt. Hàn Chấn Dạ sau khi vận lại nội lực đã có thể hơi vận thông kinh mạch. Từ khi Cừu Kha rời đi cho đến bây giờ, đại khái vừa trải qua thời gian hơn một ngày .Người bình thường đại khái vì không cho ăn uống mà tay chân như nhũn ra nhưng là hắn lại khác .Hắn từ khi mới ra đời đã sống ở trong sa mạc hoang vu, nhiều năm đi lại ở trong đó hắn sớm đã có thói quen mấy ngày liền không ăn không uống. Điểm này dùng để hành hạ đối với hắn mà nói không đáng để nhắc tới. Bỗng nhiên, cửa ngoài truyền tới tiếng vang rất nhỏ biểu hiện ra có người đang tận lực mà mở cửa đá ra. Hàn Chấn Dạ tròn mắt đen nheo lại rồi buông lỏng toàn thân bị treo ở trên khóa sắt nhìn qua như đã bất tỉnh. Thật ra thì da thịt hắn rất căng thẳng tùy thời điểm mà chuẩn bị ứng phó nguy cơ chợt đến. Tóc đen tán loạn che đầy đi ánh mắt . Chính là Trầm Khoan? Hay là Cừu Kha thích cầm trường tiên (roi da)trong tay? Quần áo màu trắng mềm mại di chuyển trên mặt đất, người kia cước bộ nhẹ nhàng mà

đi tới. Đầu tiên là ở ngoài vài thước mà nhìn, sau đó nhẹ nhàng mà ngừng thở lấy dũng khí, một hồi lâu sau mới cẩn thận đi lên phía trước, đứng lại ở trước mặt hắn, chậm chạp giơ cao hai tay. Quanh năm trên chiến trường huấn luyện ra trực giác, để cho Hàn Chấn Dạ đột nhiên phản ứng nhanh chóng ngừng đầu, trong ánh mắt sắc bén bắn ra có thể dọa cho bất luận kẻ nào phải sợ hãi. Hắn cho là, có nhìn thấy đối phương cầm lấy dao kiếm chuẩn bị ám sát mình. Nhưng ngàn lần không nghĩ tới lại nhìn thấy một cô gái mảnh khảnh tuyệt sắc mỹ lệ hơn nữa lại còn đang cầm chén nước nhích tới gần môi của hắn. Nàng bị hắn động tác đột nhiên ngừng đầu, bên trong đôi mắt đen bị sát khí đáng sợ làm cho sợ hãi, hô nhỏ một tiếng mà lui về phía sau. “Người là ai?” Hắn mở miệng nói, thanh âm khô khốc bởi vì thời gian dài chưa từng uống nước, vừa vừa mở miệng môi liền bị rách, máu tươi cứ thế chảy xuống. “Ta... Ta...” Nàng lui về phía sau vài bước, thân thể mảnh khảnh liền run rẩy không biết làm sao mà nhìn hắn. Màu da trắng nõn, khuôn mặt hết sức mỹ lệ còn có bộ dáng nhu nhược xinh đẹp thanh tú động lòng người. Cặp mắt trong suốt kia đang nhìn hắn, chỗ sâu trong đáy mắt có nỗi bất an. “Không nên để cho ta hỏi một lần nữa.” Hắn nhìn nàng tròn mắt đen nheo lại, có chút hoài nghi nhìn nàng, hay chẳng qua là do hắn bị trọng thương mà sinh ra ảo giác. Nàng thật mỹ lệ, một bộ váy áo mộc mạc, quần áo toàn thân chỉ một màu trắng. Góc ống tay áo có thêm một đường thêu hoa đẹp mắt, trang phục tầm thường của nha hoàn để dễ dàng làm việc cùng đi lại. Kia da thịt non mềm cùng làn môi đỏ mọng, quả thực giống như muốn cho nam nhân xâm phạm. “Ta là nha hoàn của Thiết gia... Ta...” Nàng cắn môi, không biết phải nói cái gì cũng không dám nhìn hắn. Nhìn thấy trên môi hắn máu từ vết thương tràn ra, nàng mở trừng hai mắt lấy dũng khí lấy ra khăn tay tiến lên nhẹ lau vết máu trên vết thương. Hàn Chấn Dạ nheo mắt lại, thấy cử chỉ nàng có ôn nhu lại có sự khiếp đảm. Đôi tay mềm mại dùng khăn lụa lau đi vết máu, sau đó nhẹ nhàng để lại để áo tươi không chảy ra nữa. “Người đến nơi đây làm cái gì?” Hắn hỏi, giọng nói nghiêm khắc. Cừu Kha nghĩ hành hạ hắn, sớm đã hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào vào địa lao mà Thiết thành, thành chủ trước mắt cũng chưa trở về thành. Bên trong thành người hầu đều tuân thủ cái mệnh lệnh này. Nhưng nha hoàn mỹ lệ này sau Cừu Kha khi rời đi lại dám đi vào. Nha hoàn của Thiết thành? Chẳng lẽ Thiết Ưng rốt cục lại có lương tâm đưa đến một vị mỹ nhân như vậy tới chiếu cố mình? “Ta nghe nói bọn họ đem người trời ở chỗ này, không cho người đưa thức ăn. Nhưng là, ta không cách nào trở mắt nhìn có người chết đói, chết khát.” Nàng nhỏ giọng nói, phát hiện khăn tay ở dưới vết thương không chảy máu nữa. Nàng cầm lấy cái chén đem nước sạch mang đến bên môi của hắn. Trên người hắn có nhiều vết thương như vậy máu cũng ngừng trôi thật hết sức đáng sợ. Dòng nước sạch được đưa vào trong miệng, cổ họng khô ráo sắp bị đốt cháy thật dễ chịu, giống như là trời hạn hán gặp được cơn mưa. Hắn tham lam mà uống bởi vì hai tay vẫn bị khóa sắt trời chắc, chỉ có thể để cho nàng giúp đỡ. “Uống chậm, người đừng vội, nơi này còn có rất nhiều nước.” Nàng xoay người từ trong bình nước bằng đồ sứ rót ra một chén nước nữa lần nữa giúp hắn uống nước. Nhìn hắn cúi đầu mảnh liệt uống nước, mặc dù một thân bị tổn thương nhưng là thân thể cao lớn ngăm đen vẫn làm cho nàng cảm giác bị áp bức khó tả. Giống như là không thể kiềm chế mà nhích lại gần hắn, hô hấp của nàng cũng trở nên không yên. Đúng cách mảnh thú một khoảng cách nhưng cuối cùng bình thường cũng không khác chế bởi vì sợ hãi mà sinh ra run rẩy. Cho dù hắn thật sự là mảnh thú, hôm nay cũng bị khóa sắt cột vào trên tường còn có nguy hiểm gì nữa chứ? Biết nàng không có ác ý thái độ của hắn từ cẩn thận chuyển đến vội vàng. “Thức ăn đâu? Mau đem tới!” Hắn hỏi nghe thấy được mùi thơm của thức ăn, mới phát hiện mình đã sớm đói bụng mà kêu vang. Thức ăn cùng uống nước bên trong cũng sẽ không có vấn đề, Trầm Khoan nếu muốn dùng loại phương pháp này giết hắn, ngay từ lúc Xuân Thủy lâu đã hạ độc. Nha hoàn này nếu là người trong phủ Thiết Ưng đại khái là người thiện lương, nhìn không được có người sống phải chết đói, mới có thể mạo hiểm mang theo thức ăn đến địa lao. Nàng từ trong rổ lấy ra chén cháo đậu, múc một muổng đưa đến bên môi của hắn. “Người lấy cái gì cho ta vậy?” Hắn nhìn chằm chằm một thìa cháo đầy tràn mùi thơm nhưng lại dính giống như hồ dán. Cháo? Nha hoàn này thế nhưng để cho hắn húp cháo? Đây không phải là oa nhi mới ăn đồ này sao? “Người trọng thương còn chưa có khỏi hẳn, cộng thêm vừa đói bụng mấy ngày không có ăn uống gì, cháo nóng đối với người trước mắt là thức ăn tốt nhất.” Nàng rất kiên trì, chính là muốn hắn uống vào. Cặp mắt trong suốt kia nhìn thẳng hắn, không có bị vẻ mặt cau mày của hắn hù dọa. Hàn Chấn Dạ nhìn nàng một hồi lâu, vẻ mặt có một chút vị hờn dỗi từ từ mà mềm hoá, tròn mắt đen bên trong hiện lên chút hứng thú. Hắn mở to miệng, quyết định nhượng bộ trước, không muốn chọc giận cái tiểu nha hoàn có chút cổ chấp này. “Người tên là gì?” Hắn một bên uống cháo nóng hồi vừa hỏi. Không biết là tiểu nha hoàn này tài nấu nướng hơn người hay là hắn đã đói bụng quá lâu, cháo nóng đơn giản nuốt vào trong miệng nhưng lại còn hơn khi hắn ăn bất kỳ trân phẩm cũng mỹ vị. Động tác của nàng hơi có chút cứng nhắc tránh ra tầm mắt của hắn, sau đó mới tiếp tục múc cháo nóng đưa vào trong miệng hắn. “Băng Nhi, ta tên là Băng Nhi.” Nàng nhẹ nói nói, ở trong địa lao âm u, sự xuất hiện của nàng tựa như một giấc mộng đẹp.

“Băng Nhi?” Hân lấy tiếng nói thâm trầm lặp lại như để nhớ tên của nàng, một đôi mắt đen không thể khắc chế mà nhìn vào dung nhan xinh đẹp của nàng. Ở thời điểm khắc khổ nhất bên trong địa lao, sự xuất hiện của nàng tựa như một luồng ấm áp chiếu sáng vào nơi âm u này. “Cô nương tốt chẳng qua là có người có chết đói, chết khát cô mạo hiểm đến địa lao chẳng lẽ không sợ Cừu kha đối với người bất lợi sao?” Hân hỏi, tầm mắt quét qua mỗi một tác dụng nhan của nàng, không có bất kì gian trá nào. Băng Nhi ngửa đầu nhìn hân, khi hân soi mói nhìn nàng, tim đập rõ ràng chậm một nhịp. Cặp mắt đen sâu kia thâm thúy sắc bén như vậy, giống như là có thể nhìn thấu mưu đồ của nàng. “Ta không cách nào thấy chết mà không cứu.” Nàng cúi đầu che dấu, chỉ có tự nàng biết mình chột dạ. “Thiết Ưng chọn nha hoàn ánh mắt cũng không tệ lắm.” Hân Chấn Dạ cười to mấy tiếng, ngay cả bị trói chặt thân tã mị kia thể khí vẫn là không thể mất đi. Băng Nhi, ân tình của người ta coi như là nhớ lấy. Có ân báo ân, có thù báo thù. Ta luôn luôn ân oán rõ ràng, bất kể là gây thù oán với ta, ta Hân Chấn Dạ cũng sẽ đòi lấy. Hôm nay thiếu người, ta thề một ngày nào đó sẽ trả cho người.” Thanh âm của hân quanh quẩn ở trong địa lao như muốn nói cho nàng, hân sẽ báo đáp ân huệ của nàng. Nhưng tim của nàng lại đập kịch liệt được như vậy, thậm chí cảm nhận được thật sâu nỗi sợ hãi. Nàng sợ qua hôm nay phải nghe được sự uy hiếp của hân. Hân Chấn Dạ ân oán rõ ràng, có phải sẽ trả thù người phản bội hân? Có phải dùng cái phương pháp lăng trì đáng sợ kia, làm người phản bội hân phải chịu sự nhục nhã? Cái vấn đề này quá mức đáng sợ, nàng thậm chí không dám đi nghĩ sâu hơn. Vì bài trừ những suy nghĩ kia, nàng tầm mắt trong suốt hướng lên ở trên người hân, nhìn vào vết thương đến loang lổ kia. Nhìn thấy những hạt muối phía trên, nàng kinh ngạc cắn môi. “Bọn họ dùng nước muối gội người? Còn có đau không?” Nàng nhỏ giọng hỏi, không dám tưởng tượng sẽ đau như thế nào?

“Dĩ nhiên có đau, chẳng qua là muối chỉ thấm vào trong ngoài làm vết thương đau nhức, ngược lại có thể làm cho ta giữ vững thanh tĩnh.” Hân cười nhạt, đối với trên người mình tổn thương không quan tâm đến nhưng ngược lại đối với nha hoàn xinh đẹp này càng có nhiều tò mò. Trong lao ngục khá dài mà nhàm chán này thật làm hân buồn bực. Thật vất vả mới có một nữ nhân xinh đẹp đi tới, hân cũng không cách nào giấu diếm, trong máu hân mơ hồ dâng trào sự hưng phấn. “Người có giọng nói thật khác, không giống như là người Trung Nguyên chẳng lẽ là đến từ bên ngoài sao?” Nói chuyện với nhau mấy câu, hân đã nghe ra Băng Nhi có âm thanh mềm mại kỳ lạ, giống như là đến từ nơi khác hoặc là một nơi xa hơn thế. Băng Nhi lấy dải lụa trên tay cẩn thận thay hân lau đi nước muối trên vết thương. “Cha mẹ ta đến từ bên ngoài mà ta từ nhỏ đã sinh trưởng ở nơi này.” Nàng không chút do dự vừa nói, cúi đầu không có nhìn ánh mắt của hân. “Là sao?” Hân nhớ tới quốc gia kia, chẳng qua là... hơi nhíu mày, không cần phải nhiều lời nữa, các nước bên ngoài lãnh thổ trung nguyên đang lúc tranh đấu. Huống chi nàng lại sinh trưởng ở Trung Nguyên, cổ quốc có phân tranh thì nàng lại càng không sao. Lau hồi lâu, nàng phát giác nước mang đến không đủ, không cách nào cho lau sạch. Nàng chau lên đôi mi thanh tú, thu hồi tay lụa đã bị máu của hân vấy bẩn hết. “Ta ngày mai lại vì người mang nước đến cùng với thuốc mỡ, những vết thương này nếu không rửa cho sạch sẽ sợ là sẽ sinh mủ.” Nàng ngừng đầu lại nhìn thấy hân đang nhìn mình, cặp mắt đen kia chớp động phát ra tia nhìn u tối khó lường. Nàng chỉ cảm thấy bối rối, trong khoảng thời gian ngắn chân tay luống cuống, vội vàng xoay người sang chỗ khác, thu thập đồ ăn mà chuẩn bị rồi đi. “Băng Nhi.” Hân mở miệng gọi tên nàng, thanh âm trầm thấp khó có thể kháng cự. Nàng dừng bước lại, vạn phần không tình nguyện mà xoay đầu lại, ánh mắt nhìn nam nhân bị trói vào cột trên tường, nhưng vẫn hết sức cao ngạo nguy hiểm. “Ngày mai, ta sẽ chờ người.” Hân mở miệng cười một tiếng, vẻ mặt hiện ra ngoài mị lực trong mắt còn có chứa đựng ý cười. Nàng chẳng qua là vội vàng gạt đầu, không dám có bất kỳ lời đáp lại nào, đừng khí nhìn lại hân cũng không có, rồi sau đó ôm đồ ăn bước nhanh rời đi. Nhìn vào đôi mắt trầm sâu, cũng có thể thấy được rõ ràng tính cách của hân. Nếu như hân biết nàng chân chính có mưu đồ tuyệt đối sẽ không cảm tạ nàng mà ngược lại, nàng hoài nghi khi hân biết chân tướng sẽ hết sức đáng sợ như thế nào? Không biết hân sẽ dùng phương pháp nào giết chết nàng ...! Ngày thứ hai Băng Nhi thật tuân thủ lời hứa đem cháo nóng lần nữa đi tới địa lao. Nàng cực khổ mà khiêng thùng nước đi tới, mức nước rót vào trong thùng gỗ, loay hoay một chút mồ hôi đã đổ ra như tắm. Quần áo màu trắng góc trên có dấu vết nước đọng, dần lên nàng càng khiến nàng thân thể thêm phần mềm mại diễm lệ, thật làm cho người ta động lòng. Cừu kha hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào đến gần, còn bọn hân một chút cũng không thêm đến gần đây. Mấy ngày gần đây Thiết Ưng đem hộ tống đương triều nhật đế tới Thiết thành, chủ trì chuyện giết con của ma giáo, mà các nhân sĩ chính phái quy tụ ở Thiết thành cũng đi trước nghênh đón, bọn họ càng không có thời gian mà để ý tới Hân Chấn Dạ sống hay chết trong địa lao. Bọn họ cho là hân trúng mưu gân tã, lại bị buộc chặt ở trên tường, hân là không cách nào nhức nhích. “Băng Nhi, có mệt không? Hay nàng nghỉ một chút đi?” Hân nhìn nàng cần cù vất vả xách thùng nước thỉnh thoảng dừng bước lại, tựa vào thùng gỗ bên cạnh mà thở. Thân thể

của nàng nhẹ nhàng, bước đi linh động nhưng vẫn là nhìn ra được nàng cũng không biết võ công. “Không thể nghỉ ngơi, ta phải làm mau bọn họ chút nữa có thể trở về .Còn có rất nhiều vết thương phải xử lý hoàn toàn mới được, không thể để cho người khác biết ta chạy tới nơi này.”Băng Nhi lắc đầu, bởi vì lao động mà đổ mồ hôi. Nàng giơ lên tay áo lau mồ hôi trên trán, đúng là cảm thấy có chút mệt. Da thịt nàng vốn trắng nõn hôm nay lại vận động mà trở nên đỏ bừng xem ra nhìn càng thêm khả ái.Cánh tay mảnh khảnh đi tới cổ áo, vô tình mở một nút áo ra, nhưng khi nhận thấy được tầm mắt của hắn, động tác của nàng đột nhiên dừng lại. Ở trước mặt của hắn mở nút áo, tựa hồ là một chuyện rất nghiêm trọng. Coi như là hắn đã bị buộc chặt ở trên tường, nhưng là khi nàng chuẩn bị mở nút áo, ánh mắt của hắn phút chốc trở nên sắc bén sáng ngời .Giống như là dã thú đang say ngủ bỗng ngửi thấy được con mồi đang phát ra mùi thơm vậy, trong nháy mắt tư thái liền thay đổi. Sự việc không cách nào nói rõ ,cảm thấy không khí thay đổi ,bốn phía cũng không giống với lúc trước, càng làm cho Băng Nhi sinh lòng cảnh giác. “Băng Nhi, nếu là nóng quá thì nàng cởi bớt y phục xuống đi. Nếu như nàng vì nóng mà sinh bệnh ta sẽ rất lo lắng.”Hắn mỉm cười, khẩu khí có phần thông cảm, nhưng hai mắt thật ra thì tràn đầy mong đợi.(hix cẩn thận anh này lừa ah nha)

A! Nếu là thật có thể thấy cảnh sắc mỹ lệ như vậy, có lẽ có thể an ủi hắn bởi vì trúng mỹ nhân kế mà làm bản thân thương tổn phần nào . Trước mắt Băng Nhi tuy không phải loại danh kỹ tuyệt diệu nhưng nhìn nàng cũng rất thanh tú mỹ lệ, bộ dáng xấu hổ e lệ càng làm cho hắn nghĩ muốn một ngụm mà nuốt chửng nàng. “Không có... Không sao... Ta không nóng.”Nàng liền nói, bỏ qua vẻ mặt thất vọng hắn. Băng Nhi sau khi đem khăn thấm ướt, bắt buộc tim mình đập bình tĩnh lại ,lúc này mới đi ra phía trước. Hai người đứng rất gần nàng đứng ở bên cạnh hắn, nhận thấy cơ thể hắn hết sức cao lớn, màu da ngăm đen do nhiều năm ở sa mạc bị mặt trời nóng rực thiêu đốt .Phơi ra bề vai rộng rãi cùng đôi cánh tay rắn chắc ,cánh tay này có thể nhốt bất kỳ con mồi nào bị hắn nhắm trúng càng dễ dàng tóm cổ đánh gãy con mồi. Mặc dù lúc trước nàng đã từng cho hắn ăn cháo từng đứng rất gần hắn nhưng lần này lại cảm thấy có chút bất đồng. Nàng vì hắn mà lau đi máu đen, đích thân chăm sóc những vết thương kia ,da thịt hai người phút chốc đứng thật gần nhau, càng tăng thêm vài phần thân mật. “Thật không nóng sao? Nhìn người cũng chảy đầy mồ hôi rồi “Hắn vẫn ôn nhu khuyên nhủ càng thêm nhích tới gần nàng ,tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt mỹ lệ của nàng. Trước mắt hắn chính là cái cổ trắng nõn của nàng, mùi thơm xử nữ thuộc về nàng chạm vào mặt hắn , cơ hồ muốn cho hắn mê mẩn hoa mắt. Đủ rồi đủ rồi! Hắn ở trong lòng thở dài ,coi như là lọt vào trong tay Trầm Khoan bị đòn roi của hắn quất rất nhiều ,nhưng lúc này nếu có thể nhìn thấy cảnh xuân tuyệt đẹp này ,hắn coi như là đủ vốn . Băng Nhi cắn môi không nói, hai tay mềm mại nhẹ nhàng mà lau vết thương trên người hắn. Máu cũng đã ngưng hết, nàng dùng nước ấm đem máu hòa tan, cũng đem những hạt muối kia lau khô sạch sẽ.Hắn bởi vì nàng da thịt mềm mại tiếp xúc, cơ hồ muốn phát ra một tiếng thở dài. Đôi tay của nàng ấm áp qua lại chà lau lên người hắn, nhưng không có mang theo nửa phần dục niệm. Hắn hai mắt nhắm lại, cảm thụ được nàng chạm tới, dùng nước trong rửa sạch thân thể của hắn... So với vận rủi lúc trước nàng đối với hắn thật tốt như vậy cảm thấy đây không giống như là thật. “Băng Nhi, thật không nóng sao?”Hắn cảm nhận được cổ họng bởi vì nàng đến gần mà trở nên khô khốc, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định mà tái diễn vấn đề lúc trước, giống như là thợ săn cực kỳ có kiên nhẫn dụ dỗ con mồi vào trong bẫy. Băng Nhi đỏ mặt lắc đầu, có chút khó khăn mà lau chùi khuôn mặt của hắn. Khi hắn nhìn nàng, nàng có không biết làm sao mà hai gò má đã đỏ bừng, hai đôi mắt trong suốt không hoàn toàn né tránh, bộ dáng đơn thuần để cho hắn cảm thấy hứng thú hơn. “Không nóng.”Nàng kiên trì, trong lòng đã đập loạn, không rõ hắn tại sao muốn nhìn nàng như vậy. Nàng làm sai chỗ nào? Có phải đã lộ ra sơ hở gì hay không ? “Là sao?”Hắn nhìn đôi mày rậm,đôi mắt đen lóe ra vẻ tâm tình, tiếng nói đi theo đã giảm thấp xuống, bất quá lần nữa lấy ngữ điệu ôn nhu nói: ” Băng Nhi, mép tóc ta đang lúc có một nơi vết thương thật đau người thay ta nhìn một cái được không ?”Hắn nói lên yêu cầu. Băng Nhi không chút nghi ngờ gì điếm ử chân, quả nhiên khi vén mái tóc đen tán loạn của hắn thì nhìn thấy một vết thương do roi đánh thật dài .Nàng nhích tới gần hết sức, cơ hồ như rúc vào trong lồng ngực của hắn. Nàng chuyên tâm mà lau chùi, không có nhận thấy được hắn đang có mưu đồ khác mà nhích tới gần. Hàn Chấn Dạ khẽ nheo lại mắt, nhìn cái cổ trắng nõn non mềm của Băng Nhi đang ở trước mắt , theo cử động chà lau hoặc xa hoặc gần, thỉnh thoảng trong khoảng khắc gần một chút, còn có thể lơ đãng mà ma sát đến môi của hắn. Hắn phát ra âm thanh thấp trầm ngâm. hương thơm của Nàng giống hương thơm của Hoa, lại càng thêm phần mật ngọt. Mặc dù thân thể của nàng chỉ là đơn thuần gần sát, lại làm cho hắn hưng phấn đến cơ thể liền cứng ngắc. Hắn không cách nào nhẫn nại nữa! Liền nghiêng mặt qua, lấy miệng sờ nhẹ cổ của nàng, tiếp theo lộ ra đầu lưỡi nóng rực mềm mại nhanh chóng theo đường cong cổ của nàng,

tham lam môn trốn lỗ tai nhạy cảm của nàng. Đầu tiên là khẽ cắn, tiếp theo hần lớn mật hơn thắm dò vào trong tai của nàng, làm nàng phát ra sự run rẩy kịch liệt. Thân mật tiếp xúc Như vậy chỉ ở trong chớp mắt, nhưng lại mãnh liệt giống như sét đột nhiên đánh trúng nàng. “Người!” Nàng vừa sợ vừa thẹn vừa giận, hần hành động vô lễ. Băng Nhi bản năng phản ứng kịch liệt như có lửa dâng lên kiểm soát bề ngoài mềm mại của nàng. Không chút nghĩ ngợi liền cho hần một cái tát. Một cái tát kia nàng dùng hết tất cả khí lực, thanh âm thanh thúy vang dội, ở trong địa lao quanh quẩn không dứt. Tay của nàng nhanh chóng lau đi chỗ hần lúc trước liếm qua. Đầu lưỡi nóng rực của hần quét qua xúc cảm như vậy tăng vọt giống như là dùng đầu lưỡi thay nàng in dấu. Nàng hoàn toàn không nghĩ tới hần là bị trói ở trên tường nhưng vẫn là có thể đùa giỡn phụ nữ như vậy. Hàn Chấn Dạ má bị nàng đánh, trên gương mặt truyền lại đau đớn làm cho hần nhăn tít chân mày. Tròng mắt đen bên trong nhưng không có nửa phần tức giận, hần chậm chạp xoay đầu lại, đánh giá Băng Nhi trong lúc tức giận nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn xinh đẹp động lòng người. “Băng Nhi, người cũng đã biết chưa từng có người nào giám đánh ta như vậy?” Hần không giận mà ngược lại cười, cả người như cũ bộ dạng vô cùng mỉa mai hoặc làm cho hần thoát nhìn còn nguy hiểm hơn mấy phần. Vốn cho là nàng nhiều lắm là bị cử chỉ của hần dọa cho sợ hãi, có lui ở một bên phát run hoặc là nhìn hần mà rơi lệ. Mà hần trăm triệu không nghĩ tới, nàng thậm chí có lá gan lớn như vậy dám động thủ trừng phạt hần không phục. Chẳng lẽ mình nhìn sai tiểu nữ nhân này mặc dù tính tế lại giống hần, người như nàng con dân sa mạc mới có tính cách kiên cường như vậy; “Phàm mọi việc là đều có lần đầu tiên, người nếu là dám làm như vậy nữa, ta nhất định sẽ động thủ lần nữa.” Nàng cắn chặt răng, tim nàng vẫn còn căng thẳng đập càng mãnh liệt. Nàng là tại sao? Chẳng qua là bị hần hơi chút liếm cắn, trên mặt đỏ hồng tựa như không có cách nào mất đi. Nàng hần là tức giận mới đúng, làm sao trong lòng còn không ngừng đến gần hần, trên người hần hơi thở phái nam mãnh liệt không khí vây quanh nàng... Quá nguy hiểm! Mạo hiểm nhích tới gần Hàn Chấn Dạ, chẳng qua là tánh mạng có thể khó giữ được, hôm nay nói không chừng ngay cả trinh tiết nàng cũng gặp nguy hiểm. Hàn Chấn Dạ cũng không có bị uy hiếp của nàng dọa cho lùi, dù sao muốn hái đóa hoa mỹ lệ này, tránh không được bị gai nhọn gây thương tích. Hần lộ ra nụ cười nhàn nhạt, ở dưới tóc mái đen xõa ra, lộ ra vẻ mặt vô cùng tà mị.” Băng Nhi tha thứ cho sự thành thật của ta, nhưng là so với bị Cừu kha quất, ta ngược lại mong đợi người đánh.” Ngụ ý chính là hần vẫn sẽ tìm thời cơ mà hưởng thụ nàng lần nữa. “Người — người — “Nàng nghe ra hần ngang ngược, tức giận mà dậm chân cơ hồ không cần nghĩ đã quay đầu.” Ta thật nên để người chết đói, không để ý tới người mới đúng.” “Băng Nhi, người thật bỏ ta được sao?” Hần nhẹ giọng hỏi, hưởng thụ trên mặt nàng đỏ bừng.” Trên người của ta máu đen còn không có lau sạch, sẽ không tốt.” Hần vẻ mặt mong đợi nói, lộ ra nụ cười mê người nhất. Chính là dựa vào khuôn mặt tươi cười này làm bao nhiêu mỹ nữ bị hần lừa gạt. Khi đến Trung Nguyên, chiều này hần là cũng có thể thành công. Chẳng qua là nội tâm của hần hiểu, mình đối với Băng Nhi hứng thú từ từ tăng lên, cũng là vượt qua nỗi hứng thú đối với một loại mỹ nữ. Nàng mỹ lệ thiện lương, tuy bộ dáng kém hơn mỹ nữ hần từng gặp nhưng nàng lại có tính tình tốt bụng. Cả khi nàng nổi giận dùng đầu gối mà đánh hần, cặp mắt kia lóe ra ánh sáng giống như những vì sao tinh quang trong sa mạc làm cho người ta khắc sâu ấn tượng. Hần từng nói qua, mình là một có ân phải trả. Mà hôm nay hần dần dần biết báo ân sẽ có thời gian rất dài, có lẽ có thể so với lúc trước dự trừ dài hơn rất nhiều. Băng Nhi đứng ở chỗ cũ không dám tiến lên. Nàng còn đang suy nghĩ, cân nhắc có hay không muốn tiếp tục. Cửa đá truyền đến tiếng ma sát trầm thấp, có người mở cửa địa lao ra. Hần nhất thời khẩn trương toàn thân căng thẳng, Hàn Chấn Dạ sợ nàng tới chiều cổ hần sắp bị người khác phát hiện. Một nam nhân cao lớn đi vào địa lao, trầm ổn bước đi tựa không có âm thanh, tròng mắt đen bên trong không có gợn sóng, đầu tiên là nhìn Băng Nhi sau lại đem tầm mắt chuyển qua trên người Hàn Chấn Dạ.” Cho dù bị trói ở trên tường, người còn có thể sai bảo được nha hoàn trong nhà của ta?” Hần giọng nói thẳng băng hỏi, không có bất kỳ tức giận. “Thiết Ưng, người cuối cùng xuất hiện, như vậy thật chậm trễ làm sao đây mà được được xưng là đãi khách sao?” Hàn Chấn Dạ khóe miệng khẽ động giọng nói rất là quen. Tròng mắt đen hiện lên một tia tức giận, nguyên nhân chủ yếu là không vui là bởi vì Thiết Ưng cắt đứt việc hần cùng một chỗ với Băng Nhi. Băng Nhi vén áo thì lễ không dám nhìn ánh mắt Thiết Ưng.” Thành chủ, xin tha thứ ta, ta chỉ là.” Nàng vội vàng nghĩ phải giải thích. Thiết Ưng phát phát tay, ý bảo nàng rời đi.” Không cần gấp gáp, chuyện này ta liền làm cho nó không có phát sinh, từ nay về sau người cứ theo lẽ thường đến địa lao chiếu cố hần, nhưng không được nhắc tới với người bên cạnh.” Hần đơn giản mà nói. “Là.” Nghe ra Thiết Ưng trong giọng nói đối với Hàn Chấn Dạ có chiều cổ thêm, Băng Nhi đôi mắt liền buông xuống, hiện lên một tia kỳ quái hoang mang. Nàng cắn môi đỏ mọng, không hề lưu lại nhiều hơn nữa xoay người rời địa lao, để cho hai nam nhân có không gian nói chuyện. Lúc rời đi, nàng vẫn có thể cảm giác được, có một đôi mắt đen nóng như rực lửa thủy chung vững vàng mà nhìn chăm chú vào bóng lưng của nàng.

2. Chương 2

Đến gần thời gian dùng bữa tối, ánh
trắng trên đầu ngọn liễu, một thân ảnh yếu điệu đang cầm khay thức ăn,
hướng một chỗ bí mật nhất đình viện Thiết thành mà đi tới. Nàng bộ dạng cẩn thận, còn bất chợt quay
đầu lại ngó nhìn có người theo dõi hay
không.

Chưa đi tới cửa vào địa lao, phía sau
núi giả đột nhiên nhảy ra một đạo hắc ảnh, cả kinh nàng thở hốc vì kinh
ngạc, cơ hồ giữ không được khay thức ăn.

“Lại muốn đi đưa cơm sao?” Cừu kha đưa
ánh mắt nhìn Băng Nhi, tầm mắt quét qua khay đựng thức ăn.” Con của ma
giáo kia vận khí thật là tốt, ta vốn định để cho hắn chết đói, không
nghĩ tới Trầm trang chủ lại có ý định khác.”

Băng Nhi rút lui một bước, cúi thấp đầu không dám nhìn vào tầm mắt của Cừu kha.

Trên thực tế, nàng cũng không phải là
cô gái tầm thường, hơn nữa cũng không phải là nha hoàn bình thường. Hàn
Chấn Dạ không có đoán sai, thật sự của nàng là đến từ bên ngoài, lúc
trước nói cho người bên cạnh cũng là lời nói dối, nàng phụng mệnh đi tới Thiết thành nhưng thật ra là vì
thi hành nhiệm vụ. Chỉ có số ít người
mới biết được, nàng là cùng Trầm Khoan có một trao đổi.

Trầm Khoan ra lệnh cho nàng, muốn nàng
ẩn thân ở Thiết gia rồi nghĩ cách đến gần Hàn Chấn Dạ. Nhận được tín
nhiệm của hắn hỏi ra Thiết gia có quan hệ cùng Hàn Chấn Dạ như thế nào
tùy thời hồi báo tin tức. Trầm Khoan đang trừ tính âm mưu, nếu là tiến
hành được không thuận lợi lỡ gặp chuyện bị bại lộ, nàng nhất định phải
sử dụng thủ đoạn cuối cùng... xử hắn.

Nghĩ đến Trầm Khoan gửi đủ lời nhắn
nhủ, nàng hai tròng mắt trong suốt mỹ lệ không khỏi buồn bã, hai tay
càng cầm thật chặt, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay mềm mại, nàng
nhưng một chút cũng không cảm thấy đau đớn.

Nàng thật sự không muốn làm như vậy, sau khi lừa gạt sự tín nhiệm của Hàn Chấn Dạ rồi phản bội lại hắn
. Huống

chỉ Thiết gia mọi người đối với nàng rất tốt, thậm chí ngay cả Thiết

thành phu nhân –Dã Hỏa không biết vì sao cũng đối với nàng thêm chiều cố, đối với nàng giống như tỷ muội
trong nhà.

Nhưng mà nàng không có bất kỳ lựa chọn nào a! Tại nơi xa, tất cả thân tộc của nàng đến nay toàn thân vùi lấp chốn lao ngục. Sau đó không lâu sẽ bị đưa lên pháp trường, nàng nếu là không có được sự cứu giúp của Trầm Khoan, hơn bảy mươi nhân mạng sẽ chết thảm dưới tay đao phủ ...

“Hắn đại khái rất tin tưởng người sao?”

Nghĩ cũng không nghĩ ra người là do Trầm trang chủ phái tới câu hồn hắn khiến cho hắn phải xuống hoàng tuyền.”Cừu kha đánh giá Băng Nhi xinh đẹp, thăm thẳm bội phục sự lựa chọn cơ trí của Trầm Khoan.

Đúng là nữ nhân mỹ lệ nhu nhược, xem ra giống như là không có nửa phần khả năng đả thương người, bộ dáng vô tội kia có thể lừa gạt bất luận kẻ nào. Hàn Chấn Dạ coi như cẩn thận nữa,

chỉ sợ cũng đề phòng không được Băng Nhi. Đại khái nằm mộng cũng không nghĩ ra, Băng Nhi cũng là nằm trong mưu kế. Liên tục hai chiêu mỹ nhân kế, Hàn Chấn Dạ không bị câu hồn cũng khó.

“Hỏi vòng vèo có ra tin tức gì không?”Cừu kha dò hỏi, đi về phía trước mấy bước vẫn là đang đánh giá nàng.

Nàng ngẩng đầu lên, đạm mạc mà nhìn

hắn vẻ mặt không có thay đổi.”Ta không cần hướng người báo cáo cái gì, ta khi biết chuyện gì cũng chỉ có thể nói cho Trầm Khoan.”Băng Nhi lạnh lùng quay đầu đi, muốn hướng địa lao mà đi tới, trong lòng đối với Cừu kha không có nửa phần hảo cảm.

Cừu kha cười lạnh một tiếng, đột nhiên

vươn tay hung ác địa nắm được Băng Nhi. Tay của hắn sức lực rất lớn, hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc căn bản không cần dùng sức cũng làm đau nàng.

“Cho ta làm dáng sao? Ta muốn người nói cho ta biết “Hắn khàn giọng nói, bởi vì bị khinh thị mà tức giận .

Chỗ hắn nắm truyền đến một trận đau

đớn, nhưng ánh mắt của nàng lại là không có thay đổi, ánh mắt trong suốt nhìn thẳng Cừu kha. Nàng mặc dù bộ dáng nhu nhược nhưng tính cách hết

sức kiên cường không chịu bất cứ uy hiếp gì.”Người không phải là Trầm

Khoan, ta không cần thiết nói nhiều lời.”Nàng nhàn nhạt nói.

“Gái điếm thú! Dám xem thường ta?”Cừu

kha phất tay hung hăng đánh nàng một cái tát kêu vang thật lớn, đem

nàng đánh cho quay đầu đi “Cho là mang Trầm trang chủ ra dọa ta, ta liền không làm gì được người sao?”Ánh mắt của hắn lóe lên, tầm mắt dao động

nhìn sự ôn nhu của nàng, trong mắt hiện lên tia dâm dục. Nữ nhân đẹp như vậy, nếu là để cho con của ma giáo kia nằm trước há chẳng phải đáng

tiếc sao? Chỉ tiếc bây giờ không có thời gian, nếu không...

Cừu kha tia nhìn rét căm căm, nụ cười kia cực kỳ giống chó sói nuốt chửng con mồi, làm cho người ta vô cùng không thoải mái. Băng Nhi chau đôi mi thanh tú bởi vì bị đập mà trong miệng nếm có mùi vị của máu tươi. Đại khái là một chưởng

này, đem môi của nàng xé rách gây tổn thương. Nàng vẫn là nhìn Cừu kha, vẻ mặt kia không giống như là sợ hãi kinh hoàng càng giống như là khinh bỉ.

“Trung Nguyên nhân vật gọi là danh môn

chính phái chính là làm những thứ này để khi dễ nữ tử sao? Tương đối, chỉ sợ còn không bằng Hàn Chấn Dạ.” Nếu như đây mới là chân diện mạo nhân sĩ chính phái nàng thật đúng là mở rộng tầm mắt .

Cừu kha sắc mặt đột nhiên đỏ lên, càng thêm nổi giận. Không ngờ rằng bộ dáng nữ nhân nhu nhược kia nói chuyện nhưng lại sắc bén như thế . Chẳng qua hẳn là có tiếng không có miếng, hiệp khách thậm chí so ra kém Hàn Chấn Dạ nhiều .

“Còn dám nói hươu nói vượn? Nhìn đây — “Hắn lần nữa giơ tay lên tức giận mà đánh mất đi lý trí, cơ hồ muốn giết chết Băng Nhi.

“Hừ! Tay người giờ cao như vậy, là muốn đối với Băng Nhi làm gì?” Đình viện một nơi khác truyền đến giọng nữ

thanh thúy, ngữ điệu trung tràn đầy cảnh cáo cùng vẻ không vui.

Một thân thể xinh xắn rất nhanh mà chạy tới ,y phục tơ lụa tỉ mỉ mặc ở trên người nàng có mấy phần tán loạn

khoác lên trên thân thể mềm mại.

“Dã Hổ cô nương.” Băng Nhi quỳ gối vén áo thi lễ.

“Băng Nhi có sao không ? Người này khi

dễ người sao?” Dã Hổ Chú ý nhìn chằm chằm Cừu kha, nàng đối với những danh môn chánh phái này không có cảm tình gì, hận không được muốn những người này thật sớm mà rời đi, nói chuyện khẩu khí tự nhiên không chút hiền hòa .

Cừu kha vẻ mặt trở nên cứng ngắc đem lửa giận nuốt về trong bụng, không có phát tác.” Dã Hổ cô nương, hết thấy chẳng qua là hiểu lầm thôi.” Hắn nhìn Băng Nhi một cái, thâm hận Băng Nhi vận khí quá tốt. Dã Hổ Thiết thành là vị hôn thê thành chủ, Trần Khoan lúc trước từng dặn dò quá, muốn lưu ý nhiều hơn.

“À chẳng qua là hiểu lầm.” Băng Nhi nhàn nhạt nói, không muốn mở rộng sự việc.

Dã Hổ gật đầu, vẫn là nhìn chằm chằm

Cừu kha.” Tốt nhất là hiểu lầm, nếu là có ai đó khi dễ người, nhớ tới nói với ta một tiếng, ta cũng sẽ không bỏ qua.” Nàng rõ ràng cảm giác không khí rất quỷ dị, xa xa đã nhìn thấy Cừu kha khi dễ Băng Nhi, mà

Băng Nhi khoe miệng cũng có tổn thương, bộ dáng xem ra giống là bị đánh. Tại sao Băng Nhi còn muốn thay Cừu Kha giấu diếm?

“Nha hoàn này có Cố cô nương chỗ dựa,

có ai dám khi dễ nàng chứ? Ta tạm thời nhớ tới có việc, xin cho ta rời

đi trước.”Cừu Kha cười khan mấy tiếng, hai tay chấp lại ,không tình

nguyện xoay người rời đi. Đi qua bên cạnh Băng Nhi, thanh âm của hắn nhỏ đến thấp nhất, trong giọng nói tràn đầy ác độc.”Cũng nhanh thôi sẽ thay đổi triều đại , người cho rằng Dã Hỏa có thể che chở người bao lâu? Hôm nay ban đêm một khi Trầm trang chủ hành động, nàng cũng phải chết. Bắt

đầu từ bây giờ, người lo mà lấy lòng Hàn Chấn Dạ, hành sự tùy theo hoàn

cảnh. Chờ đám tạp nhân đều chết hết ta quay lại trị người.”Hắn cười

lạnh, chậm rãi rời đi.

Băng Nhi đứng nguyên tại chỗ cũng không nhúc nhích gì , hai tay cầm cái khay thật chặt, toàn thân cảm giác lạnh như băng tâm tình sợ hãi bất an nắm chắc lòng của nàng.

Tối nay sao? Trầm Khoan sẽ phải hành

động? Nếu là tối nay hành động thành công, chỉ sợ Thiết gia mọi người

bao gồm Hàn Chấn Dạ trong địa lao cũng sẽ chết thảm.

“Người thật không có chuyện gì sao? Sắc mặt của người thật tái nhợt a!” Dã Hỏa dò hỏi cầm tay Băng Nhi.”Ta sớm

nói cho Thiết Ứng, nên đem những tạp nhân này toàn bộ đuổi đi đỡ phải

thấy những nguy quân tử này cả ngày Thiết gia ra oai , tính toán muốn

làm sao giết Hàn Chấn Dạ, ta nghe mà cảm thấy phiền lòng. So với Hàn

Chấn Dạ, bọn họ mới đáng chết .”

“Dã Hỏa cô nương xin đừng lo lắng, ta

không sao.”Nàng khẽ cắn môi đỏ mọng làm vết thương ở cánh môi lần nữa

tràn ra, trong miệng cũng là ngai ngái mùi máu. Dã Hỏa càng quan tâm

nàng tội ác của nàng cảm lại càng nặng.

Nàng chỉ là muốn cứu vớt người

trong tộc, mới chịu đáp ứng Trầm Khoan tiếp tục ở tại Thiết gia, thừa cơ đến gần Hàn Chấn Dạ. Chẳng qua là, nàng càng hiểu rõ kế hoạch Trầm

Khoan, nàng lại càng sợ hãi. Nàng cảm thấy mình tựa hồ là trong lúc vô

tình đã bị cuốn vào một cuộc âm mưu đáng sợ.

Tiếp xúc đến ánh mắt quan tâm Dã Hỏa,

lòng của nàng chợt thấy đau xót. Qua mấy canh giờ nữa, nàng nhất định

phải phản bội đôi ánh mắt quan tâm thuần túy này, nghĩ đến Dã Hỏa đã ở

trên danh sách tàn sát của Trầm Khoan, lồng ngực của nàng lại có trận

đau đớn.

Nàng không dám đi suy nghĩ nữa trận âm mưu này sau khi kết thúc, nàng có cái gì lạ thường.Trong địa lao âm u, Hàn Chấn Dạ như cũ bị trói vào cột trên tường đá.

Hắn nhắm mắt dưỡng thần khôi phục nguyên khí cảm nhận được thể lực đang từng lúc từng lúc mà khôi phục. Lúc trước trên người bởi vì bị đánh bị tra khảo mà lưu lại vết thương nhưng vì được Băng Nhi tỉ mỉ chiếu cố mà đã khỏi hẳn, công lực từ lâu khôi phục vốn đã tám, chín thành. Hắn muốn thoát khỏi khóa sắt thật sự là dễ như trở bàn tay, nhưng hắn như cũ tự nguyện bị nhốt ở trong địa lao này . Vì hắn nhận lời tham dự kế hoạch, cũng vì người con gái xinh đẹp kia.

Nhắm mắt hết sức dưỡng thần, bên tai truyền đến thanh âm y phục ma sát dưới đất đang đi tới .Hắn tuy chưa mở mắt, khóe môi cũng trên khuôn mặt đã hiện lên nét cười.”Băng Nhi.”Hắn thấp giọng gọi chậm rãi mở mắt, nhìn thấy nàng thanh tú động lòng người đang đi tới gần .

Hắn lấy ánh mắt mà cắn nuốt thân ảnh Băng Nhi, chẳng qua là một ngày đêm ngắn ngủn không có nhìn thấy nàng, trong lòng tựa như nhớ nhung.(hix anh này rơi vào lưới tình rồi hix)

Trải qua mấy ngày nay, Băng Nhi tỉ mỉ chiếu cố cho hắn. Mỗi ngày đúng giờ này đưa thức ăn tới, lau sạch một thân máu đen rồi cẩn thận mà bôi thuốc. Ở trong địa lao âm u này cũng chỉ có mình hắn và Băng Nhi ở chung một chỗ, thỉnh thoảng dùng ngôn ngữ đùa nghịch nàng, nhìn hai gò má dần dần ửng đỏ thật là bị gây ê người.

Nhiều thời gian hắn không có kiêng kị mà dùng ánh mắt mà nhìn nàng chăm chú , giống như là vĩnh viễn nhìn cũng không thể nào chán nàng. Nhìn nàng nhích lại gần mình, cước bộ hơi chần chờ. Nhìn nàng vì mình mà lau rửa vết thương, trên khuôn mặt tinh xảo

kia mang theo sự xấu hổ do dự cùng mỹ lệ e dè. Qua nhiều năm như vậy, chưa từng có bất kỳ cô gái ở trong lòng hắn có ấn tượng sâu như vậy.

Hắn không biết cảm giác như vậy là cái gì, chỉ biết mình sớm thành thói quen. Mỗi ngày có Băng Nhi làm bạn, thậm chí chỉ cần nàng tới chậm, chính mình sẽ có vẻ mặt nôn nóng cùng bất an.

“Ta rất nhớ ngươi.”Hắn mở miệng nói, nhìn thấy nàng chẳng qua là liếc hắn một cái, khe cắn môi đỏ mọng, không có bất kỳ câu trả lời nào .”Như vậy còn ngươi? Có phải hay không cũng luôn nhớ ta?”Hắn ngữ điệu tràn đầy dụ dỗ, vốn là thích đùa nàng. Tiếng

nói mê người lộ ra trên ngũ quan tuần mỹ kia khó có thể hình dung tà khí đó có thể đầu độc bất luận kẻ nào.

“Không muốn, dĩ nhiên không muốn.” Nàng nhanh chóng trả lời, có chút chột dạ.

Tại sao khi cặp mắt chăm chú nhìn

nàng, lòng của nàng liền không chịu yên ? Tim của nàng đập mạnh cùng sự

bối rối không ngừng. Là bởi vì thấp thỏm không yên, hay là còn nguyên

nhân khác?

Đôi tay có chút run rẩy cầm chiếc khay

bằng trúc, lấy ra thức ăn nóng hổi. Lấy thìa quấy đều đặn mới thuận thực mà dứt cho hắn ăn. Làm việc như vậy lặp lại nhiều lần khiến nàng thành

thói quen. Hắn trông mắt đen sắc bén cũng thỉnh thoảng nói ra khỏi miệng những ngôn ngữ đùa nghịch.

Hàn Chấn Dạ luôn là dùng cặp mắt đen

sâu thẳm kia mà nhìn nàng, khóe miệng không còn mang theo chút tà khí

nào mà chỉ có nụ cười ôn nhu . Nụ cười như vậy trên đời này đại khái

không có nữ nhân nào kháng cự được. Có những lúc nàng có mê muội nhìn nụ cười của hắn, cùng với ngữ điệu nói chuyện của hắn. Thậm chí có lúc

nàng dường như đã quên nhiệm vụ mà Trầm Khoan giao cho ,chỉ có thể nhìn

vào trước mắt hai người đang được cùng ở chung một chỗ ôn nhu đùa nghịch...

Chẳng qua là, nàng có thể lừa gạt mình

bao lâu? Trên người nàng lưng đeo hơn bảy mươi cái nhân mạng .Coi như là đối với hắn thật có một chút động tâm, nàng cũng phải cố nén mà dứt bỏ. Đến cuối cùng, nàng phải đích thân kết thúc tính mạng của hắn!

“Băng Nhi, tại sao? Nhìn thấy nàng trầm mặc không nói, trong đôi mắt suốt như có bóng ma bịt kín, hắn chau đôi

mày rậm, không thích nhìn thấy nàng như vậy.” Có cái gì không vui, người

có thể nói cho ta biết.”

Hắn là oai phong một cõi, nhân sĩ giang hồ chỉ cần nghe đến tên hắn thì đã biến sắc .Hắn luôn là dễ dàng làm

cho nữ nhân trong thiên hạ khuynh tâm, nếu bị người khác biết hắn giờ

phút này cố gắng mà dò tâm trạng của một nha hoàn, nhất định sẽ bị

người khác chê cười, nhưng mà ai thèm quan tâm chứ ? Giờ này khắc này

,nỗi quan tâm duy nhất của hắn chính là hỉ nộ của Băng Nhi.

“Không có chuyện gì.” Nàng nhàn nhạt

nói, tránh ra khỏi tầm nhìn của hắn, cầm cái thìa nhích tới gần môi của

hắn. Lời Cừu Kha tuyên cáo giống như là có một tảng đá lớn nặng nề đặt ở trong lòng ngực của nàng, làm cho nàng khó thở.

Nhất thời không có để ý đã bị nụ hôn

vội nóng rục lên đôi tay non mềm .Môi hắn dán lên da thịt của nàng, mang đến sự tê dại kì dị Nàng hô nhỏ một tiếng, mặc dù không phải là lần

đầu tiên bị hấn hôn được như ý, nhưng chiếc thìa bởi vì kinh sợ mà rơi xuống.“Người...”Mặt của nàng trở nên đỏ hồng,

cơ hồ nghĩ đưa tay đi đánh hấn, trong khoảng thời gian ngắn cũng đã quên lời của Cừu Kha. Hấn lại đột nhiên mà hôn nàng như vậy vô luận nàng

kháng nghị thế nào hấn vẫn là nắm chắc lấy cơ hội mà đùa giỡn nàng.

Nam nhân như vậy thức sự quá nguy hiểm, ngay cả bị trói ở trên tường còn có thể nguy hại nữ nhân. Khó có thể

tưởng tượng nếu hấn có được tự do sẽ đối với nàng làm ra chuyện gì.

“Ta muốn biết đã xảy ra chuyện gì Băng

Nhi, nói mau.”Khuôn mặt tuần tà trước mặt cười nhạt, nhưng sâu thẳm trong ánh mắt lóe ra tia nhìn không cho nàng cự tuyệt hấn.

“Không có chuyện gì phiền lòng.”Nàng cố gắng nhắc lại, nhưng nhớ lại sắc mặt ác độc của Cừu Kha. Trầm Khoan sắp động thủ, mà Hàn Chấn Dạ cùng Tụ Hiền trang đại địch, nàng không lâu

sau trong tay sẽ phải cầm kiếm mà xuyên qua lồng ngực của hấn. Đến lúc

đó đôi mắt đen kia sẽ không còn sự tin tưởng nữa thay vào đó nó sẽ hoàn

toàn biến thành cừu hận.

“Người không nói như vậy để cho ta tự

suy nha .Nàng là đau lòng khi ta bị trói ở nơi này trên tường, không thể mà theo nàng, hay là lo lắng ta một khi được thả sẽ chạy đi xa, từ đó

không được thấy ta nữa?”Hấn vẫn là chứa đựng ý cười, cúi đầu nhìn thần

thái không tự nhiên lắm Băng Nhi. Biết nàng không chịu nói lời nói thật, không thể làm gì khác hơn là tùy ý suy đoán đùa .”Tốt Băng Nhi, là cái

dạng này sao?”

Nàng nhạt thìa bị rơi xuống lên, để

trong nước thanh tẩy , sau đó lấy khăn tay tùy thân lau sạch.”Ta không

có nghĩ tới những thứ kia.”Nàng lẳng lặng phủ nhận, có thể trở về tránh

tầm mắt của hấn. Hấn đối với nàng càng tốt, càng ôn nhu, nàng đau đớn

trong lòng lại càng thêm bén nhọn.

“Băng Nhi, người đừng sợ.”Hấn nhẹ nhàng cười một tiếng, lần nữa lộ vẻ mặt mị lực không người nào có thể kháng

cự này.”Có ân báo ân, có cừu oán báo oán là nguyên tắc của ta ... tuyệt

đối sẽ không để nàng thất vọng.”

Hấn sớm lấy quyết định sau khi kết thúc chuyện này muốn dẫn Băng Nhi cùng rời đi, bất kể là hướng Thiết Ung

trao đổi hay là đoạt lấy tóm lại hấn chắc là không biết để cho Băng Nhi

rời đi.

Mặc dù mình chưa sáng tỏ trong lòng đối với tiểu nha hoàn xinh đẹp này hứng thú rốt cuộc là cái gì, chỉ là đơn thuần chỉ là muốn giữ nàng ở bên người, một năm , nửa năm hoặc là càng

lâu hơn nữa. Hấn nghĩ chỉ cần qua chút ít thời gian nữa là hấn có thể

làm rõ những thứ cảm xúc không rõ ràng kia.

Nghe thấy hấn lập lời thề động tác của

nàng trở nên cứng ngắc, hồi lâu chỉ có thể giống như tượng đá, hoàn toàn yên lặng bất động. Rồi sau đó khi nàng có thể cử động ,thân thể mãnh

khảnh bắt đầu không tự chủ được mà run rẩy.

“Ta sợ nhất nghe người nói những lời

này.”Nàng lẩm bẩm tự nói, hai tay thật chặt vòng ôm quanh thân mình như

muốn khắc chế trận run rẩy kia của bản thân .

Có ân báo ân, có cừ oán báo oán. Khi

nàng đích thân thi hành nhiệm vụ mà Trầm Khoan đã giao phó hấn có thể

hay không vô cùng mà hận nàng, cho dù chết đi, cũng sẽ hóa thành quỷ tới lấy mạng nàng ?

“Băng Nhi đừng sợ, cõi đời này ta không nghĩ nhất chính là thương tổn người...”Ngữ khí của hấn vẫn lộ ra bộ dạng

vô cùng mỉa mai, cực kỳ hận giờ phút này thời điểm vẫn chưa tới để thoát khỏi những khóa sắt trên người này, hấn nghĩ chỉ muốn ôm chặt lấy nàng, ôm lấy khuôn mặt mỹ lệ của nàng, lấy nụ hôn một lần lại một lần mà vuốt ve lên ở giữa đôi mi thanh tú như liễu của nàng.

Băng Nhi ngẩng đầu nhìn của hấn, trong

ánh mắt đầy rẫy lo lắng. Hai tay của nàng ôm ấp lấy thân thể, giống như

là nghĩ muốn in một chút ấm áp. Đứng ở ngoài ba thước nhìn hấn,

lòng của nàng bị tội ác hành hạ đến mềm mại suy yếu, cơ hồ nghĩ muốn

gục vào trong lòng ngực hấn.

Trong nháy mắt nàng không cách nào nghĩ đến việc gì nữa, việc Trầm Khoan đã ra lệnh, việc nàng đến bên hấn bỏ

rơi hơn bảy mươi tánh mạng kia nàng đều không thể nhớ tới. Nàng bây giờ

chẳng qua là chuyên chú mà nhìn hấn giống như trên đời này tất cả nữ

nhân biết rõ mình không nên yêu nam nhân kia nhưng là vô lực kháng

cự.

Hàn Chấn Dạ cũng nhận thấy được nàng

đang biến chuyển, đôi mắt trong suốt kia mang phần sợ hãi cùng rung

chuyển .Hấn cảm thấy rung động cùng tức giận, không biết là vì sao nàng

toát ra vẻ mặt như vậy?”Băng Nhi tới đây, cho ta xem rõ ràng người một

chút.”Thanh âm trầm thấp quanh quẩn ở trong địa lao, ôn nhu hấp dẫn

nhất.

Nàng giống như là bị thôi miên, đi về phía trước một bước lại một bước.

Thời gian cứ thế trôi qua .Đêm càng

khuya, Trầm Khoan chỉ sợ đã muốn tiến hành âm mưu kinh thiên động địa,

nàng còn có bao nhiêu thời gian có thể trốn tránh thực tế đây? Hai người đã rất gần, nàng không tự chủ được mà tiếp nhận lời kêu gọi của hắn, đi đến phía trước. Cảm thụ ấm áp hơi thở của hắn ở bốn phía xung quanh, tự giác mà nhích tới gần bên

hắn, nàng giống như là bị hắn ôm vào trong ngực. Nàng một tác đã đến gần hắn, bị ánh mắt của hắn làm cho điên đảo, giống như động vật dần dần

bất lực quên mất ý muốn phản kháng hoặc né tránh...

Khi nàng nhích tới gần, mùi thơm ôn nhu thoang thoảng chạm vào mặt lay động trong ánh nến. Hắn nhìn thấy vết

thương trên da thịt non mềm của nàng, tròng mắt đen đột nhiên nhú lại,

cảm xúc vững như Thái Sơn trong nháy mắt biến mất, tràn vào bộ ngực chính là sự tức giận cuồng nộ muốn giết người.

Trên hai gò má trắng nõn như ngọc có vết đánh nhàn nhạt ửng đỏ, hắn liếc thấy nàng sau khi bị người tát mà lưu lại dấu vết.

” Vết thương này là sao ? chuyện gì xảy

ra? Là ai đánh nàng?” Thanh âm của hắn bị đè nén, trầm thấp thấm vào lòng người, cái người thương tổn nàng kia, chính là nguyên nhân nàng sợ hãi

như vậy sao?

Băng Nhi động tác khựng lại, bị giọng

nói tràn đầy nguy hiểm của hắn thức tỉnh. Nàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt

mộng ảo ban đầu dường như biến mất, ở dưới ánh nến nhàn nhạt nhìn hắn,

vẻ mặt chuyên chú giống như là lần đầu tiên nhìn thấy hắn.

Ánh mắt của hắn đầy dẫy tà ý khó tả, dù là bị trói ở trên tường, vẫn là vận sức phát ra sát khí. Nàng giờ phút

này sẽ không chút nào hoài nghi, hắn là nam nhân đáng sợ đến nhường nào.

Hàn Chấn Dạ con của ma giáo đáng sợ

nhất, sau khi nàng thi hành nhiệm vụ thì hết sức nhanh chóng mà trốn đi, tuyệt đối không nên cùng hắn có dính dấp quá sâu. Tất cả mọi người sẽ

bị Trầm Khoan tàn sát. . .

“Người đừng sợ, cho ta biết tên của hắn ta sẽ giúp người thật tốt hồi báo hắn.” Hàn Chấn Dạ khoe miệng kéo nhẹ,

âm điệu không hề mềm nhẹ nữa ngược lại tràn đầy thị huyết ma tính.

Trong mắt của hắn tàn nhẫn, không khỏi

để cho Băng Nhi nhớ tới chuyện sắp xảy ra tối nay — trong Thiết thành sẽ có một cuộc giết chóc, tất cả mọi người sẽ chết!

Nhớ tới Dã Hỏa, Băng Nhi tâm bỗng dưng

căng thẳng . Hai tay của nàng run rẩy, hồi tưởng đến vẻ mặt ác độc của

Cừu kha, trong lòng của nàng có một thanh âm lớn đang hô hoán. It nhất

nàng nên đi trước cảnh cáo Dã Hỏa một tiếng. Dã Hỏa lúc trước rất chiều

cố đối với nàng coi như là tỷ muội trong nhà ,nàng tại sao có thể trong

lúc nguy cơ đang đến mà đứng đây khoanh tay đứng nhìn?

Đột nhiên phương xa truyền đến thanh âm đao kiếm giao chiến, tiếp theo là thanh âm gào thét sợ hãi của mọi

người, thanh âm này ban đêm truyền tới càng thêm chói tai kinh người.

Băng Nhi nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn mãnh liệt tái nhợt, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác.

“Xem ra những người đó đã động thủ.” Hàn Chấn Dạ cảnh giác nhìn về phía cửa địa lao, chậm rãi đề phòng trông mắt đen tràn ngập sát khí lạnh.

Hắn biết điều một chút đợi ở trong địa

lao, chính là có ý muốn chờ, chờ đợi những người đó bắt đầu hành động.

Mấy ngày nay hắn là bị trói chặt không nhận được muốn hoạt động gân cốt. Huống chi, hắn cùng Trầm Khoan còn có một khoản nợ nần còn không có

tính toán rõ ràng. “Cháy ! Cháy !” Bên ngoài truyền đến

tiếng kêu sợ hãi của mọi người, giống như là loạn thành người ngựa lộn

xộn, tiếng hô vang trời, cả tòa Thiết thành đô lâm rơi vào trong hỗn

loạn.

Nàng không cách nào suy tư, bản năng

dựa vào tiếng động mà suy đoán vội vàng muốn đi báo cho Dã Hỏa. Quần áo

màu trắng quét trên mặt đất, nàng nhanh chóng vọt ra phía cửa địa lao

đi, thân ảnh xinh xắn hướng đến nhà cửa đang cháy hừng hực mà chạy.

Nàng như quên đi Cừu kha đã ra lệnh muốn nàng lấy mạng Hàn Chấn Dạ trong thanh lao.

Bất luận Trầm Khoan mưu kế như thế nào, nàng cũng không cách nào trở mắt nhìn Dã Hỏa bị thương!

“Băng Nhi, trở lại!” Hàn Chấn Dạ hỗn hển mà gọi tên nàng, làm sao cũng không nghĩ tới tiểu nữ nhân nhu nhược kia

khi thấy chuyện lại xông ra nhanh như vậy.

Hắn bởi vì Băng Nhi rời đi mà trở nên

kích động hơn bắt đầu giãy dụa ra sức vận khi, cố gắng trong vòng một

lực đánh vỡ khóa sắt trên người ra. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng

khóa sắt bên tường phát ra tiếng leng keng âm vang khổng lồ.

Dám can đảm ban đêm mà đột nhập Thiết

thành, chỉ có thể là người trong giang hồ, nữ nhân kia cứ như vậy mà

xông ra không phải là sẽ bị thương sao? Trong đầu hắn hiện lên cảnh nàng cả người máu chảy, hắn kèm nén không được nổi lo lắng bất an ở trong

lòng.

“Hự !” Hắn định tâm mà đề khí, đem nội

lực tập trung ở hai cổ tay, lực đạo nổi lên đã lâu vào thời khắc này bộc phát, phát ra tiếng vang phá thạch (phá tường đá) kinh người.

Tường đá nổi lên một trận rung chuyển,

gạch đá một khối thêm một khối mà vỡ vụn ra. Tiếp theo hai tay của hắn

giương lên, khóa sắt trong nháy mắt gãy lìa, tường đá khắp nơi vỡ vụn.

Khóa sắt bị đứt hần đã được tự do, hai tay quấn quanh lấy khóa sắt bước nhanh về phía ngoài địa lao.

Lúc này, Thiết gia đã loạn thành ,chung quanh nổi lên ngọn lửa. Hần nheo lại tròng mắt đen hướng xung quanh mà

nhìn ,suy nghĩ xem Băng Nhi chạy đến hướng nào.

Chỉ nghĩ nàng có lẽ có gặp bất trắc,

lồng ngực của hần thập phần đau xót. Hần chẳng bao giờ lo lắng đến an nguy của một người đến như vậy, giờ này khắc này trong lòng hần chỉ có thể nghĩ đến một người ,tất cả suy nghĩ đều là Băng Nhi.

Phía sau có động tĩnh rất nhỏ, hần

không nhịn được quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Cừu kha vẻ mặt không dám tin.”Hỗn trướng! Người là làm sao trốn ra được ?”Cừu kha cả kinh hô.

Không nhìn thấy thân ảnh của Băng Nhi, hần ở trong lòng âm thầm mắng: quả nhiên là nữ nhân ngu ngốc không có nửa trí não rõ ràng báo cho nàng phải trông coi Hàn Chấn Dạ, kết quả hành động mới vừa bắt đầu, nàng đã bỏ chạy không thấy bóng dáng.

“Chẳng lẽ ngươi không biết, lúc trước

không phải là giấy dựa, là bởi vì ta rất muốn hưởng thụ người quát sao?”Hàn Chấn Dạ ngoài miệng cười nhàn nhạt, hai tròng mắt đen lóe ra hàn lạnh như băng. Một lòng đã sớm bởi vì lo lắng mà như lửa đốt, Cừu kha xuất hiện không thể nghi ngờ là đổ thêm dầu vào lửa ,để cho tâm hần nôn nóng bất an thêm khát vọng nhìn thấy máu tươi.

Cừu kha trong tay cầm kiếm, trong lòng

biết được nếu không đánh ngã Hàn Chấn Dạ thì chỉ có một con đường chết.

Không kịp đợi những người khác chạy tới, hần nhất định phải động thủ trước.

” Người chịu chết đi.”Hần quát tụt hướng Hàn Chấn Dạ tấn công tới.Hàn Chấn Dạ khoé miệng vận vẹo châm

chọc cười, cho nội lực vận chuyển khóa sắt, khóa sắt giống như là có sinh mệnh bay lên không trung thẳng tắp hướng Cừu kha mà đánh tới .Như loại xà linh xảo, đảo mắt đã quấn lên trường kiếm của Cừu kha.

Cừu kha trong lồng ngực hoảng hốt, vội vàng buông tay ra .Lồng ngực cũng là bị khóa sắt đánh trúng mà phun ra cả miệng máu.

Khóa sắt quấn chặt trường kiếm trong nháy mắt nghe được âm thanh sét đánh chói tai, trường kiếm đã gãy nát bét.

“Đã quên nói cho người biết, con người

của ta có một tật bệnh, chính là rất có mang thù.”Hàn Chấn Dạ nở nụ cười làm cho người ta không rét mà run, khóa sắt được thêm nội lực, trên mặt đất mà bay vút tới chờ cướp lấy tính mạng của hắn .”Lúc trước những roi quất kia, ta nghĩ muốn quên cũng không quên được, ngươi nói làm như thế nào trả lại ngươi đây?”

Cừu kha liền lùi lại mấy bước, kinh

ngạc phát hiện giữa hai người võ công thực cách nhau quá xa. Hắn cắn chặt hàm răng cực kỳ chặt vật, lúc trước làm nhục Hàn Chấn Dạ bộ dáng hăng hái tất cả đều biến mất không thấy tăm hơi.”Ngươi không thể giết ta... Không thể...”Thanh âm của hắn mềm yếu, chỉ còn thiếu không có quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Cừu kha tâm niệm vừa chuyển , vội vàng

nói: “Ta... Ta biết Băng Nhi ở đâu, ngươi nên là nhanh đi cứu nàng, ta nói chỗ nàng người sẽ hứa không giết ta... “Nói chưa nói xong, khóa sắt đã vô thanh vô khí đã bay tới, quần thật chặt lên cổ của hắn, xiết hắn lại làm hắn không thể hô hấp.

“Lý do này không tệ, nàng giờ ở nơi

đâu?”Tròng mắt đen nheo lại, ngũ quan tuần mỹ ở dưới ánh trăng tràn đầy tà khí khiến người sợ hãi.

“Nàng... Nàng...”Cừu kha ấp a ấp úng, cái

trán mồ hôi lạnh không ngừng mà chảy xuống. Hắn thật ra thì cũng không

biết Băng Nhi trốn đi nơi nào , nói như vậy chỉ là muốn lừa gạt Hàn Chấn Dạ, kéo thêm chút thời gian, có lẽ có thể đợi được những người khác tới cứu hắn.

Đột nhiên, cách đó không xa trong đình viện truyền đến một tiếng kêu sợ hãi của nữ nhân “Băng Nhi!”

Hàn Chấn Dạ chấn động toàn thân, tròng

mắt đen mất đi tỉnh táo, không tự chủ được mà hướng nhìn về phía kia.

Cừu kha tận dụng thời cơ, mãnh liệt cắt đứt khóa sắt vọng tưởng muốn chạy trốn.

“Ngươi biết không cá nhân ta tương đối

muốn hành hạ, nguyên vốn định để người không sinh không chết mà sống nửa năm, hồi báo ngươi lúc trước quất roi vào ta, bất quá...”Hàn Chấn Dạ ánh mắt đông lạnh nhìn Cừu kha, hai tay vận khí một chút “Gần như vậy xem

ngươi thật làm cho người khác chán ghét, cho nên ta thay đổi chú ý .”

Chỉ nghe khóa sắt kêu keng keng kết trong

bóng đêm âm u truyền đến thanh âm rầu rĩ, xương cốt người nào đó trong nháy mắt mà bị cắn đứt. Cừu kha ồ ồ thở dốc, đau đớn ở tứ chi bộc phát.

“Đừng tưởng rằng ngươi chạy thoát...

ngươi của ma giáo, vẫn sẽ có người chờ để mà giết ngươi, đến lúc đó

ngươi có thể so với ta thống khổ hơn ngàn vạn lần.”Cừu kha trong miệng

thốt ra máu tươi, khoe miệng nhưng hiện lên vẻ cười lạnh. Hàn Chấn Dạ hy vọng cỡ nào có thể tận mắt nhìn thấy thân phận chân chính Băng Nhi, có

về mặt gì — hẳn thật sâu quan tâm nữ nhân này , hẳn là nàng phụng mệnh
tới giết hẳn lại đen đủi bị người đàn ông này phản bội như vậy?

Chẳng qua là, Cừu kha không thấy được

cảnh tượng như vậy, hẳn té trên mặt đất, toàn thân mềm ngoác như một bãi bùn lầy,lay động một hồi lâu
thì bất động ,mà trên khóe miệng của hẳn

còn duy trì nụ cười quỷ dị.

Hàn Chấn Dạ thu hồi khóa sắt, không có

liếc mắt nhìn. Hẳn toàn tâm lo lắng cho Băng Nhi, trong lòng hiện lên dự cảm đáng sợ ,bất kỳ người nào
dám can đảm thương tổn nàng, hẳn cũng sẽ

đích thân đem người nọ băm thây vạn đoạn!

Mùi chân điếm một điếm , hẳn nhanh chóng hướng đến nơi tiếng kêu sợ hãi truyền đến mà chạy đi.

3. Chương 3

Đau... Thật là đau đớn vết thương lưu lại ở trên lưng của nàng ,theo tiếng tim đập một trận lại một trận
thắt lại. Nàng ở trong hôn mê phát ra tiếng thở dốc thống khổ, khó chịu mà giãy dụa, toàn thân da thịt co
rút nhanh chóng bởi vì đau đớn mà ngất đi . “Băng Nhi!”Có thanh âm từ chỗ rất xa truyền đến, một tiếng
lại một tiếng mà gọi tên nàng, không để cho nàng lâm dần vào trong bóng tối. Hai tay của nàng đau quá,
đang bị một đôi tay khác nắm thật chắc, người kia cũng không chịu buông tay ra. “Đau quá...”Nàng nói mớ
loạn xạ, hai mắt nhắm chặt lại, không ngừng mà run rẩy. Nàng mất quá nhiều máu, cái rét lạnh từ trong
ra ngoài mà xâm nhập vào cơ thể nàng. Nàng run rẩy kịch liệt làm cho toàn thân nàng xương cốt đều đau
nhức. Đau đớn cùng bóng tối, có một người vẫn thủy chung ôm nàng thật chắc. Khi nàng cơ hồ chống đỡ
không nổi người nọ dùng nội lực bảo vệ tâm mạch của nàng ,kéo dài tánh mạng của nàng. Hơi thở ẩm áp
bao vây nàng, trong cơn rét lạnh cùng đau đớn thời gian cứ trôi đi, người nọ thủy chung vẫn ôm ấp lấy nàng.
Đau đớn từng lúc từng lúc mà biến mất, nàng thần trí từ trong bóng tối được kéo về dương thế, người kia
không cho phép nàng chết đi. Một hơi thở ẩm áp phản phát ở trên gương mặt .Nàng sau khoảng thời gian
rất lâu liền tỉnh lại, đôi mắt chậm rãi động đậy mở ra. Nàng phát hiện chính mình đang được ôm kín trong
lồng ngực rộng rãi của hẳn, một đôi tay kiên cố vững vàng ôm lấy thân thể nàng. Băng Nhi muốn ngẩng
đầu lên, toàn thân nhưng lại không có nửa điểm khí lực. Nàng khó chịu phát ra thanh âm đau đớn , chẳng
qua chỉ là nhẹ nhàng hô hấp, đã cảm thấy trên lưng truyền đến nỗi đau đớn kịch liệt. Thanh âm rất nhỏ đã
làm kinh động Hàn Chấn Dạ, hẳn trong nháy mắt thanh tĩnh, nhanh chóng cúi đầu xuống.”Người đã tỉnh
chưa?”Hắn thấp giọng hỏi thăm, trông mắt đen thật chặt nhìn nàng. hẳn trông không tốt hơn so với lúc ở
địa lao, không hiểu vì sao hẳn chật vật như vậy. Trong mắt đen đầy dẫy các tia máu, dưới cằm còn có một
mảnh râu xanh lởm chởm , tóc đen thất thần xõa tung cùng tóc nàng tán loạn cùng một chỗ không rõ mà
xen kẻ lẫn nhau . Phát hiện nàng thanh tĩnh, vẻ mặt hẳn không có cái gì đặc biệt, chỉ có dưới cằm hơi chút
động đậy tiết lộ trong lòng hẳn cảm xúc đang sôi trào. “Ta khát...”Nàng khàn giọng nói, khó khăn mà phát
ra âm thanh. Lưng của nàng đau quá, trong miệng thì cực kỳ khô ráo.”Cho ta nước, van cầu người...”Nàng
cầu khẩn, trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào hiểu mình tại sao lại bị hẳn ôm vào trong ngực
như vậy ? Hẳn tự tay lấy ra một chiếc khăn tay, dùng nước trong thấm ướt đôi môi khô ráo của nàng .Đội
nàng từ từ thích ứng, mới ngửa đầu uống nước, cúi đầu hướng đến đôi môi kia đem nước lùa vào trong
miệng của nàng. Hai tay của hẳn ôm chặt nàng, trông mắt đen chưa từng rời đi khuôn mặt ấy . Nàng tham
lam từ trong miệng hẳn uống nước, dòng nước trong miệng hẳn lại có nhiệt độ, không hề có một chút lạnh.
Nàng yếu ớt ngẩng đầu lên, chấp nhận lưỡi của hẳn thu phục thăm dò cùng dây dưa, bị hẳn bá đạo cướp
đoạt nơi mềm mại ấy , thậm chí ngay cả ý niệm kháng cự trong đầu cũng không có. Mối từ kẻ cận cái chết
trở lại nhân gian, lại bị hẳn nhiệt liệt hôn như vậy, nàng nhưng lại cảm thấy đương nhiên. Nước trong trơn
trượt mà nuốt vào trong miệng, nàng hai tay suy yếu chậm rãi quàng vào bờ vai rộng rãi của hẳn, nhích tới

gần lồng ngực của hắn, chẳng bao giờ vội vã như vậy mà muốn cảm thụ sự sinh tồn. “Không có chuyện gì, người không có chuyện gì.” Hắn chậm chạp nói. Môi mỏng thấm ướt, nhẹ hôn nhẹ lên da thịt của nàng, vẫn dùng một lực mà bảo vệ tâm mạch của nàng, để mà duy trì thể lực. Kể từ khi nàng bị trọng thương ở Thiết thành ngoài việc tìm được chỗ phòng nhỏ yên lặng này còn tìm đến đại phu tốt nhất chữa trị cho nàng. Mấy ngày này vì nàng mà tổn thương nội lực, chưa từng quên bảo vệ nàng mà chớp mắt. Ở trong địa lao, thời điểm khi hắn cả người bị thương nặng, nàng đã cứu hắn. Có ân báo ân, hắn không thể trở mặt nhìn Bằng Nhi chết đi. Bằng Nhi nhu nhược thở dài, trên lưng lại truyền đến cơn đau. Nàng nhắm mắt lại, cố gắng xích đến gần hắn hơn một chút, tham lam mà hấp thu nhiệt độ của hắn cảm nhận những hơi thở cùng nhiệt độ ấm áp kia thuộc về hắn vuốt ve lòng của nàng. Đang nghe tiếng trái tim đập của hắn, nàng từ từ nhớ lại mọi chuyện lúc trước. Âm mưu của Trầm Khoan tiến hành ngay đêm hôm đó, nàng bởi vì lo lắng đang muốn đi cảnh cáo Dã Hỏa, đúng lúc nhìn thấy có người lại đang đuổi giết Dã Hỏa. Nàng không có thời gian suy nghĩ nhiều, trong nháy mắt lấy thân thể chặn lại mũi dao kiếm của sát thủ. Một kiếm kia hung hăng chém lên phần lưng của nàng, làm cho nàng bởi vì trọng thương cùng đau đớn mà hôn mê bất tỉnh. Một kiếm kia tựa hồ cắt vào rất sâu, giống như là xé rách tâm phổi nàng. Loại đau đớn này làm cho nàng đến nay vẫn còn cảm giác sợ hãi, nếu không có Hàn Chấn Dạ cứu trị, nàng tuyệt đối không thể sống cho tới bây giờ. “Dã Hỏa cô nương có khỏe không?” Nàng khó khăn hỏi, hơi chút quay đầu nhìn về bốn phía, phát hiện hai người đang ở trong một căn phòng nhỏ xa lạ. Đây là một căn phòng rất trang nhã, gốc cây đem chế thành gia cụ mang đến cảm giác rất mát mẻ, bên góc có một bể cá nhỏ, cây trúc rung rinh bên cửa sổ, bên ngoài còn trồng một mảnh rừng hoa đào. Màu hồng phấn của cánh hoa nương theo gió nhẹ bay vào trong phòng rơi vào trong bể cá, chậm rãi trôi nổi trên mặt nước, mang đến một mùi thơm thoang thoảng. “Nàng chỉ là bị kinh sợ, không có bị thương.” Ngón tay của hắn sờ qua mái tóc dài của nàng, thận trọng đem Bằng Nhi đặt ở trên giường, đi lấy khăn thấm đã được thấm ướt. Trên thân nàng hiện đang mặc một bộ xiêm y bằng tơ lụa mỏng. Bằng Nhi kinh hãi thở gấp một tiếng, bản năng muốn kéo vạt áo lại chẳng qua là cả người khí lực không đủ lại xê xích quá nhiều xiêm y bằng tơ lụa đảo mắt đã bị hắn kéo ra. Mặt của nàng mắc cỡ đỏ bừng, phát hiện ở dưới xiêm y tơ lụa mỏng manh này, thân thể mềm mại của nàng là trần như nhộng, ngay cả thứ quan trọng là quần lót của nàng cũng không biết ở đâu. “Ta chỉ là muốn thay người lau mồ hôi, giống như là người ban đầu ở trong địa lao mà làm cho ta.” Hắn ngó chừng khuôn mặt của nàng nhẹ nói. Vải vóc mềm mại lướt qua da thịt của nàng, mang đến kích thích lạnh lạnh, nàng co rúm người lại một chút. Bởi vì xấu hổ, ngay cả trên da thịt cũng thấm một khoảng đỏ ửng nhàn nhạt, tim của nàng đập được thật là nhanh, không tự chủ được mà run rẩy. Nàng còn là một xử nữ đơn thuần, thân thể da thịt mềm mại này chưa bao giờ để cho bất kỳ nam nhân nhìn thấy, huống chi là như hắn cứ không kiêng sợ động thủ mà khê vuốt? “Không nên a... Bởi vì khi đó lúc người bị trói chặt, ta là bất đắc dĩ mới có thể làm như vậy. Bây giờ ta không giống như vậy...” Nàng nghĩ đưa tay lấy cái khăn, tiếp nhận công việc của hắn, hết lần này tới lần khác hắn chính là không chịu đưa. (hix mở đến miệng mà mèo chịu tha a) Giằng co qua lại làm cho cái khăn rơi trượt trên nơi đầy da mềm mại của nàng. Xúc cảm vì bị nhắm trúng mà bầu ngực thấm nhuần màu hồng phấn không ngừng run rẩy. Cảm giác xa lạ mà vui thích thấm vào huyết mạch, nàng cơ hồ muốn lên tiếng rên rỉ. Nàng xấu hổ tới cực điểm, trong đầu mãnh liệt hy vọng có thể bất tỉnh lần nữa, vậy thì không cần phải đối mặt với cái việc khiến người ta vô cùng xấu hổ này. Hàn Chấn Dạ đem nàng về mặt ngưỡng ngừng thu vào ở trong mắt, đôi mắt đen trở nên sâu hơn. Hàn Chấn Dạ hắn đây cũng không phải thánh nhân, hơn càng không phải là cái gì chính nhân quân tử. Trong mắt chứng kiến, trên tay tiếp xúc tất cả đều là làm hắn càng thêm khát vọng, cũng sắp không nhịn được. Bằng Nhi hết thấy tất cả đều là của hắn; đôi mắt mỹ lệ, môi đỏ mọng như cánh hoa, đôi tay tỉ mỉ ôn nhu, thân thể mỹ lệ, toàn bộ toàn bộ cũng là của hắn. Nhưng không phải là bây giờ, trên người nàng vẫn có thương tích, thân thể như cũ còn rất suy yếu. Chỉ cần nghĩ tới nàng nằm trong vũng máu đau đớn vì vết thương, trong lòng hắn có biết bao đau đớn căng thẳng, hắn không biết kia là cái gì, nhưng hắn tuyệt đối không muốn nhìn lại một lần nào nữa. “Phần lưng của người bị thương, không cách nào tự mình thanh tẩy.” Hắn ngữ điệu thấp, nhưng không cho phép nàng cự tuyệt. Một đôi tay có thể vô tình mà ban hành xác định nhân nhưng ở trên người nàng lúc này lại là mềm nhẹ vô cùng, giống như là ở thế gian này nàng tựa như vật phẩm chân châu quý giá nhất phải cẩn thận mà lau chùi. Nàng cẩn thận môi đỏ mọng mềm mại, nhắm mắt lại, không dám nhìn, hơn nữa càng không dám nhìn tới đôi tay hắn cầm vải ướt, chà lau thân thể đang trần truồng của nàng. Đôi tay ngăm đen cùng với da thịt tuyết trắng sự khác nhau ấy càng thêm kích thích. Nàng tuy hai mắt nhắm lại nhưng là nhất cử nhất động của hắn nàng đều có thể cảm giác hết được. Nàng cần môi thở khẽ, tim đập thật là nhanh thật là nhanh. Hắn cẩn thận vì nàng lau rửa, sau mềm nhẹ đem nàng lật người lại, tầm mắt tiếp xúc đến vết thương do kiếm làm bị thương trên lưng nàng, trông mắt đen trở nên âm trầm. “Chết tiệt!

Ta bắt quá chỉ tới trễ chút ít, nhìn người đem mình biến thành cái bộ dáng gì này.”Hắn thấp giọng nguyên rửa, hai tay khê vuốt trên vết thương trên vai trần của nàng. Cúi đầu nhẹ nhàng đặt nụ hôn, giống như là yêu thương mà đau lòng nàng chịu qua thương tổn, cuối cùng hướng nụ hôn đặt trên mái tóc Như Vân (như mây đó) của nàng, thật sâu thở dài. May là tới kịp để cho hắn cướp Bằng Nhi trở lại từ trong tay Diêm vương. Bằng Nhi mở mắt, bởi vì cử chỉ của hắn mà không biết phải làm sao. Hắn hai cánh tay kiên cố gắng không va chạm vào vết thương, từ sau vũng vàng ôm lấy nàng, hô hấp nóng rực như thiêu đốt ở trên da thịt. Nàng nghi hoặc quay đầu nhìn, cũng không thấy hắn có bất kỳ động tác nào khác đối với nàng. “Người có khỏe không?” Nàng nhỏ giọng hỏi. Từ hai cánh tay của hắn ôm chặt lấy nàng, cảm nhận được thân thể của hắn vận phần cứng ngắc, nàng suy đoán hắn có phải khi đánh nhau ở Thiết thành mà bị thương? Tầm mắt di chuyển đến hai cổ tay, nàng mới phát hiện khóa sắt đã biến mất, chỉ lưu lại ở cổ tay hắn là hai vết thương xấu xí. Những thứ vết thương này Trầm Khoan để lại cho hắn, hắn cùng Trầm Khoan chịu hận lại càng thêm thật sâu. Mà nàng lại do Trầm Khoan phái tới... Lòng của nàng trở nên trầm trọng, trong nháy mắt cảm thấy đau đớn kịch liệt. Trầm Khoan đã thông báo, Hàn Chấn Dạ nếu có thể tránh bị hạ sát ở Thiết thành nàng nhất định phải động thủ. Châm chọc cỡ nào a! Hắn lao lực tâm lực cứu trị nàng, nhưng lại là cứu một nữ nhân có dụng ý, nữ nhân ấy đang trăm phương ngàn kế chờ lấy tính mệnh của hắn. Hàn Chấn Dạ nhận thấy được nàng thân thể cứng ngắc, mảy mảy hơi nhả lại.”Ta làm đau người?”Hắn buông hai cánh tay ra, nhưng không có thả nàng, nhẹ nhàng mà đem nàng lật lại, đem nàng thân thể mềm mại không mảnh vải ôm vào trong ngực. “Không có.”Bằng Nhi lắc đầu, đem tầm mắt cố định ở lồng ngực hắn, tùy ý để hắn ôm ấp lấy. Thân thể của nàng như cũ vẫn trần truồng, theo lý thuyết hắn là chân tay luống cuống mới phải nhưng khi dựa vào của hắn, lòng của nàng lại bình tĩnh ngoài ý muốn. “Vĩnh viễn không cho phép mạo hiểm như thế nữa, có biết không?”Thanh âm của hắn khàn khàn, đem ý nghĩ trong lòng nói ra, kéo nàng lên chuyên chú mà nhìn vào đôi mắt nàng.”Người, tiểu nữ nhân vọng động này, ta nên hướng Thiết Ứng đòi cái xích, tốt nhất đem người vĩnh viễn trói ở bên cạnh ta, tránh cho người lại đi thay người khác mà chịu thương tổn.”Hắn vẽ mặt âm trầm nói. “Ta không nên... Không nên cho ở chỗ đó.”Nàng khó khăn nói, không dám nhìn tầm mắt nóng rực này, ngực như bị đè ép trầm trọng cơ hồ không thể hô hấp. Vẽ mặt giả vờ thật tình, dùng phương thức này mà hứa hẹn một thứ gì đó. Lòng của nàng đau quá, không biết nên dùng vẽ mặt gì đối mặt với hắn. Hắn nói ra những lời kia, đó là những điều mà trên đời này nữ nhân đều tha thiết ước mơ, mà hết lần này tới lần khác nàng lại không thể nhận lấy được. Hắn nhả lông mày lại, đời này đây cũng là lần đầu tiên hắn bị nữ nhân cự tuyệt. Hắn nắm cầm của nàng, lấy đôi môi chậm chạp mà sát trên da thịt của nàng, nhìn thấy nàng bất an run rẩy, trong đôi mắt trong suốt kia tránh né do dự, hắn không giận ngược lại lại cười. “Tốt Bằng Nhi, chung đụng lâu như vậy, người vẫn chưa rõ sao? Ta cũng chỉ là một ‘Nam nhân’ bình thường thôi.”Hắn khê cười một tiếng, khê liếm lấy đôi môi mềm mại, nhìn thấy nàng trong mắt là bất ngờ.”Người vừa nói gì, người.. ‘Không ‘Tuyệt đối không được... “Tiểu nữ nhân này ở phương diện quan hệ nam nữ vẫn còn non, thậm chí không hiểu được phải che dấu phản ứng như thế nào. Nhưng nếu nàng thật có chủ tâm cự tuyệt hắn, làm sao có thể đối với hắn lại có phản ứng mê say như vậy? Cặp mắt trong suốt kia làm hắn mê muội, có mỹ lệ có ôn nhu, nàng tính cách ngoại nhu nội cương. Chẳng qua là, trong đôi mắt kia thật sâu bên trong chứa đựng là nỗi bất an cùng giãy dụa, hắn hết sức tò mò, nàng rốt cuộc còn chần chờ cái gì. “Ta không phải là nữ nhân như người muốn, đây hết thấy chẳng qua là tạm thời thôi. Người là bị giam quá lâu rồi nên đầu óc hồ đồ rồi.”Nàng cúi đầu la hét, muốn dùng hai tay đẩy hắn ra, nhưng là sau khi thân thể bị trọng thương thức sự quá suy yếu, nàng khước từ hai tay đặt ở trước lồng ngực hắn, giống như là con mèo nhỏ làm nũng khê vuốt. “Chúng ta cũng rõ ràng mình muốn là cái gì, chẳng qua là người còn ý không tốt thừa nhận mà thôi.”Hắn nhếch miệng cười, lần nữa thi triển mị lực ôn nhu như nước của mình dụ dỗ nàng từng bước nộp ra bản thân.”Nhưng không sao cả, người biết sự kiên nhẫn của ta có thừa...”Bằng Nhi chân tay luống cuống khê cắn môi, nhìn hắn khuôn mặt tuần mĩ tràn đầy tà khí nhích tới càng gần, một tắc một tắc hôn nàng. Lòng của nàng mềm đi, muốn cũng ngăn cản cũng không nổi lại bị ánh mắt hắn trong bá đạo mà ôn nhu hành hạ. Nàng tuyệt không có thể trầm luân, tuyệt đối không thể! Nếu như bọn họ có thể gặp nhau ở nơi khác nếu không có Trầm Khoan cản trở, nàng nhất định sẽ yêu thương hắn. Chẳng qua là mọi chuyện cho tới bây giờ, nàng không có sự lựa chọn nào khác. Nàng nhất định phải giết hắn mới đổi lấy được sự trợ giúp của Trầm Khoan, như vậy mới có thể cứu được tánh mạng của thân nhân nàng không còn lựa chọn nào ngoài ...! “Được ta là của người.”Nàng thở khê ra một hơi, bầy lên vẻ diễm lệ nhưng kiên định cười. “Nếu như người thật nguyện ý, tại sao vẽ mặt thoát nhìn bị thương như vậy?”Hàn Chấn Dạ nhượng mảy, lần đầu tiên trong đời hoài nghi mị lực của chính mình. Thật vất vả mới đổi được sự cam tâm tình nguyện của Bằng Nhi, nhưng nàng tựa hồ không có một chút sung sướng, đây là tại sao? “Người một ngày nào đó sẽ hiểu.”Nàng không có nói tử mỉ, nhắm mắt lại dựa vào bên

trong lòng ngực ấm áp của hắn, làm bộ như đang ngủ say, không cho hắn thêm cơ hội hỏi thăm nữa. Một ngày nào đó, Hàn Chấn Dạ sẽ hiểu, nàng tại sao lại có những phản ứng cùng vẻ mặt này. Mà đến khi hắn hiểu ra nàng đã đích thân đưa hắn xuống hoàng tuyền. Hoa đào rơi đầy đu theo làn gió héo tàn rủ xuống, rơi trên mặt nước dày đặc. Bằng Nhi ngồi ở bên cạnh dòng suối, lấy mặt nước là kính, chải lấy mái tóc đen thật dài. Chừng một tháng qua được Hàn Chấn Dạ tử mị chiếu cố, thương thế của nàng hầu hết đã khỏi hẳn. Ánh mắt của nàng chuyên chú, khe cắn đôi môi đỏ mọng, trong lòng sau mấy lần đấu tranh rốt cục đưa tay từ giữa cổ chậm rãi cởi váy áo ra. Da thịt tuyết trắng từng tắc mà loã lồ ra dưới ánh mặt trời, có màu sắc như ngọc trắng nõn, trong mười dặm không có bóng người, cho dù nàng có lớn mật cũng sợ bị người khác phát hiện, nhưng nơi này giờ đây chỉ có người kia nhìn thấy. Bây giờ nàng không có thời gian có thể tiếp tục trì hoãn. Trước ngày trăng tròn, nàng phải hoàn thành nhiệm vụ của Trầm Khoan rồi trở về cứu thân nhân. Cuộc sống này nên sớm kết thúc thôi nếu như không phải nàng bị thương, Trầm Khoan hẳn sẽ không cho phép mình trì hoãn lâu như vậy. Áo rút đi chỉ chừa lại phần thân dưới, nàng khẽ xoay người, nhìn thấy trên da thịt tuyết trắng có một đạo vết thương màu đỏ nhạt nhìn ra có chút khó coi. Nàng thương tổn đã khỏi hẳn không thể có lý do trì hoãn nữa. Trong khoảng thời gian này, Hàn Chấn Dạ không để cho nàng rời khỏi phòng. Thậm chí ngay cả khi ngủ lúc cũng lấy hai tay ôm ấp lấy nàng, cánh tay cường kiện của hắn hoàn ở trên vùng eo mảnh khảnh, làm cho nàng ngủ ở trên người của hắn, cả đêm gối lên tay hắn nghe tiếng tim đập của hắn rồi dần đi vào giấc ngủ. Nàng không có kháng cự, tùy ý hắn định đoạt, biết thương thế toàn bộ chưa khỏi hẳn, hắn sẽ không đụng vào nàng. Hắn thật sự đã đem nàng thành nữ nhân của mình ôn nhu che chở. Mà nàng lại muốn phản bội sự tín nhiệm của hắn...

Nàng dùng một tấm áo choàng ấm áp bao quanh thân thể, chậm chạp đứng dậy, hướng chỗ sâu bên trong rừng hoa đào đi tới, ánh mắt tràn đầy kiên quyết.

Hàn Chấn Dạ võ công quả hơn người, muốn cho hắn hoàn toàn thư giãn, phương pháp không có nhiều lắm. Nàng phải trả giá thật nhiều mới có thể dò xét được, chỉ có thể chờ hắn thư giãn một mỗi và chỉ một cái chớp mắt chớp lấy thời cơ mà giết hắn. Nói tóm lại, nàng không thể nào có đường trở lại nữa.

Sâu bên trong rừng hoa đào, cánh hoa bay tán loạn, một phen bị lưỡi dao sắc bén quét qua, cánh hoa rơi xuống giống như là tuyết, che đầy cả bầu trời. Trên mặt đất phủ tầng lớp cánh hoa thật dày, chỉ cần một mũi kiếm điểm nhẹ cũng đủ xuyên qua cánh hoa rơi.

Gió kiếm nhanh, mạnh mẽ quét qua tạo lên trận trận hoa sóng, Hàn Chấn Dạ mặc cái áo màu sắc xanh đen, vạt áo lượn vòng, xuất ra những đường kiếm tuyệt diệu tinh diệu. Nhìn qua những cánh hoa rơi trong gió đang lúc từ từ hiện lên một thân ảnh yếu diệu, hắn liền dừng lại động tác múa kiếm, trong miệng phát ra tiếng kêu nhỏ, khinh suất ném đi trường kiếm, mũi chân điểm nhẹ mấy cái nhanh chóng chạy tới, hai tay đã kéo nàng ôm vào lòng.

“Cái này gọi là tâm tương thông sao? Ta đang suy nghĩ đến ngươi, ngươi liền xuất hiện?” Hắn cúi đầu nhìn nàng lộ ra mỉm cười, cực kỳ thích trên đầu nàng. Trên mặt nàng hiện lên tia đỏ ửng mà không biết rằng khuôn mặt đỏ ửng như vậy đối với hắn đáng yêu đến cỡ nào.

Mỗi khi hắn đùa quá, Bằng Nhi trong mắt sẽ lóe ra ngọn lửa, đó là thuộc về một mặt trong tính cách kiên cường nàng, nhưng thủy chung đều bị nàng giấu diếm rất khéo. Có lẽ là từ lúc bản thân là nha hoàn, quanh năm quen bị đè nén, không hiểu được như thế nào là biểu đạt cảm xúc chân chính của mình.

Nếu không bị đè nén lâu dài như vậy, nàng còn có lá gan đưa tay đập hắn, nếu là tính cách chân chính của nàng, sẽ không có bộ dạng làm chó người ta mê muội như vậy? Hắn còn có muốn trên nàng như vậy nữa?

Nhưng khi nàng thân thể nhuần ngọc ôn hương nằm trong lòng ngực hắn, mềm mại mà dán vào lòng ngực của hắn, nàng cũng không có tâm tư mà suy nghĩ nhiều. Nàng dựa vào hắn, hơi thở thơm mát thấm thấu vào hô hấp của hắn làm tinh thần của hắn cơ hồ muốn rối loạn.

Vì đợi chờ thương thế của nàng khỏi hẳn, một tháng này quả thực là Địa Ngục đáng sợ nhất. Hắn chỉ có thể ôm ấp lấy nàng, lại không thể chân chính có nàng trọn vẹn, đây đối với hắn vốn là một nam nhân đã quen muốn làm gì thì làm này mà nói, căn bản là một loại cực hình.

Nàng gần sát thân thể của hắn, lắng nghe tim đập của hắn, nghe thấy được trên người hắn hơi thở mãnh liệt phái nam.”Ta... Thương thế của ta tốt lắm.” Nàng lấy lên tất cả dũng khí nhỏ giọng nói, bắt buộc mình không được phát run.

Hàn Chấn Dạ không thể tin được mình nghe được cái gì, đưa tay ôm nàng lên nhìn vào hai tròng mắt trong suốt của nàng.

“Băng Nhi, ta không có nghe lầm chứ? Người đây là đang hấp dẫn ta?” Hấn khẽ vuốt ve da thịt non mềm của nàng. Không biết nàng động cơ là gì đã vội vàng đến đây hiến thân.

“Là, ta là hấp dẫn người.” Mặt của nàng đỏ bừng, động tác nhưng không có dừng lại mà bắt buộc mình phải tiếp tục. cánh tay nhỏ bé quăn chặt lấy cái cổ cường tráng ấy. Kiễng mũi chân, chủ động hôn hấn, lời lẽ mềm mại ngây ngô lấy động tác đi ma sát hấn, tiện đà e lệ thắm dò vào trong miệng hấn.

Chờ hhi hấn bởi vì hoan ái mà mệt mỏi sẽ đoạt đi tánh mạng của hấn. Chính vì vậy nàng quyết định dâng mình, đổi lấy tánh mạng của hấn, ít nhất cho hấn một lần được thỏa mãn trước khi chết.

“Băng Nhi... Băng Nhi ngọt ngào của ta... Người không biết ta giờ phút này chờ đợi đã bao lâu...” Hấn mút lấy cái lưỡi non mềm, hai tay trượt vào từ dưới áo choàng, nhận thấy được Băng Nhi thân thể tuyết trắng mềm mại chỉ mặc mỗi một tấm áo choàng. Hấn không nhìn được đầy áo choàng ra, nhìn thấy xương quai xanh quyến rũ cùng nơi đây của nàng.

Nàng cắn cắn môi đỏ mọng, không dám mở miệng, chỉ là dùng sức gật đầu, hai tay như cũ quăn lấy cổ của hấn, bắt đầu nếm thử sự vuốt ve của hấn, biết là như vậy sẽ làm hấn hết sức khoái trá.

“Hàn Chấn Dạ...” Nàng thấp giọng lẩm bẩm tên của hấn, móng lung nhắm lại hai mắt. Nàng tựa vào trong lòng của hấn, cảm giác bàn tay thô ráp trên da thịt mình mà ma sát giống như muốn trêu chọc người. Hấn đưa tay dò dưới áo choàng, lòng bàn tay nhiệt độ nóng rực lướt qua da thịt của nàng, chiếm lấy hết từ cổ đến trước ngực nàng, lời lẽ tùy theo mà ve vuốt. Hấn nhẹ mút lấy làn da trắng như ngọc, cho đến khi nàng không ngừng run rẩy. Băng Nhi không muốn suy nghĩ nhiều nữa chỉ muốn ở nơi này trong nháy mắt phải thân phục với hấn. Thân thể xinh xắn căng thẳng, bởi vì hấn vuốt ve mà nhẹ nhàng giãy dụa. “Nói cho ta biết, người khát vọng ta sao?” Tay của hấn thắm dò từ dưới lên trên, ngón tay thô ráp xoa nắn đầu vú, cảm nhận được nàng kịch liệt run rẩy, nụ hoa trước ngực dưới đầu ngón tay của hấn săn lại. Khí tức của nàng không yên, sắc mặt ửng hồng, chịu không được kích thích như vậy, cơ hồ muốn né tránh. “Àn...” Nàng khổ sở nói, ngay cả nói tiếng nói cũng bị đứt quãng. Hấn khẽ cười một tiếng, ngón tay linh xảo khai giải hết quần áo, đem nàng nhẹ nhàng đẩy về sau dựa vào thân cây đào. Khi nàng thân thể trắng muốt loà loà dưới ánh mặt trời, hai mắt của hấn bắn tán loạn phát ra ngọn lửa. “Có bao nhiêu khát vọng? Dùng thanh âm của người nói ra... Nói cho ta biết người có bao nhiêu khát vọng ta?” Hấn tựa vào nàng bên tai nói, liếm hôn vành tai nhạy cảm của nàng. Băng Nhi sắc mặt càng thêm đỏ bừng, trong lòng hết sức thấp thỏm. Mặc dù đã quyết định, nhưng nàng rốt cuộc vẫn là xử nữ, cũng chưa từng cùng nam nhân thân mật như vậy. Nàng không ngừng suy đoán, hấn sẽ đối với mình không có chút kinh nghiệm nào kinh thị sao? “A! Một ngày nào đó, ta sẽ dẫn người trở về tái ngoại, ở nơi hoang mạc thật tốt mà yêu người.” Hấn thở dài cúi đầu hướng đầu vú sắc hoa hồng ấy, đầu lưỡi chuyển nhẹ khẽ cắn. Hấn làm cho nàng chỉ biết cúi đầu phát ra thở dốc. Kịch liệt mà run rẩy, toàn thân cũng không có khí lực, chỉ có thể dựa vào thân cây đào. Hai tay không biết bỏ ở đâu thiếu chút nữa sẽ phải xụi lơ như những cánh hoa rơi kia. Trên người nàng còn mặc áo choàng kia không biết lúc nào cũng đã bị cởi xuống, cảm giác phóng đảng lạnh lạnh. Hấn quả nhiên là nam nhân tà ác nhất, thế nhưng có thể đáng sợ như vậy, khoái cảm kia lên ở trong người, làm nàng không cách nào khống chế thân thể của mình, Trộn sắc dụ này là nàng nên chủ động mới đúng, nhưng là khi hấn đụng chạm nàng, nàng tựa như bại trận. Một xử nữ non nớt, căn bản không phải đối thủ của nam nhân tà ác này. Tóc đen xỏa ra, nàng đã đầu hàng để cho hấn chống đỡ ở trên thân cây đào muốn làm gì thì làm, nàng chỉ biết phát ra hơi thở yếu ớt. Hàn Chấn Dạ di chuyển tay đi xuống gặp phải cái quần lót của nàng, cách tấm mỏng khẽ ma sát qua lại nụ hoa của nàng. Tay hết sức nhẹ nhàng làm cho nàng không có cách nào đề phòng hoặc phản kháng. “Tốt Băng Nhi, có thích ta như vậy vuốt ve người không?” Hấn thấp giọng hỏi tròng mắt đen nhìn chăm chăm gò má đỏ bừng của nàng. Cánh hoa rơi trên trên thân thể mềm mại trần truồng của nàng làm cho hấn như chưa từng thấy qua cảnh tượng nào mỹ lệ đến như vậy. Nàng cắn chặt răng kháng cự từng đợt sóng vui thích đánh tới, không thể tin được hấn đang làm cái gì vậy, tay của hấn đặt ở nơi bí mật nhất của nàng còn không ngừng ma sát lung tung. Niềm vui thích ở sâu trong lòng bộc phát, nàng khó có thể nhẫn nại mà phát ra tiếng than nhẹ. “Không nên... Dừng tay...” Niềm vui thích được chồng chất quá nhiều, hấn không thể lại tiếp tục, nàng nhất định sẽ chịu không nổi. “Ta nếu như dừng tay, nói không chừng người sẽ giống như là ở trong địa lao tức giận mà đánh ta à? Băng Nhi, ta cũng không muốn lần nữa bị đánh.” Khóe miệng hấn cười tà, tăng thêm lực trên tay, lấy đầu ngón tay

ma sát nơi nụ hoa nhạy cảm ấy của nàng. “Ngại. . .” Nàng phát ra dồn dập la lên, xấu hổ nhận thấy được, khi hắn vuốt ve một chỗ kia, phần mảnh vải nhỏ bé dần dần thấm ướt. Nàng xấu hổ tới cực điểm, muốn kẹp chặt hai chân, nhưng hắn lại không chịu buông tay ra, vẫn không dừng lại sự trêu chọc vô về chơi đùa. “Người thích như vậy phải không?” Hắn lộ ra nụ cười ma quái lên qua cái quần lót, ngón tay thô ráp liền trực tiếp chạm vào cánh hoa mềm mại nhất, nụ hoa của nàng đã thấm ướt. Băng Nhi không dám trả lời, hai mắt nhắm chặt lại, vừa sợ vừa thích thú, mở miệng cũng chỉ có thể vang lên tiếng rên khẽ. Không nên như vậy! Rõ ràng là nàng chủ động hấp dẫn hắn, làm sao bây giờ hắn ngược lại nhận quyền chủ đạo, nàng chỉ còn có thể mềm yếu tùy ý hắn định đoạt. Hắn thân thể cường tráng đặt ở trên người nàng, hô hấp trầm trọng làm cho nàng không thở nổi, chậm chạp ma sát dấy lên ngọn lửa dục vọng, khiến cho nàng khó chịu thân thể run nhẹ. Khi giữa cánh hoa đã hoàn toàn thấm ướt, hắn thừa dịp ôm lấy vùng eo nhỏ nhắn, đưa đầu ngón tay đi vào trong cơ thể nàng – “Hàn Chấn Dạ!” Nàng kinh ngạc hô, trừng lớn hai tròng mắt, không dám tin mà nhìn hắn. Ngoài sự kinh ngạc nàng toàn thân căng thẳng, ngay cả phía dưới thân cũng không tự chủ được mà co rút lại, vững vàng bao bọc lấy đầu ngón tay của hắn, giống như là không muốn cho hắn rời đi. “Kẹp chặt ta, cảm giác lấy ta. Của ta Băng Nhi, từ từ thích ứng, ta không muốn làm đau người.” Hô hấp của hắn phản phát ở ngay cả trên má nàng, đầu ngón tay di động tới lui, hấp dẫn nàng tiết ra càng nhiều là mật hoa, ẩm áp cùng thấm ướt, cảm giác từ đầu ngón tay truyền đến kích thích được hắn cơ hồ không muốn khống chế nữa. “Ta không thể... Ta...” Nàng thở hào hển, không biết nên làm sao bây giờ. Nhất là nơi tư mật bị hắn thăm dò, nụ hoa nơi bị đầu ngón tay của hắn đụng tới, bởi vì lần đầu mà có chút đau, sau đó khoái cảm khó tả trêu chọc điên cuồng. Thật là đáng sợ, nàng giống như là ở trong nước lại giống như là ở trong lửa, đồng thời bị nước lửa giày vò hai tay chỉ có thể nắm chặt bả vai rộng rãi của hắn, vô ý thức mà nâng lên phần eo mảnh khảnh, đáp lại động tác ra vào của hắn. “Người có thể, đừng sợ, đem tất cả cảm thụ người cùng ta...” Hắn thấp giọng nói, tách hai chân run rẩy của nàng ra, xâm nhập giữa chân của nàng, không cho nàng kịp né tránh. Nàng không có khí lực kháng cự, bị hắn kèm chặt chỉ có thể tựa vào thân cây đào bất an nhìn hắn từ từ cởi ra sắc áo xanh đen, thân thể to lớn ngăm đen ở giữa ánh sáng ban ngày, tràn đầy uy hiếp hướng tới nàng. Tầm mắt của nàng nhìn đi xuống nhưng ngay sau đó vội vàng tránh ra, âm thầm phát ra tiếng khẽ. Hắn dục vọng đã cần tràn xem ra đã chuẩn bị kỹ. Hắn sẽ đối với nàng làm ra chuyện gì? Hắn chỉ cần lần nữa ma sát một chút nàng đã biến thành thổ đóc. Thân thể xinh xắn run rẩy, do nàng đang dựa vào thân cây đào nên toàn bộ cánh hoa đều rơi xuống trên người của nàng. Nàng ngẩng đầu lên, trong đầu trống rỗng, rõ ràng cảm nhận được hắn đối với nàng bá đạo. Hai chân trống rỗng mềm nhũn chỉ tùy ý hắn định đoạt. Nàng sợ hãi ngẩng đầu, thừa nhận tầm mắt của hắn. Yếu ớt nhất là cái kia nơi, bị hắn lấy dục vọng nóng rực trêu chọc, nàng bất an dục vọng của hắn thật quá nóng nàng không cách nào thừa nhận, tim đập thật là nhanh. “Tốt Băng Nhi, cả người ta cũng là của người, tùy người muốn làm sao thì làm.” Hắn mạnh mẽ nén xuống dục niệm điên cuồng mình, cắn vành tai của nàng nói. Giờ khắc này giống như là cảnh trong mơ nếu có thể hắn vẫn muốn kéo dài mãi cảm giác này. Cho dù bản thân mình bởi vì bị đè nén mà hồng mắt, hắn cũng muốn kéo dài... “Người...” Băng Nhi thở hồng hộc trừng to mắt, chỉ có thể cắn môi dưới, hoàn toàn không biết làm sao. “Để ta cho người biết khát vọng của ta đến cỡ nào...” Hàn Chấn Dạ kéo tay nàng, làm cho nàng hai tay run rẩy đụng vào phần dục vọng nam tính nóng rực kia. Khi nàng nhẹ nhàng mà bao trùm phần thân bóng loáng của hắn, Hàn Chấn Dạ nơi cổ họng phát ra thổ đóc thống khổ, Băng Nhi bị làm cho sợ lập tức rút về hai tay. Hàn Chấn Dạ một lần nữa cầm lấy tay Băng Nhi, tiến tới khước miệng hôn, biết nàng dù sao cũng là xử nữ, không muốn dọa nàng, nhưng hắn cũng không cách nào nhận được ý muốn trêu chọc nàng.” Cảm giác được khát vọng của ta đối với người thế nào?” Hắn liếm theo đầu ngón tay của nàng một ngón lại một ngón, đầu lưỡi nóng bỏng mang đến làm cho nàng cũng nhẹn không được lên tiếng. “Băng Nhi, ta không thể đợi thêm nữa...” Nàng mất hồn thổ đóc đánh nát tất cả sự kiềm chế, Hàn Chấn Dạ không cách nào đợi chờ nữa, một lần nữa đưa thân vào giữa hai chân của nàng, lấy hai tay giữ cái mông của nàng lên. “Hàn Chấn Dạ, người... Ái – “Lời nói chưa nói xong, hắn dục vọng khổng lồ thể nhưng chột đâm vào trong cơ thể nàng. Toàn thân nàng căng thẳng, đau đến mức khó có thể hô hấp, tâm tư bởi vì ứng phó không kịp mà sôi trào.” Không nên... Tránh ra, tránh ra...” Hắn đột nhiên công kích, nàng khó chịu muốn đưa tay mãnh liệt đẩy lồng ngực của hắn ra, muốn đem hắn đẩy đi ra. “Xuyt, đừng khóc, Băng Nhi, đau chỉ một thoáng thôi.” Hắn dụ dỗ nói, vật nam tính thăm dò vào bên trong nụ hoa của nàng “Không... Không nên...” Nước mắt không ngừng lăn xuống, nàng chưa từng có mềm yếu mà khóc như vậy. Hắn to lớn như vậy, hoạt động ra vào như muốn xé rách nàng, mà cảm giác nóng rực như vậy lại không phải là đau đớn thuần túy, còn kèm theo đó là sự thỏa mãn nàng không thể thừa nhận nhiều như vậy. Hắn cúi đầu hôn nước mắt của nàng, đầu ngón tay trượt đến chỗ tiếp xúc giữa hai người ma sát nụ hoa của nàng “Thích ứng ta, thật tốt

chấp nhận ta.”Hắn cẩn thận đâm vào càng sâu, không cho nàng trốn tránh.Nơi u cổ của nàng ẩm ướt non mềm hấp dẫn được hắn cơ hồ muốn chiếm lấy toàn bộ , nếu không phải bận tâm nàng là lần đầu, hắn có lẽ đã bị nàng ẩm áp vây quanh như vậy mà điên cuồng. Bằng Nhi khó khăn ngẩng đầu, xuyên thấu qua nước mắt mờ lung nhìn hắn, nhìn thấy trên trán hắn mồ hôi. Hắn cũng sẽ đau không? Nếu không vì sao vẻ mặt thống khổ như vậy? Khi hắn thử hoạt động, nàng phát ra tiếng kêu nho nhỏ ,trong cơ thể lên cơn cảm giác được vật kỳ dị của hắn . Nàng không ngừng phát run, không cách nào không chế hắn từ từ kịch liệt di động. “Không nên cử động, ta... Ta chịu không được... Ngại. . .”Nàng ngẩng đầu lên, xui lơ ở bên cây đào, bị động tác tiến vào rút ra không khỏi bị chọc cho đến yêu kiều thờ hồn hèn. “Bằng Nhi, đem mình toàn bộ giao cho ta.”Hắn thấp giọng gầm thét, cũng khắc chế không được nữa, cầm vùng eo mảnh khảnh, đem hết toàn bộ khí lực trấn áp hướng nàng, đâm chọc vào trong nàng, hoàn toàn đoạt lấy nàng. Nàng kịch liệt run rẩy, đau đớn đã từ từ biến mất còn lại chính là cảm giác rung chuyển mất thần hồn Nàng nâng lên vùng eo mảnh khảnh, không tự chủ được mà đáp lại hắn, truy tìm hắn ngay cả nàng cũng không biết điểm cuối. Cơ thể của nàng căng thẳng, toàn thân đổ mồ hôi ướt đẫm thật chặt cùng hoạt động theo nam nhân này. Vui thích dần dần lấn áp, nàng bắt đầu khiếp đảm, bất an muốn né ra. Nàng không dám nữa đi tới, phảng phất có một trái cầu lửa thật lớn tích lũy ở trong cơ thể nàng, mắt thấy sẽ phải bộc phát, nàng sợ sẽ nổ sẽ bộc phát mà tan xương nát thịt mất... “Không... Ta không thể...”Nàng khó khăn nói, bởi vì hắn động tác chạy nước rút mà khó có thể diễn ngữ. Thật là đáng sợ, giống như là chuyên chú muốn từ trên người nàng cướp đoạt món đồ nào đó. Hai tay của nàng ở trên ngực của hắn, ra sức nghĩ muốn đẩy hắn ra. Song, động tác của nàng lại làm cho hắn có cơ hội nâng cái hông mượt mà của nàng lên. Hắn dễ dàng ôm lấy nàng, không chịu bỏ qua cho nàng, dục vọng kiên quyết càng thêm chôn sâu vào trong cơ thể nàng. “Bằng Nhi, ta sẽ không khai phóng ngươi, ngươi là của ta.”Hắn nói từng chữ từng câu, cắn chặt hàm răng, eo càng thêm có lực đâm chọc vào, mỗi một cái cũng cuồng mãnh cực nóng xuyên qua đóa hoa của nàng Nàng không có cách nào suy nghĩ hàm ý sâu xa trong lời nói của hắn, quá nhiều vui thích đã bộc phát, nàng ngửa đầu nằm dài yêu kiều trên mặt đất. Trên mặt đất hoa rơi thật dày trở thành chướng ngại . Trong cơ thể bỗng có nhiệt lưu nóng rực, từ dục vọng của hắn bắn tán loạn vào trong chỗ sâu kín của nàng, nàng không ngừng run rẩy, tiếp nhận mầm mống của hắn... Đầy trời mưa hoa, bao trùm thân thể trần truồng bọn họ, hai người thủy chung dây dưa ở chung một chỗ, tiếng hít thở tràn ngập ở trong rừng hoa đào. Hồi lâu sau, Hàn Chấn Dạ ngẩng đầu lên,mái tóc đen xốc xếch bị mồ hôi thấm ướt, khóe miệng hắn thoả mãn cười tà,làm cho hắn xem ra càng thêm nguy hiểm. Cái tiểu nữ nhân này quả thực là mỹ lệ mà vừa vặn nằm trong lòng ngực của hắn, hắn lần này thật sự động tâm, nghiêm túc tính toán mang theo nàng trở về tái ngoại. Hắn tự tay vuốt ve nàng da thịt tỉ mỉ, đang định mở miệng, khóe mắt lại thấy thanh quang chợt lóe. Quanh năm huấn luyện ,bản năng hắn trong nháy mắt phản ứng, đảo mắt mà lánh ra. Chẳng qua là, phản ứng của hắn không còn đủ nhanh như cũ do sau khi hoan ái mà mệt mỏi. Thanh đao dính máu, bụng bên trái chợt truyền tới một trận đau đớn kịch liệt! Trong miệng tất cả lời ngon tiếng ngọt, đảo mắt tất cả đều hóa thành tro. “Đáng chết!”Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, ấn vào vết thương thối lui mấy bước. Bụng bên trái đã xuất hiện một đạo vết thương thật sâu đang rò rỉ máu tươi. Vốn là nằm ở trên áo choàng Bằng Nhi chậm rãi ngồi dậy, hai đôi mắt mở to nhìn hắn, trên mặt mỹ lệ không có chút huyết sắc nào. Mà hai tay của nàng, đang nắm chặt đoản đao thấm đẫm máu huyết của hắn...

4. Chương 4

Hoa rơi trên mặt đất dính máu, có máu của nàng, cũng có máu của hắn. Hàn Chấn Dạ sau khi lùi lại mấy bước, nhanh chóng đưa tay điểm mấy huyết đạo trước ngực, ngăn lại máu tươi vẫn chảy ra bụng bên trái .Một đao kia đâm vào rất sâu, dùng hết toàn bộ khí lực của nàng, nếu không phải hắn trong nháy mắt lấy bản năng mà tránh ra nửa tấc, giờ phút này đại khái đã chết dưới đoản đao của nàng. Triền miên thân mật rõ mồn một trước mắt ,vui thích khi Bằng Nhi uyển chuyển hầu hạ còn sót lại ở trong người nhưng đảo mắt nàng đã trở thành thích khách lấy mạng hắn .

Bằng Nhi toàn thân trần truồng đứng ở dưới tán hoa rơi, thân thể mảnh khảnh có chút run rẩy, hai tay nắm chặt đoản đao dính máu. Nàng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, mắt mở to nhìn hắn. Trên da thịt của nàng dính máu không rõ nàng là máu nữ hay là máu của hắn . “Ngươi phải chết...”Nàng lẩm bẩm nói nhỏ ,

mãnh liệt khắc chế cảm giác hối hận trong lòng. Nàng tuyệt đối không thể mềm lòng, nhất định phải lấy đi tánh mạng Hàn Chấn Dạ. “Băng Nhi, người trước khi chết vốn có tư cách biết chân tướng. Người nói cho ta biết, đây là do ta cướp đi tấm thân xử nữ của người? Hay đây vốn là một cảm bầy rập đã sớm an bài tốt?”Hắn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười thê lương, nheo lại trông mắt đen nhìn nàng, bởi vì mất nhiều máu mà có chút vô lực, cước bộ hơi có vẻ trầm trọng. Băng Nhi hít sâu một hơi, phần dầy dà màu hồng phần phập phồng, trên da thịt còn lưu lại dấu hôn của hắn. “Ta là người do Trầm Khoan phái tới.”Nàng cắn răng thừa nhận, không để ý tới đau đớn truyền đến trong lòng.”Hắn rất sợ sự hiệp trợ ở Thiết Ưng, cùng với sự tham dự của nhật đế, sợ người có cơ hội chạy trốn, cho nên sai ta mai phục đến gần bên người, nếu người chạy thoát được khỏi Thiết thành, liền tùy thời điểm mà giết người.” Hắn đôi mắt đen trong nháy mắt động lại là hàn băng, lần nữa ngẩng nhìn nàng, trong đồng tử chỉ còn lại dấu vết tàn khốc. Trầm Khoan? Băng Nhi lại là sát thủ do Trầm Khoan phái ra? Lúc trước mọi hảo cảm đối với nàng đến khi nàng xuất thủ ám sát hắn thì hảo cảm ấy trong nháy mắt đã biến mất. Không lâu trước đó mới cùng nàng hoan ái giờ phút này càng giống là một chuyện châm chọc. Hắn tại sao ngu muội như vậy? Lại trúng phải quỷ kế của nàng? “Quả nhiên là Lão Hồ Ly, liền tiếp phái ra hai nữ nhân. Đầu tiên là mỹ nhân kế, sau đó là khổ nhục kế. Mục Hồng Tiêu mê hoặc ta, mà người cũng là lại để cho ta lúc phòng bị của bản thân hoàn toàn thư giãn...”Hắn cười lạnh, trông mắt đen quét qua nàng thân thể trần truồng mềm mại mỹ lệ, nụ cười càng thêm châm chọc.”Nói cho ta biết vì giết ta người không tiếc hy sinh tấm thân xử nữ của mình, đáng giá sao?” Hắn trong lời nói mang đầy ý châm chọc làm cho nàng ngượng ngùng đoan đoan cảm trong tay dùng thêm vài phần lực. Trên má phần hiện lên mảng đỏ hồng dần dần nhuộm đỏ da thịt toàn thân nàng. “Chỉ cần có thể lấy được tánh mạng của người, ta chuyện gì cũng nguyện ý làm.”Nàng thấp giọng nói, hai tay càng không ngừng phát run. Nàng thật sự không rõ,nỗi đau trong lòng kia là vì cái gì, nàng vốn quyết định lấy mọi thứ đổi lấy tánh mạng của hắn, vì sao giờ phút này nhìn sự tàn khốc trong đôi mắt của hắn lòng nàng lại cảm thấy khổ sở thế này? Nàng chỉ cần giết hắn sẽ rời đi ngay, cần gì phải quan tâm hắn có hận hay không hận nàng? “Băng Nhi, ta phải bội phục người, lại bố trí một cảm bầy đến mất hồn thế này. Nếu như không có hao hết thể lực của ta, người làm sao có thể nào một chiêu đã đắc thủ!”Trong mắt của hắn tia lạnh như băng, ngữ điệu nhưng ngoài ý muốn lại ôn hòa bình tĩnh.”Nói cho ta biết một chuyện, khi người ở dưới người của ta thân thể thờ ơ, mất hồn khó nhận mà cần ta, là lên muốn ta cho người nhiều hơn, những thứ kia chẳng qua là diễn trò sao?”Hắn cố ý ép hỏi, quỳ một gối xuống trên mặt đất, đau đớn đến thở hổn hển. Vết thương bụng bên trái còn sâu hơn so với trong tưởng tượng, máu tươi còn đang chảy ra, tầm mắt của hắn trở nên mơ hồ, ngay cả thanh âm của nàng nghe tới cũng giống như là từ phương xa truyền đến. Ánh mắt của hắn đầy dẫy tàn nhẫn cùng hận ý, vầng vàng nhìn thẳng nàng, thân thể nhưng từ từ mềm yếu, té trên mặt đất.

Nghe thấy hắn nói ra những lời kia, sắc mặt của nàng càng thêm ửng đỏ, hai tay càng thêm run rẩy. Nàng càng thêm nắm chặt đoản đao, nghĩ phải bảo vệ một góc kín đáo đang đau đớn trong lòng kia. “Là, người nói không sai, ban đầu ở Thiết thành ta chiếu cố người, mới vừa hiến thân cho người, thậm chí là vừa mới làm cái kia, những thứ này... Những thứ này... Cũng chỉ là mưu kế của ta, vì muốn đoạt đi tánh mạng của người, ta chuyện gì cũng nguyện ý làm!”Thanh âm của nàng đến gần như gào thét mà nói hắn biết đồng thời cũng đang thuyết phục chính mình. “A, thì ra là như vậy, Trầm Khoan chỉ cần chỉ định đối tượng, ai cũng có thể có được người?”Hắn nghĩ đại muốn cười ra tiếng nhưng lại không có khí lực, chỉ có thể đem khóe miệng vắn vẹo thành độ cong châm chọc, đùa cợt. Thì ra là, tất cả sự ôn nhu của nàng, cũng không phải là vì hắn. Chỉ cần là do Trầm Khoan chỉ định, nàng có thể vì bất kỳ nam nhân nào dâng lên thân thể mỹ lệ kia... Nàng thật thẳng thắn thậm chí so sánh với thanh chủ tử kia còn sắc bén hơn, lần nữa đâm vào tâm hắn, bén nhọn thống khổ cùng tức giận bộc phát trong ngực, đau đớn như vậy, thậm chí còn vượt xa cái đau do vết thương bụng bên trái truyền tới. Hắn tại sao lại như vậy, tại sao đối với Băng Nhi hoàn toàn không có nửa điểm đề phòng? “Băng Nhi, nhớ kỹ lời hứa của ta, ta sẽ không bỏ qua người...”Nhu tình cùng thương tiếc từng có hoàn toàn biến mất, cho dù mình sắp ngất đi, hắn vẫn trước khi nhắm mắt lại giận nhìn chằm chằm nàng, tuyên thệ quyết tâm của mình. Nhìn thấy hắn té xuống, nàng nuốt xuống nỗi đau khắc chế trong lòng ý nghĩ muốn xông lên phía trước đỡ hắn dậy. Bộ ngực đau quá đau quá, nàng thật không đành lòng, nhưng lưng nàng lại đang phải gánh vác trách nhiệm trọng đại cứu tánh mạng toàn tộc, làm sao có thể vào thời khắc này sinh tư tình nhi nữ... Tư tình nhi nữ? Nàng dùng sức lắc đầu cố gắng nuốt nước mắt lại vào trong lòng, không cho phép mình rơi lệ. Hắn cùng nàng có những hảo cảm ấy bất quá là nàng muốn lừa gạt hắn mà thôi, đây có cái gì có thể nói là chân tình chứ? Nàng đại khái là diễn xuất quá mức mới có thể làm tưởng như vậy, thật ra là không hề có một chút tình ý gì đối với hắn hết.

“Thân tộc của ta cũng đang đợi ta, ta phải nhận được sự hỗ trợ của Trầm Khoan.” Nàng vô ý thức lẩm bẩm nói, một bước lại một bước đi đến phía trước, đến gần hần đã nhắm mắt lại, thân thể không hề có động tĩnh gì. Nàng không biết hần đến tột cùng có nghe được hay không, chẳng qua là bản năng nghĩ muốn giải thích những thứ gì mà thôi. Tay nàng có chút run rẩy, chạm tới thân thể yên tĩnh của hần, xem xét hần đã chết chưa. Da thịt của hần đã từ từ lạnh như băng, đôi môi mỏng mím thật chặt, màu da ngăm đen hôm nay cũng lộ ra màu xám tro như tử vong. Nàng nắm chặt đoản đao, run rẩy hướng phía trên bộ ngực hần chần chờ thật lâu thật lâu. Rốt cục “phịch” một tiếng, nàng ném đi đoản đao, đứng ở một bên thở hổn hển. Coi như là không có đâm thêm một đao, Hàn Chấn Dạ tuyệt đối cũng không thể nào còn sống. Nàng ở trong lòng không ngừng thuyết phục chính mình, một đao lúc trước kia cũng đủ trí mạng rồi. “Hàn Chấn Dạ... Tha thứ ta...” Nàng lẩm bẩm nói, dùng áo choàng cẩn thận bao trùm thân thể to dài của hần, kháng cự nỗi đau bao phủ trong lòng của nàng. Nàng cắn chặt răng đứng dậy sửa sang lại quần áo, mặc lại quần áo bị hần giật xuống. Thời gian cấp bách, nàng sau khi phải báo cho Trầm Khoan, lập tức chạy về biên giới, dựa vào thế lực Trầm Khoan ở tái ngoại cứu vớt thân tộc của nàng. Đem Hàn Chấn Dạ lưu ở chỗ này, hần sẽ bởi vì mất máu quá nhiều mà chết, phơi thây ở nơi rừng hoa đào này, nhiệm vụ của nàng nên coi như là viên mãn. Không dám quay đầu lại lần nữa, nàng một bước lại một bước hướng ra bên ngoài rừng hoa đào mà đi, không quay đầu nhìn lại một lần nào. Một trận gió vung lên, hoa rơi rớt rít, mắt của nàng giác dường như có một thứ chất lỏng từ khóe mi kèm theo những cánh hoa đào cùng nhau rơi xuống trên mặt đất. Nàng không dám đi tìm ý nghĩa những giọt nước mắt kia có hàm ý gì. Hàn Chấn Dạ nằm trên mặt đất, chỉ còn ý nghĩ tàn dư, mơ hồ nghe vào mấy câu nói lẩm bẩm cuối cùng của nàng nghe thấy thanh âm nàng rời đi. Hần thần trí đã không rõ ràng, tử thần đã ở một bên rình rập, nhưng hần lại không chịu chết đi, toàn thân kịch liệt dựa vào hận ý mà chống đỡ. Hần vận khí lực còn sót lại, đôi tay dính đầy máu tươi ở đám hoa rơi trên mặt đất tìm kiếm, sau nắm chặt đoản đao nàng để lại. Tuấn nhan hiện lên vẻ tái nhợt làm cho người ta nhìn đến sợ hãi – “Băng Nhi, Băng Nhi, thật tốt Băng Nhi...” Hần cố gắng nhớ tới tên của nàng, giống như là muốn đem tên của nàng khắc vào chỗ sâu nhất ở trong lòng. Băng Nhi sơ sót không có cho hần nhất trí mạng, mà hần Hàn Chấn Dạ tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy mà chết đi. Hần vận chút khí lực cuối cùng điểm mấy chỗ đại huyệt trước ngực, làm sao cũng không muốn buông tha cho tánh mạng của mình. Trong người trở nên lạnh hơn, trước khi ý thức hoàn toàn sắp biến mất hần nghe thấy được cước bộ cùng tiếng hít thở quen thuộc, biết là Hoàng Phủ Giác tới. Hàn Chấn Dạ yên lòng nhắm mắt lại, trong đầu ý niệm duy nhất lưu lại trong đầu, chính là hần phải tìm cho được nữ nhân phản bội kia... Cho dù chân trời góc biển, hần tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng...! eit:qu33njc3 Hai tháng sau. Sa mạc Gobi, phía Tây Bắc hoang mạc. Từ Đông Phương đến đây, sau khi mạo hiểm vượt qua vùng hoang mạc đầy rẫy hiểm nguy sẽ thấy được vùng Thạch tích tuyết Thiên Sơn có dòng nước trong mát ngay giữa vùng sa mạc khô cằn này, tất cả tạo thành ốc đảo xanh tươi tuyệt đẹp. Thiên Sơn cách dòng nước phía nam ba mươi sáu thước, xen vào giữa vùng Ba Tư và Trung Nguyên, từ xưa tới nay chính là vùng đất chiến sự. Ở đó có một bộ tộc tên là “Lâu Lan” vô cùng giàu có và dân cư buôn bán đông đúc phồn vinh, một đất nước muốn có thực lực vững mạnh khó có thể bỏ qua vùng đất này. Ở phương bắc cung điện Lâu Lan có kiến trúc vô cùng hùng vĩ đứng dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng rực rỡ, bao quanh thành Lâu Lan là bức lực hồ. Hình thù phi điều bằng sợi chỉ nhỏ cẩn thận mà quần quanh vùng eo mảnh khảnh thành ngăn lưng, áo da dê buông xuống. Mỗi khi nàng đi lại, sợi dây nhỏ mềm mại thon dài dọc theo bên bắp chân bay múa, vừa mỹ lệ vừa đẹp mắt. Băng Nhi cẩn thận mặc trang phục, chuẩn bị đem mình biến thành vũ nữ đem hiến tặng ột nam nhân không biết tên. Nàng đứng ở phía sau cung điện bên trong một khác gian phòng nhỏ, hai tay không ngừng mà run rẩy. Nơi đây đã mềm mại bởi vì liên tiếp hít sâu mà pháp phòng, nàng muốn cố gắng giữ tỉnh táo, nhưng nỗi bất an vẫn đeo mãi ở trong lòng, hai tay nàng run rẩy đến như vậy, thậm chí không cách nào xoa phần thật tốt. Quỳ ma ma đứng ở một bên thở dài một hơi, cầm lấy hộp phấn, tiếp nhận công việc đang dở dang. Đây cô gái trẻ tuổi này đã đủ mỹ lệ, chỉ sợ mỹ lệ như vậy vẫn là không đủ, nàng phải được trang điểm điểm lệ đến mê người, làm cho người ta dù chỉ nhìn qua một cái thần hồn đã hoàn toàn biến mất. Sự mỹ lệ của nàng chính là mấu chốt, hơn bảy mươi nhân mạng tất cả đều phụ thuộc vào dung mạo mỹ lệ này. “Băng Nhi, ngoan, tỉnh táo chút đi, không phải sợ, người mỹ lệ như vậy, người nọ vừa thấy được người nhất định sẽ động tâm, vì nhận được người, tuyệt đối sẽ khấn cầu nữ vương bỏ qua người trong thân tộc.” Quỳ ma ma trấn an sắc mặt tái nhợt của cô bé, trong lòng tràn đầy thương tiếc. Cô bé này đáng thương đến cỡ nào a! Vì cứu sống tánh mạng toàn tộc, phải giả dạng thành vũ nữ, đi câu dẫn nam nhân hoan tâm. “Ta không sợ.” Băng Nhi nhỏ giọng nói, tầm mắt động lại ở phía Đông Phương xa xôi. Đó là chính hướng về Trung Nguyên, tầm mắt của nàng không ngừng tìm kiếm một thứ gì đó đã bị đánh rơi giữa rừng hoa đào ở Đông Phương. Nhớ tới cảnh những cánh hoa rơi đầy bầu trời, đôi tay trắng nõn

mãnh khảnh nắm chặt lại , đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay, cơ hồ muốn đâm ra máu...

Hai tháng này xảy ra đủ loại biến cố, đã đẩy nàng tới vực sâu tuyệt vọng .Nàng hoài nghi có phải tất cả vận rủi trên đời cũng lúc rơi xuống trên người của nàng, vô luận có cố gắng như thế nào cũng không tránh khỏi thiên kiếp này . Bằng Nhi thân phận thật sự là trưởng nữ của UY tướng quân Lâu Lan, trong phủ tướng quân vốn là cô gái có cuộc sống được sung ái tôn quý. Nhưng nửa năm trước uy viễn phó tướng quân phản quốc, ý đồ cướp lấy vương vị. Trải qua một phen nguy hiểm, phó tướng có ý đồ mưu phản thất bại bị giết chết , nữ vương Lâu Lan rất là tức giận, đem thân tộc uy viễn tướng quân một mực giam vào trong lao ngục. Nàng dựa phải vào Quỷ ma ma cứu giúp, giả trang thành người hầu chạy ra khỏi phủ tướng quân, miễn cưỡng tránh thoát được kiếp sau, liền toàn tâm toàn ý muốn cứu thân tộc ra khỏi chốn lao ngục này. Tự nhiên sơn trang của Trầm Khoan ở các quốc gia thế lực khá lớn, nàng tìm tới hần muốn cầu khẩn Trầm Khoan tương trợ , nhưng Trầm Khoan lại muốn nàng đi đến Trung Nguyên, giết chết Hàn Chấn Dạ làm điều kiện trao đổi. Vì cứu vớt toàn tộc, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo, quyết tâm đi giết người nam nhân tà mị kia đã đoạt được cả con người nàng. Chẳng qua là khi trở lại Lâu Lan, tình thế lại trở nên không cách nào khống chế, Trầm Khoan bị một tên kiếm khách gây thương tích, không cách nào đi đến Lâu Lan , tính mạng thân nhân của nàng đang ở trong lao ngục như ngọn lửa nhỏ le lói trong bóng tối . Nàng thậm chí đã để cho đôi tay này dính máu của người nam nhân kia, nhưng vẫn là không có biện pháp cứu thân nhân ra sao? Bằng Nhi chậm chạp gơ hai tay lên, ánh mắt đau thương . Nhớ tới Hàn Chấn Dạ trước khi chết ánh mắt tức giận mà lạnh như băng, lồng ngực của nàng cảm thấy vô cùng đau đớn. Có phải là oan hồn của hần trở về nguyên rửa nàng ? Hần hận nàng, cho nên ác độc mà nguyên rửa nàng, không để cho nàng cứu thân nhân của mình ra. “Người còn đang hận ta sao?”Nàng lầm bầm nói nhỏ, nhìn bên ngoài cung điện màu trời xanh lam, trong thoáng chốc giống như là vừa nhìn thấy mái tóc đen xõa ra của hần, bộ dáng cười tà đang hướng về phía nàng. Nàng thiếu hần một mạng, mà đời này không còn có cơ hội trả lại, nếu là có kiếp sau nàng cũng là nguyện ý trả lại hần... Quỷ ma ma lấy ra một mảnh kim sa thêu Kim Ngân (kim tuyến ý)đưa đến trước mặt, dùng làm khăn voan che ở trên khuôn mặt mỹ lệ của Bằng Nhi. Về mặt ma ma rất nghiêm túc, cẩn thận sửa lại trang phục cho Bằng Nhi. “Hãy nghe ta nói, đây là một cơ hội tốt nhất. Nữ vương rất hy vọng đối với các vị khách quý sắp đến, nữ vương đối với các vị khách quý kia nói gì đều nghe vậy, người phải thừa dịp bữa tiệc đang tiến hành mà thừa lúc xông vào, chỉ cần có thể mê hoặc được các khách quý kia van xin bọn họ thu người là nữ nô, người thân của người có thể sẽ được đặc xá.”Nữ nhân năng lực nguyên thủy nhất chính là sự mỹ lệ của bản thân, không có bất kỳ nam nhân nào có thể kháng cự được. Là nữ quan lớn tuổi bên trong cung điện chính là lấy chức vị đem ra bảo đảm mới để cho Bằng Nhi nhận được một cơ hội khó được như thế. “Ta biết rồi.”Bằng Nhi gật đầu xoay người rời phòng, hướng đại sảnh cung điện chạy đi. Vì cứu thân nhân của mình ra, nàng thậm chí nguyện ý động thủ giết người. Mà hôm nay chẳng qua là ủy thân ột người đàn ông ,cầu xin hần thu nàng là nữ nô, so với hơn bảy mươi nhân mạng, hy sinh này vốn không đáng kể gì .

Quỷ nhĩ ma ma nhìn bóng lưng Bằng Nhi, tâm lại đột nhiên co thắt lại. Không biết vì sao trong lòng thì tràn đầy bất an, giống như là sự xui xẻo của Bằng Nhi vẫn chưa kết thúc. Lão Thiên rốt cuộc còn muốn hành hạ Bằng Nhi như thế nào đây? Quỷ nhĩ thở dài một hơi, tại nguyên chỗ mà ngồi xuống. Kế tiếp hết thấy ta không thể làm cái gì, cũng chỉ có thể lẳng lặng đợi chờ, cầu nguyện sự mỹ lệ Bằng Nhi có thể mê hoặc khách quý của Lâu Lan nữ vương. edit:qu33njc3 Bên ngoài cung điện, thân ảnh xinh xắn chạy vội đến , Bằng Nhi ngửa đầu ,thu lại tất cả tâm tình bất an,sự kiêu ngạo còn sót lại trong đôi mắt mỹ lệ. Hai chân thon dài không che đậy, bước nhẹ đi ra ngoài, sợi dây nhỏ ở bên chân nàng bay múa , nàng kiên định bước từng bước đi về phía đại sảnh cung điện. Xuyên qua tầng lớp màn che, Bằng Nhi thở hổn hển dừng lại lúc này đã đứng ở bên ngoài cung điện,đôi tay nắm chắc một tầng màn che cuối cùng. Chính đôi tay này ở hai tháng đã từng chặt nắm lấy một thanh đoản đao, đem đoản đao đâm vào trong cơ thể một người đàn ông, trong nháy mắt đó nam nhân kia cùng nụ cười ôn nhu tất cả đều hóa thành tức giận đáng sợ ...! Nàng ngạc nhiên phát hiện, mình vẫn không thể quên được Hàn Chấn Dạ,người nam nhân sau khi bị nàng lừa gạt, giết chết ở trong rừng hoa đào . Thi thể hần bây giờ hần là còn nằm ở trên mặt đất hoa rơi kia , không có ai mai táng, cô đơn tĩnh mịch mà hận nàng, oán nàng.Trong đại sảnh truyền đến tiếng cười hân hoan, nhạc sĩ thổi lên những giai điệu nhịp nhàng nương theo tiết tấu , nữ vương Lâu Lan âm điệu vui sướng xuyên thấu qua sa mỏng truyền đến. Từ thanh âm vui vẻ kia của nữ vương, có thể biết được những người khách quý kia ở trong lòng nữ vương có phân lượng nặng đến cỡ nào. Mà tên khách quý kia cũng chính là người sẽ nắm giữ vận mệnh Bằng Nhi .Nàng bắt buộc phải mê hoặc hần, sau đó khẩn cầu hần thu nàng làm nữ nô... Màn che lay động, nàng khuôn mặt mỹ lệ khoe miệng mỉm cười, che dấu nỗi bất an trong

lòng. Tư thái vô cùng Ưu nhã nhẹ nhàng đi ra ngoài, kỹ thuật nhảy tuyệt diệu trong nháy mắt đoạt đi tất cả chú ý cả mọi người. Mái tóc đen bay bay, đi theo sợi nhỏ bên hông cùng nhau lay động, những nhạc công kia không tự chủ được mà giúp nàng đệm nhạc. Giữa điệu nhảy qua đôi mắt đẹp, nàng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy ở bên cạnh nữ vương Lâu Lan ngồi trên chiếc ghế cao cao kia có một nam nhân cao lớn, nam nhân kia nhìn thấy nàng động tác bưng rượu đột nhiên khựng lại. Nàng liên tục hít sâu, rồi sau đó tiếp tục khiêu vũ, đây chính là vũ điệu Ba Tư vũ nương truyền lại cho nàng, nàng không ngừng xoay tròn biết điệu khúc sắp hết, nàng nhẹ nhàng quỳ rạp xuống trước mặt nam nhân kia, nằm sấp trên mặt đất không ngừng thở dốc. Tim của nàng đập được thật là nhanh, không chỉ có là bởi vì vũ đạo kịch liệt mà còn bởi vì một nguyên nhân nào đó không rõ. Trong không khí bao phủ cảm giác bị áp bách làm cho nàng cảm thấy có chút quen thuộc ngoài ý muốn, có một đôi mắt sắc bén, tầm mắt giống như là lưới văng vàng săn bắt nàng. Sợi nhỏ bên làn váy được thêu phi điều (hình như là chim công), mà nàng lại giống như một con chim phi Điều nhỏ bé sắp bị vây bắt... "Điệu vũ này biểu diễn được thật quá tốt, ta nên ban thưởng thật tốt mới được." Nữ vương thanh âm êm ái truyền đến, rất là vui vẻ. "Ta không cần ban thưởng, chỉ cần vị quý khách kia nhận lấy ta. Ta là tội tộc chi nữ...(nữ nhi của tộc có tội. ôi nhiều chữ ta muốn giải thích luôn nhưng mà nhiều chữ để nguyên như vậy lại nghe có vẻ hay hơn nên ta giữ nguyên và giải thích bên cạnh). Bạng Nhi cầu xin vị quý khách kia hãy thu nhận Bạng Nhi và khẩn cầu nữ vương thứ cho tử tội (tội chết) toàn tộc của ta." Bạng Nhi lấy lên dũng khí nói, biết thành hay bại chính là ở chỗ này. Cả đại sảnh tịch yên tĩnh, tầm mắt mọi người đều rơi vào trên người nàng, người nam nhân kia ở trước mặt nàng cũng không nói một lời chỉ chăm chú nhìn nàng, tầm mắt chưa tiếp xúc đến hân mà trong lòng của nàng lại bắt đầu bất an. Nàng tựa hồ cảm giác được tầm mắt sắc bén của đối phương cơ hồ quét qua phần thân thể đang để trần của nàng, giống như là ở trên cơ thể nàng muốn xác định cái gì. "A, người là trưởng nữ của uy viễn tướng quân, người cũng thông minh đó biết chọn ở thời điểm ta cao hứng mà xuất hiện." Nữ vương thanh âm như cũ không có nửa phần giận dữ. Nàng cười cười, nghiêng đầu nhìn nam nhân bên cạnh, rất là thân mật vỗ vỗ đầu vai nam nhân kia. "Cô gái này là mỹ nhân số một số hai Lâu Lan, người nếu là coi trọng, nguyện ý nhận lấy nàng, bản thân ta thật sự có thể xử nhẹ tội cho thân nhân nàng." Toàn đại sảnh nín thở cũng đang đợi phản ứng nam nhân kia, mà Bạng Nhi thủy chung cúi đầu quỳ ở đó, trên trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh. "Tiết mục đặc biệt này cũng có chút hứng thú." Nam nhân rốt cục mở miệng, thanh âm trầm thấp quanh quẩn ở trong đại sảnh, thanh âm kia lạnh như băng rồi biến mất thậm chí còn có một nụ cười tàn nhẫn. "Ngẩng đầu lên, cho ta nhìn xem mặt của người." Hân ra lệnh. Bạng Nhi xoay mình, từ từ ngẩng đầu, run rẩy đưa tay gỡ xuống sa mỏng tinh xảo trước mặt, quá nhiều bất an cùng khẩn trương làm nàng không có phân biệt ra tiếng nói quen thuộc kia. Thời gian giống như là dừng lại, tầm mắt của nàng di động một chút lại một chút ngẩn lên, đè nén trái tim đập rối loạn của mình, mang theo hy vọng cuối cùng cùng tuyệt vọng, nàng đem ánh mắt nhìn về nam nhân đang nắm giữ tánh mạng toàn tộc mình. Cuộc đời của nàng, cũng đem giao phó cho người nam nhân này ...!

Mặt mũi người nọ thu vào trong mắt nàng. Trong nháy mắt, Bạng Nhi sắc mặt trở nên trắng bệch, bởi vì khiếp sợ mà nửa tia huyết sắc cũng biến mất. Giống như là rơi vào đáy giếng lạnh như băng, nàng không tự chủ được mà kịch liệt run rẩy, không thể làm gì hơn là nghênh đón ánh mắt lợi hại của người nọ. Nàng nhận ra được khuôn mặt này. Kia khó có thể nào quên được là khuôn mặt tuần tà có thể mị hoặc mọi người, từ trước là nam nhân khi mỉm cười, môi mỏng giương nhẹ thành độ cong tuyệt hảo, nhưng bây giờ khi nhìn về nàng ánh mắt của hân thậm chí so sánh với hàn băng còn muốn lạnh hơn mấy phần. Nàng tại sao có thể quên mất, hai tháng này cơ hồ hàng đêm đều xuất hiện ở trong mộng của nàng chính là khuôn mặt này. Bạng Nhi đôi môi run rẩy, nói ra cái tên làm nàng sợ hãi. "Hân... Hân Chấn Dạ!" Lưỡi đao đưa ra nhanh chóng cắt đứt sợi dây nhỏ bên áo da dê, áo da trượt ra lộ ra da thịt tuyết trắng, Bạng Nhi vội vàng kéo lấy áo da dê lại, sắc mặt tái nhợt hiện lên xấu hổ đỏ ửng. Nàng ngẩng đầu lên nhìn hân, chỉ thấy ở trong đôi mắt đen sắc bén là sự tàn nhẫn. "Người không thể nào... Ta rõ ràng đã — " Bạng Nhi nhận ra thanh đoản đao kia, hô hấp nhất thời cứng lại. Ban đầu vì hấp dẫn hân, nàng đem đoản đao giấu ở bên trong áo choàng, thừa dịp sau khi hoan ái, cho hân một nhát trí mạng. Song, đoản đao lại không có giết hân hôm nay ngược lại trở thành vật uy hiếp nàng. Nàng từ trong đôi mắt đen hân thấy được sự tàn nhẫn kiên quyết. Hân Chấn Dạ không buông lỏng chút nào nhìn gần nàng, đem nét mặt của nàng thu vào đáy mắt. Hân đã thể, chân trời góc biển, hân tuyệt đối không tha cho nàng! "Rõ ràng đã như thế nào?" Hân tàn nhẫn mỉm cười, đưa tay trượt vào bên trong áo da. Thời điểm Bạng Nhi chống cự bắt đôi tay đang lên vào trong vật áo của mình, hân nhìn nàng nói: "Đổi ý rồi sao?" Bạng Nhi cắn chặt đôi môi, trợn to đôi mắt trong suốt, thẳng tắp mà nhìn hân. Nàng mặc dù khiếp sợ, nhưng trong đôi mắt tàn nhẫn của hân biết được hân cũng

không có bỏ mạng vì nàng, nàng thậm chí như trút được gánh nặng. “Người trước hết đáp ứng điều kiện của ta, miễn trừ tội chết cho người thân của ta.” Nàng kéo lấy da dê áo, không chịu buông tay ra, kiêu ngạo mà nhìn hắn, duy trì một chút tôn nghiêm cuối cùng. “Trên người của người vật trân quý nhất đã mất đi, còn có thể cùng ta nói điều kiện gì?” Hàn Chấn Dạ cười lạnh một tiếng, xoay người ngồi lại vào chiếc ghế khuôn mặt lạnh đậm nhìn nàng. “Rồi hãy nói, người xác định thân thể của mình đáng giá nhiều vậy?” “Lấy bản thân ta hết thảy dùng để đổi lấy tánh mạng toàn tộc.” Băng Nhi nói từng câu từng chữ từ từ buông tay ra, da thịt tuyết trắng một tác trượt ra, da thịt mỹ lệ lồ lộ ra làm người ta hoa mắt. Hàn Chấn Dạ tròn mắt đen nhử lại, chợt xuất thủ kéo lấy áo da dê trên người nàng, đem nàng lôi kéo đến gần chiếc ghế. Từ trên cao nhìn xuống thấy rõ thân thể trần truồng của nàng, áo da dê bởi vì lôi kéo mà trượt ra, nửa người trên của nàng lồ lộ, mọi người từ mọi phương hướng nhưng chỉ có thể nhìn thấy dưới tóc đen rơi lả tả lộ ra trọn vẹn bộ lưng. Nhìn thân thể hoàn mỹ kia da thịt không tỳ vết sẽ bại lộ ở trước mắt của mọi người lồng ngực của hắn lại nổi lên sự tức giận. Khóe miệng hắn khê cong, đôi tay chế trụ nơi đây đã tinh tế mà chà xát, nhìn thấy nàng bản năng mà co rúm lại. “A! Làm sao ta có thể hoài nghi giá trị của người? Dù sao ta là người đầu tiên hưởng qua cái loại tư vị mất hồn này, không phải sao?” Hắn cố ý nhục nhã nàng, tuyên bố nàng thuộc về quyền sở hữu của hắn. “Băng Nhi, người không phải là kỹ nữ đẹp nhất mà ta đã thấy, ta cũng đã thấy ...qua người, chỉ bằng người mà nghĩ đổi lấy hết mạng của mọi người sao?” Thương Nguyệt thủy chung nhìn hai người, chậm rãi lộ ra nụ cười. Tiểu nữ nhân này rất thông minh, có thể dễ dàng như vậy đem tâm Hàn Chấn Dạ cột chặt, nàng bắt đầu đối với quan hệ của hai người cảm thấy hứng thú. “Dạ nhi, nể mặt mũi của người, ta lại càng không thể giết người nhà uy viễn tướng quân.” Thương Nguyệt quay đầu, mỉm cười mà đánh giá Băng Nhi. Nàng còn chưa từng thấy qua Hàn Chấn Dạ lộ ra loại vẻ mặt này đối với bất kỳ nữ nhân nào. Vẻ mặt lạnh đậm thường ngày kia dường như đã biến mất, thay vào đó là một loại cảm xúc khác rất sâu trong tâm can. Nhưng nàng cũng không rõ, vẻ mặt của hắn đối với tiểu nữ nhân mỹ lệ kia là yêu thương vô cùng, hoặc là nổi hận thấu người. Thương Nguyệt nụ cười càng sâu, cũng là có thể xác định Hàn Chấn Dạ có hứng thú đối với Băng Nhi. “Người thật hào phóng như vậy sao, muốn ta đón lấy loại giao dịch hao vốn này sao?” Hàn Chấn Dạ lạnh lùng trả lời Thương Nguyệt nhưng ánh mắt nhất cử nhất động đều nhìn thẳng Băng Nhi. Nàng vẫn mỹ lệ như cũ làm cho hắn phải thở gấp, cặp mắt kia vẫn trong suốt vô tội như vậy, ban đầu nàng chính là dùng đôi mắt mở to trong suốt vô tội kia nhìn hắn lừa hắn, dùng đoản đao nhỏ bén nhọn đâm vào trong cơ thể hắn... “Có gì không thể?” Thương Nguyệt nhún vai vai một cái trả lời, chậm chạp bước tới ngồi trở lại trên giường êm, đưa tay lấy rượu nho ưu nhã nhấp nhấp. “Tốt, ta đồng ý.” Hàn Chấn Dạ đem Băng Nhi đặt ngồi bên ghế khác, thậm chí không hề lần nữa liếc nhìn nàng một cái, phảng phất đem nàng bắt quá chỉ giống như một nữ nhân hạ giá. “Chỉ là ta cũng có điều kiện, người sẽ không tiếc ở lại nước Lâu Lan một đoạn thời gian chứ, chờ uy viễn tướng quân nhận lại chức vị. Qua ít ngày nữa lại là ngày họp lại các sứ giả, ta đang lo bên cạnh không có nam nhân nào có thể đứng ra giúp ta làm tấm chắn, sẽ làm cho các nước khác không thể dễ dàng khi dễ nước ta!” Thương Nguyệt kiêu kỳ cười một tiếng, tầm mắt nhìn về phía người hầu đứng ở một bên Hàn Chấn Dạ, lại cười đến càng thêm mê người. Hàn Chấn Dạ cũng là lần đầu tiên mang theo người hầu, hơn nữa nhìn bộ dáng hắn khí vũ hiên ngang, còn là một mỹ nam anh tuấn khó có được. Nam nhân tuấn mỹ kia nhận thấy được tầm mắt của Thương Nguyệt, có chút khốn quẫn cười cười, vội vàng tránh đi ánh mắt không dám cùng Thương Nguyệt có tiếp xúc gì. “Giác gia, Lâu Lan nữ vương đang nhìn còn người! Có thể hay không nói ra thân phận của người?” Đứng ở góc, cũng là trang phục người hầu Thạch Mặc thấp giọng hỏi, tò mò đẩy đẩy bả vai Hoàng Phủ Giác. Hắn là nhìn Hoàng Phủ Giác mặt áo quần thượng đẳng, hắn là người mới đi theo đến Lâu Lan. Ngoài mặt cũng là người hầu Hàn Chấn Dạ, trên thực tế Hoàng Phủ Giác còn được chiếu cố về cuộc sống hàng ngày hơn. Hoàng Phủ Giác nhử mày, toàn thân truyền đến một trận run mình. Hắn không tin Thương Nguyệt nhận ra được thân phận của hắn, nhưng Thương Nguyệt kia hình như có điều suy nghĩ gì? Nụ cười vừa rồi thể hiện cái gì? Hắn là nghĩ muốn tham gia náo nhiệt nên mới theo Hàn Chấn Dạ tới Lâu Lan, hôm nay trong lòng lại hiện lên bất an, lại làm cho hắn có ý muốn xoay người hoá tốc mà chạy trốn. Băng Nhi ngồi ở chiếc ghế bên cạnh vẫn là ngửa đầu, không thể tin mà nhìn Hàn Chấn Dạ. Nghe thấy hắn nguyện ý thu nàng làm nô, cứu vớt thân nhân toàn tộc, nàng thư giãn mà thở ra một hơi, cơ hồ muốn ngã xuống đất bất tỉnh. Hao phí tâm cơ, nàng rốt cục cũng tránh được vận mệnh diệt tộc. Mà hôm nay người nhà an toàn nhưng kiếp nạn của nàng chỉ sợ mới bắt đầu. (haizz chính xác) “Người có thể đi, từ hôm nay trở đi người chính là nữ nô tâm phúc ta.” Hắn chậm chạp nói, khóe miệng có nụ cười tàn nhẫn nhất. Hắn tự tay vung lên, yêu cầu đối với nữ quan đứng ở một bên, bộ dáng ngạo nghễ phảng phất khí chất quân vương, không có ai dám can đảm chất vấn quyền uy của hắn. “Mang nàng đi xuống, đi theo đám nô bộc làm việc với nhau, để cho ta thật tốt thử nghĩ xem nên triệt để dùng tên nữ nô cao quý này như

thế nào.” Nữ quan cầm lấy cánh tay Băng Nhi, đem nàng mang ra đại sảnh. Nàng chậm rãi rời đi đại sảnh, lưng vẫn là kiêu ngạo mà thẳng , không để cho người khác nhìn ra được trong nội tâm nàng thật sợ hãi. Mà cặp mắt đen sắc bén kia vẫn như bóng với hình đi theo sát nàng, quan sát nhất cử nhất động của nàng. Song, bên trong đôi mắt đen kia nụ cười đã biến mất, còn sót lại hôm nay chỉ còn sự tàn khốc lạnh như băng.

5. Chương 5

Bóng đêm sa mạc thâm lạnh, Băng Nhi
trầm mặc ở trong bóng đêm đi lại. Đường mòn hai bên toát ra ngọn lửa,
chiếu rọi gương mặt mỹ lệ nhưng tái nhợt của nàng .

“Đi mau, đừng làm cho tướng quân đợi lâu.” Binh sĩ dẫn đường quát, mặt không chút thay đổi trừng mắt nhìn nàng.

Băng Nhi cắn môi, khắc chế sự tức giận
chất chứa đã lâu, từng bước hướng căn lều hoa lệ đi tới. Lòng của nàng
thấp thỏm bất an, không hiểu được chuyện gì sắp nghênh đón nàng, không
biết sẽ là cục hình gì đây .

Hàn Chấn Dạ dùng cặp mắt đen tàn khốc
lạnh như băng kia nhìn nàng, hôm nay hẳn chính là người nắm giữ sinh
mạng của nàng, tới nay gọi nàng không biết định dùng biện pháp gì làm
cho nàng sống không bằng chết sao?

Sau yến hội hôm đó nàng được an bài ở
chung một chỗ cùng với nô bộc bình thường, làm một người tạp dịch tầm
thường ở bên trong cung điện. Mấy ngày ở bên trong đây nàng chưa từng
gặp lại Hàn Chấn Dạ, nàng cơ hồ tưởng hẳn đã quên đi sự tồn tại của
nàng.

Hôm nay nàng mệt mỏi tới cực điểm, toàn thân tê dại đau nhức đang định nằm lăn ở chỗ thô cứng này
chuẩn bị ngủ, một người lính truyền đến hẳn cho gọi nàng .Nàng không có lựa chọn nào

khác, chỉ có thể trầm mặc nhìn sự soi mói của mọi người, thấp thỏm bất
an tiếp nhận gọi đến. Dọc theo đường đi tâm nàng thật không yên, trong
lòng dâng lên đủ loại suy đoán, bất kỳ tưởng tượng cũng làm cho nàng tay chân lạnh như băng.

Nàng đã là nữ đầy tớ của hắn, hắn có quyền đối với nàng làm bất cứ chuyện gì...

Vén chiến thảm dày cộm nặng nề lên, lều nỉ lớn bên trong ánh nến lấp lánh ,nàng bị tên lính thô lỗ đẩy đi
vào,

cước bộ không vững mà ngã ở trên nệm.

Đây là lều nỉ tướng quân nước Lâu Lan , hẳn hôm nay tiếp nhận địa vị tướng quân của phụ thân, thành
nam nhân có quyền thế nhất nước Lâu Lan, mà nàng chỉ là tù nhân, một nữ nô bé nhỏ

không đáng kể. Hai người hôm nay địa vị đã thay đổi, mà hắn đang hăng

hái dạt dào mà chuẩn bị báo thù nàng .

Bóng ma màu đen đập vào mặt, mang theo

tiếng gió ào ào, nàng kinh ngạc muốn trốn, nhìn thấy một con chim Thiên

Sơn Hải Đông Thanh đang nhìn nàng một cách thèm thuồng .cánh chim khổng

lồ mỗi vỗ cánh đều tạo nên một trận gió to , làm màn vải lều nỉ bị

thổi không ngừng tung bay.

Một thanh âm bén nhọn ở trạm canh gác

truyền đến, Hải Đông Thanh giương cánh chim lên, chọt nhanh nhẹn bay trở về góc ,đôi mắt màu hổ phách vẫn nhìn chăm chăm Băng Nhi. Ác diệu cũng

mỹ lệ như vậy, thần thái thật làm người khác sợ hãi, nhưng lại cùng Hàn

Chấn Dạ có mấy phần tương tự.

“Lần sau đừng tùy tiện xông vào chỗ

này, loại ứng này thích săn mồi, thích hơn nữa đó là xé xác con mồi.

“Thanh âm trầm thấp mang theo nụ cười châm chọc, từ sau lều nỉ truyền

đến. Là hấn phát ra thanh âm kia ngăn lại sự công kích của Hải Đông

Thanh.

Thanh âm của hấn vẫn giống như trong

trí nhớ của nàng ,vẫn có mãnh lực mê người như vậy .Chẳng qua so với

trước kia thiếu đi sự ôn nhu thay vào đó là sự châm chọc, từng câu chữ

đều giống như lưỡi dao hận không thể ngay tại chỗ này lấy máu của nàng.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh trăng

quét qua chiếc thảm được đan bằng tay cách bày biện xa hoa, vào trong

ánh mắt làm cho nàng hô hấp dường như cứng lại.

Nằm nghiêng ở trên giường êm, đôi mắt

đen mỹ lệ mang theo tà khí liếc nàng, thân hình hấn ngăm đen cao lớn

phần dưới chỉ quấn quanh bằng một khối gấm vóc được đan bằng tay rực rỡ, đang nằm trên lòng ngực là một nàng vũ nữ trần truồng cực kỳ mỹ lệ.

Ngón tay nhỏ và dài như ngọc của vũ nữ kia đang ở trên lòng ngực Hàn

Chấn Dạ hoạt động ,bộ dáng thoả mãn giống như là hai người lúc trước mới vận động triền miên số lượng không đếm rõ...

Chẳng biết tại sao, hình ảnh ngoài ý muốn như vậy lại làm cho trái tim Băng Nhi một trận đau nhói.

“Hàn tướng quân đang có chuyện trọng

yếu, như vậy Tuyết Nô xin phép cáo lui.”Vũ nữ kia cười quyến rũ nói, tư

thái ưu nhã mềm mại. Nàng đưa tay lấy sa mỏng tối, miễn cưỡng mà quấn

quanh lấy da thịt, sau khi bao trùm một tầng áo gấm dày, theo thứ tự mà đeo đồ trang sức vào tay.

Trước khi rời đi lều nỉ, Tuyết Nô ánh mắt quét qua Băng Nhi, trên môi hiện lên nụ cười thần bí.

Băng Nhi thật cúi thấp đầu, trên mặt

không có bất kỳ vẻ mặt gì. Nàng nhận ra được người nữ tử này, là mỹ nữ mỹ lệ nhất trong thành Lâu Lan, cũng vũ nữ cao quý nhất, chỉ cần đứng một

chút da thịt, sẽ phải trả giá nửa tòa thành. Tuyết Nô thông tuệ mà kiêu

my, các vương hầu quý tộc ở mọi quốc gia đều mơ tưởng đến nàng .

Nghĩ đến nữ nhân xinh đẹp như vậy dĩ

nhiên là người tình của Hàn Chấn Dạ , Băng Nhi trong lòng hiện lên sự

đau đớn mơ hồ. Ngay cả chính mình cũng không rõ tại sao lại có cảm xúc

như vậy? Nàng hẳn là căn bản không cần cái gì mới đúng a!

Nàng chậm chạp hít sâu một hơi, mong đợi nỗi đau đớn trong trái tim kia có thể nhanh một chút mà biến mất.

“Nàng gọi Tuyết Nô, vũ nữ tốt nhất

trong Lâu Lan quốc, cũng giống như người có thể làm cho nam nhân nhận

được sự hưởng thụ hứng thú nhất, bất quá nàng cũng không chờ sau khi ta

mất hồn mà cho ta một đao.”Hàn Chấn Dạ cười lạnh, nằm nghiêng ở trên

giường êm nhìn nàng, trông mắt đen như có điều suy nghĩ mà nheo lại.(hix sao anh này cứ hay nhắc lại chuyện đau lòng vậy nè)

Băng Nhi hơi dùng sức cắn chặt môi, không có phát hiện trên môi đã có vết thương. Máu tươi vào miệng, nổi khổ sở khó có thể tả.

“Đã có nàng hầu hạ, người cần gì còn

muốn kêu gọi ta tới ?”Nàng lạnh lùng nói, bỏ qua một bên không nhìn tới

hắn. Nàng trong ngực đau đớn từ từ tạo thành một nỗi tức giận, cơ hồ

muốn nhảy lên phía trước xé đi khuôn mặt cười tà kia.

Bọn họ lúc trước làm cái gì? Hắn đã

từng ôn nhu như vậy ,kịch liệt như vậy yêu Tuyết Nô? Tuyết Nô lấy lòng

hắn sao? Chẳng lẽ hắn đối với mỗi người đàn bà cũng có thể làm ra những chuyện thân mật như vậy sao?

Cảm xúc phiền muộn tới càng lan tràn,

Hàn Chấn Dạ đã đi tới trước mặt nàng ,dùng đôi tay nhanh chóng chế trụ

cằm của nàng, đoạt đi năng lực suy tư của nàng.

Hàn Chấn Dạ dùng lực thật kinh người, ý tứ không có nửa điểm thương hương tiếc ngọc, dùng sức mạnh to lớn cơ hồ muốn làm cho hàm dưới nàng muốn vỡ vụn. Nàng hô nhỏ một tiếng, đau đớn

kịch liệt khi hắn nắm càng thêm mạnh.

“Người tốt nhất nhớ đến thân phận của

mình, ta không cần tiếng nói đối với một nữ nô.”Hàn Chấn Dạ lạnh nhạt

nói, trông mắt đen trở nên lạnh hơn, ngọn lửa tàn khốc ở trong đó toát

ra. Hắn buông tay ra, tùy ý nàng té lăn trên đất, trên cao nhìn xuống bộ dáng chật vật của nàng.

Băng Nhi không có cách nào dời tầm mắt

đi chỗ khác, chỉ có thể nhìn thẳng vào trong ánh mắt của hắn, trong mắt

toát ra sự tức giận không nói gì. Nàng vào thời khắc này cực kỳ hận hấn, biết hấn có chủ tâm muốn nhục nhã nàng. Nhưng là nàng không chỗ có thể

trốn, thậm chí không có cách nào phản kháng, sinh tử của nàng cùng vinh nhục, cũng vẹn vẹn nằm trong lòng bàn tay hấn...

“Cởi quần áo ra.” Hấn lạnh lùng hướng người dưới đất ra lệnh.

Trên đầu lưỡi muốn phản bác lời của

hấn, lại bị nàng nuốt xuống, thân phận nàng hôm nay thật thấp kém không thể nào có thể cự tuyệt mệnh lệnh của hấn.

“Như người mong muốn.” Bằng Nhi giả bộ không cần nhún bả vai một cái, vô cùng khống chế không để cho hai tay phát run.

Tay nàng giải khai dây nhỏ, dùng tốc độ chậm chạp nhất rút áo đi. Dưới ánh sáng của ngọn lửa, nhanh chóng trở

nên trần truồng, nàng ngạo nghễ mà ngẩng đầu lên, tóc đen mềm mại rơi

rạc về phía sau gương nhẹ, hai tròng mắt trong trẻo không sợ hãi chút

nào mà nhìn hấn.

Ánh sáng từ phía sau phản chiếu tới bộ

dáng trần truồng của nàng. Ngọn lửa toát ra, ánh sáng rực rỡ ở trên da

thịt của nàng lại giống như là những cánh hoa rơi rớt.

Hàn Chấn Dạ tầm mắt đi theo từng cử chỉ của nàng, tiếp xúc đến đôi mắt đen bất khuất. Coi như thân là nữ nô,

nàng vẫn tồn tại sự kiêu ngạo như cũ, ban đầu ở Thiết thành, hấn chính

là bị ngọn lửa trong đôi mắt ấy hấp dẫn...

Nhớ tới từng chuyện phát sinh trong

Thiết thành tí, hấn thân thể cao to cường tráng phút chốc cũng ngắc, một hồi lâu sau khóe miệng hở ra nụ cười lạnh. Nhớ lại quá khứ trong lòng

hấn ngọn lửa càng thêm phần nộ càng thêm thiêu đốt. Hấn chậm chạp tiến

tới gần nàng, hơi thở nóng rực bao phủ nàng. Hai tay ngăm đen trơn trượt dọc theo thân thể mềm mại của nàng: “Ta là tình cũ người chia lìa lâu như

vậy nên là thật tốt hàn huyền một chút không phải sao?” Hấn giọng nói ôn

hòa nhưng trong con ngươi lại lóe lên tia lạnh như băng. “Ta vẫn muốn

biết một chuyện ngươi phụng mệnh đến gần ta, hôn ta có hay không cảm

thấy sợ hãi, hay là cảm thấy ác tâm?”

Nàng cắn chặt hàm răng do dự không trả

lời, nàng biết bất kỳ câu trả lời nào đều chỉ càng rước thêm nhục nhã

ình thôi. Nàng cắn chặt môi, nghĩ lấy chút đau đớn này mà duy trì

lý trí chính mình, bên dưới cảm lại truyền đến áp lực làm cho nàng há

miệng ra.

“Không cho ngươi can tổn thương mình

,nhớ không? Người bây giờ là nữ nô của ta, ta cũng không hy vọng nữ nhân của ta lại bị chồng chất vết thương.”Hắn mấp máy môi nói, ngoài dự

tính mà khom người liếm đi vết máu trên môi nàng. Khi hắn ngẩng đầu lên, môi mỏng của hắn bị máu của nàng dính vào, thoát nhìn càng thêm tà mị.

“Người vẫn chưa buông thả cho thân nhân của ta?” Vì không để hình hổng mất, Băng Nhi bắt buộc mình nói ra vấn đề.

“Tại sao muốn? Ta thậm chí còn chưa có

sử dụng được đồ của mình.”Hàn Chấn Dạ khiêu mi, không biết nên nói nàng dừng cảm hoặc là ngu muội. Hắn chưa từng gặp qua nữ nhân như vậy, để

cho hắn sinh ra cảm xúc phản ứng kịch liệt.

Bụng bên trái chỗ bị nàng đâm bị thương đã khỏi hẳn, chỉ để lại một vết thương màu trắng chưa khỏi hẳn, đây

chính là tự ái của hắn. Hắn từ lúc kẻ cận trở lại từ cõi chết đã thề

phải bắt nàng vì lúc trước lừa gạt hắn mà trả giá thật nhiều.

“Đây là điều kiện ủy thân làm nô bộc

của ta, người nếu là làm không được ta sẽ lại đi tìm những nam nhân

khác... “Lời còn chưa dứt, thân thể của nàng liền bị giật xuống, hung

hăng mà đụng vào mặt sàn cứng rắn .

Nàng dồn dập thở, hơi thở thỉnh thoảng thiếu chút nữa không cách nào hô hấp.

Hắn thân thể cao lớn đảo mắt đã đặt ở

trên người nàng, thân thể cường tráng áp đảo ở trên nàng, cặp mắt đen

kia hung mãnh nhìn chằm chằm nàng, toàn thân thiêu đốt lên ngọn lửa tức

giận, mà khóe miệng của hắn mỉm cười chứa đựng dụng ý làm cho người ta

sợ.

“Thích uy hiếp nữ nhân như người thật

làm cho người ta chán ghét, thử lần nữa lại chọc giận ta, ta liền đem

tộc nhân của ngươi giết sạch, một ngày giết một người!”Ánh mắt của hắn

hung ác lời nói ra khỏi miệng không phải là lời uy hiếp, mà sẽ là làm

thật.

Tiếp theo trong nháy mắt, Hàn Chấn Dạ

đảo mắt lại khôi phục sự ưu nhã cười tà, thật là con người cao thâm khó

lường . Vật cứng rắn của phái nam cố ý để ở nơi mềm mại trên thân thể

của nàng, đem nàng áp vào bên trong tấm thảm, chậm chạp mà động lẩy,

thân thể hai người trong lúc không có một khe hở nào .

“Tại sao? Trong lúc bắt chợt lại không

thấy nàng nói gì , là bị ta dọa hay là nhớ tới cái gì?”Hắn dùng lực xoa

bóp nơi mềm mại đầy đặn, dùng ngón tay xoa đầu vú màu hồng phấn, áp sát

vào thân thể trần truồng mềm mại của nàng.

“Người... Dừng tay... Không nên!” Nàng hơi

thở nặng nề nghĩ muốn đẩy hắn ra, nhưng động tác của hắn quá thô bạo, càng dùng thêm sức chế trụ nàng, nàng không có lực mà phản kháng chỉ có thể hung hăng nhìn chăm chăm hắn.

“Xuyt! Người lại vừa đã quên đi thân

phận của mình rồi.”Hắn nhìn nàng vẻ mặt xấu hổ mà đỏ bừng, khoe miệng vừa hiện lên nụ cười nhàn nhạt.”Người là nữ nô, một Nữ nô không có tư cách nói với ta ”Không.”

Băng Nhi thân thể liền cứng ngắc, nhìn

hắn từ từ cúi đầu xuống, trông mắt đen bên trong lóe ra tia ác ý thỏa mãn, một tắc tắc khe cắn nàng. Đây không phải là vuốt ve, hắn chính là cố ý cắn làm bị thương nàng,muốn ở trên da thịt nàng lưu lại dấu nhát màu đỏ.

Môi của hắn đi tới trước ngực nàng, nhẹ nhàng gặm cắn da thịt phe phẩy màu hồng phấn nhạy cảm, nàng không tự

chủ bắt đầu phát run, chẳng bao giờ cảm thấy yếu ớt quá như vậy.

Lời lẽ đầu tiên là khe cắn, tiếp theo

chốc lát tại đó hắn lại thở dốc mút lấy, một chút đau đớn biến thành nỗi vui thích mãnh liệt. Nàng thân thể xinh xắn trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, bản năng lấy tay xoa mái tóc đen của hắn, thân thể như loại mèo

cong lên. Trên người hắn hơi thở phái nam mãnh liệt truyền tới, làm cho nàng có chút hoa mắt.

“Còn nhớ rõ những thứ này sao?”Hắn hơi

thở không yên, lời lẽ lướt qua nơi đầy đà lằn nữa bởi vì sự mỹ lệ của

nàng mà rung động. Triển miên hôm đó từng tí vẫn ở trong lòng, hắn không cách nào lừa mình dối người, nói mình hoàn toàn quên đi nàng .Băng Nhi kịch liệt địa lắc đầu, không

chịu phản ứng đối với hắn quá nhiều. Nàng nhắm mắt thật chặt lại, không muốn nhìn tới cặp mắt đen kia nữa .Vì như vậy sẽ không còn nhìn thấy nụ cười tàn khốc kia, cũng không phải nhìn thấy hắn mỗi khi chạm tới nàng đôi mắt đen kia bên trong không hiện lên chút cảm xúc nào .

Thân thể của nàng theo bản năng bắt đầu phản ứng, đáp lại sự hấp dẫn của hắn. Phản ứng chống lại ban đầu đã bị

hắn cướp lấy, thân thể mềm mại đã hưởng qua tình yêu nam nữ, những thứ rung động kia chôn sâu ở trong trí nhớ của nàng. Giờ phút này biết rõ hắn chẳng qua là muốn nhục nhã nàng, nhưng nàng không có cách nào khác chế chính mình không thể cùng hắn sinh ra phản ứng gì .

Hàn Chấn Dạ nheo lại trông mắt đen, như cũ từ từ gặm, cắn ,hôn vào da thịt của nàng, thậm chí một đường trượt

đến bụng phẳng mềm mại.

“Muốn ta sớm một chút buông thả cho tộc nhân của ngươi? Như vậy ngươi tốt nhất bắt đầu thử nghĩ xem sẽ làm sao

mà hồi lộ ta...”Hắn đem thân thể cao lớn xâm nhập giữa hai chân nàng tách

hai chân thon dài của nàng ra.

Nàng kinh ngạc địa mở mắt, nhìn thấy

đôi mắt hắn đang nhìn xuống nàng, ánh lửa chiếu vào khuôn mặt của hắn ,

ngũ quan tuần lãng vào thời khắc này xem ra hết sức kinh người.

Hai chân bị buộc tách ra, nàng không có lực mà khép lại, nổi giận khi cảm nhận được tầm mắt của hắn. Nàng trên

thân thể trần truồng mềm mại không có bất kỳ che đậy, cánh hoa mềm mại

nhất ở ánh mắt của hắn đang run rẩy, nàng quá thẹn thẹn muốn mình có thể chạy trốn đi nhưng hai tay của hắn vẫn đang chế trụ eo nhỏ của nàng,

đem nàng ép vào thảm.

“Buông!”Nàng hô, thời điểm giây dựa đá

hắn, chỗ mềm mại nhất giữa hai chân kịch liệt cùng dục vọng nóng rực của hắn ma sát vào nhau, mãnh liệt cảm nhận được hắn áp bách uy hiếp.

Hàn Chấn Dạ lạnh lùng cười một tiếng,

rất là hưởng thụ sự sợ hãi của nàng, ngón tay thô ráp trượt đến trên mặt cánh hoa non mềm, xoa nhẹ rồi chậm rãi vân vê, tìm kiếm da thịt mẫn cảm nhất, đôi mắt đen khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn ở nàng. Hắn chỉ là ở

giữa cánh hoa di động qua lại đã cảm nhận được nàng không ngừng run rẩy.

“Ngươi đang phát run? Là bởi vì mong đợi, hay là ức chế ?”Hắn dò hỏi càng ma sát nơi bộ hoa đã ướt át của nàng .

Băng Nhi vẫn không có thể trả lời, Hàn

Chấn Dạ đầu ngón tay đã chui vào trong hoa kính, quấy lộn lấy mật hoa

trong hoa kính. Đầu ngón tay của hắn di động qua lại tạo lên sóng triều

vui thích.

“Không. . .”Nàng không cách nào trả

lời, ngay cả hơi thở cũng trở nên rối loạn, hai tay nắm chặt rất sợ hắn

sẽ mang đến cơn sóng triều vui thích quá lớn này mà chìm nàng xuống.

Hắn chỉ di động qua lại, bắt chước dục

vọng chạy nước rút dò hỏi nụ hoa của nàng. Nàng cong người lên hai hàng

lông mày nhắm chặt .

Nếu như hắn tàn nhẫn đoạt lấy nàng, tổn hại làm đau đớn đến nàng có lẽ nàng còn có thể hận hắn nhưng khi hắn

dùng cử chỉ kích thích dục vọng trong cơ thể nàng ,nàng lại khó có thể

nhấn nại niềm vui thích đang dâng trào. Thân thể của nàng bị sự hấp dẫn

này làm mất đi lý trí. Thân thể mềm mại khó nhịn mà dán lên hắn, mềm

nhẹ mà ma sát thân thể rất to lớn.

“Hàn Chấn Dạ...”Nàng thấp giọng lẩm bẩm tên của hắn, ánh mắt biến thành sương mù, sự quật cường hơi hòa tan đi mất .

Nàng cảm giác hắn thăm dò vào được càng sâu, chạm tới một chỗ mềm mại nhạy cảm nhất. Nàng thở hổn hển, mềm mại

trong hoa kính bị hắn chiếm dữ càng thêm nhích tới gần hắn, bản năng tìm kiếm niềm thỏa mãn vui thích.Hắn nhích tới gần da thịt của nàng

không ngừng lấy đầu lưỡi liếm hôn ,lần nữa lấy ngón tay thăm càng thêm

dò vào nơi mềm mại của nàng.

“Băng Nhi, người có thể cảm giác được

cái này sao? Vừa chặt vừa nóng, vững vàng vòng ôm ta.”Hắn nhìn nàng bởi

vì dục vọng mà sôi trào thở dốc, môi mỏng nhàn nhạt phun ra lời ác

độc.”Xem ra sự sống chết của đám người kia xác thực đối với người rất

trọng yếu, lại có thể làm cho người đang ở tại đây dưới thân người người khinh bỉ nhất ngậm nga thở gấp, tựa như kỹ nữ dâm dăng nhất.”

Trong nháy mắt tất cả vui thích đều rút đi, thân thể của nàng đột nhiên trở nên cứng ngắc. Nàng mở mắt nhìn

hắn, trước ngực giống như là bị đánh một quyền . Những lời châm chọc tàn

khốc kia so với đao kiếm càng thêm sắc bén, dễ dàng đánh nát sự tôn

ngghiêm cuối cùng của nàng.

“Ta lúc đầu thật đáng tiếc không giết

chết người.”Nàng cắn răng nói, hận thấu chính mình tại sao ban đầu nhất

thời mềm lòng lại không đâm thêm một đao, hơn nữa càng hận chính mình

tại sao khi bị hắn hấp dẫn lại đánh mất đi lý trí .

“Bây giờ hối hận đã quá muộn, người đã

mất đi cơ hội.”Hắn cười lạnh, rút ra ngón tay đã dính đầy mật hoa ,lấy

khăn lụa chậm chạp mà lau sạch.

“Người không sợ ta tìm được cơ hội lần

nữa hạ thủ sao?”Nàng mở miệng hỏi, hai tay tại bên người nắm chặt thành

quả đấm, chẳng bao giờ nàng cảm thấy thống hận một người đến như vậy.

Nàng ném đủ loại hoan ái ở nam nữ, cũng là do hắn dạy nàng .Nàng quá mới lạ, căn bản không kháng cự lại được sự đùa bỡn của hắn.

Hàn Chấn Dạ nhẹ nhàng một tiếng cười lạnh, giống như là thích thu vô cùng khi đùa cợt nàng

“Nằm im không được nhúc nhích.”Hắn cúi

đầu nhìn nàng, thần thái kia phảng phất rất là thưởng thức nàng nằm ở

trên mặt thảm ,bộ dáng hoàn toàn không muốn giúp.

Nàng trừng mắt nhìn hắn, nhìn hắn đi

tới nơi góc lều, ngũ quan tuần mỹ ở dưới ánh lửa chiếu rọi hiện ra vẻ

cười lạnh .Hắn lấy ra một dây xiềng xích bằng bạc nguyên chất được gia công tỉ mỉ ,nụ cười trên môi càng sâu, càng lạnh hơn. Xiềng xích kia chế luyện rất tinh xảo, giá tiền cực kỳ cao, vương tộc Lô Lan dùng để trói chặt sủng vật yêu mến .

Nhìn thấy hắn cầm lấy xiềng xích khóa miệng lại động lại nụ cười lạnh, nàng chợt cảm thấy bất an thân thể cơ hồ đã nghĩ muốn chạy ra khỏi lồng ả.

“Cưng ới, nếu như nữ nô người động đây một cái ,người thân của người trong danh sách lập tức thiếu đi một người .”Thanh âm lạnh như băng từ phía sau truyền đến, ngăn lại tất cả hành động của nàng .

Bằng Nhi cứng ngắc ngắc đầu, nhìn thấy hắn cầm lấy xiềng xích bằng bạc đi tới, trái tim trầm trọng không ngừng nhảy loạn . Dự cảm bất an càng lúc càng nhiều ,nàng khó có thể tin nhìn chằm chằm hắn, hiểu rõ hắn muốn làm cái gì , không thể tin được thực sự có người tàn nhẫn đến thế này...!

Hắn rốt cuộc hận nàng đến cỡ nào? Tính toán như thế nào để hành hạ nàng?

Hàn Chấn Dạ ở bên người nàng ngồi xổm xuống, gỡ xiềng xích đến gần nàng, xiềng xích lạnh lẽo uy hiếp vòng vào cổ của nàng, hắn lấy ra một chìa khóa cũng bằng bạc nguyên chất khóa xiềng xích lại. Xiềng xích một mặt gắn bảo thạch năm màu ở giữa lấy bạc trắng chế tạo thành xích, chiều dài ước chừng ba thước.

“Ngựa của ta cũng giống như người phải in dấu của ta, ta nên báo ới người biết người là thuộc về người nào.”Khóe miệng hắn cười vạm vỡ tàn nhẫn làm nàng run sợ không dứt.Hàn Chấn Dạ chậm chạp đem khóa bạc cổ định ở trên cổ mảnh khảnh của nàng, hai người ánh mắt nhìn nhau, hắn thông dong khóa lại .

“Đây là cái gì?”Nàng hồ hấp cứng lại, muốn nghiêng đầu đi, nhưng là hắn lại kéo xiềng xích đến một chỗ khác, nàng lại không có chút năng lực phản kháng nào mà ngã xuống ở trước mặt hắn.”Chết tiệt, Hàn Chấn Dạ, người...”Câu mắng ngưng tụ ở trong miệng, nàng giận đến không ngừng phát run.

“Đây là công xiềng không chế tinh xảo nhất được người thợ Ba Tư khéo léo chế tạo ,dùng để khóa sủng vật mỹ lệ của ta.”Hắn nắm cầm của nàng lên , hướng về phía khuôn mặt tái nhợt của nàng cười lạnh.

Hắn dùng phương thức khuất nhục nhất, nói cho người bên cạnh nàng là thuộc về một mình hắn. Phương thức đối đãi của hắn giống như nàng chỉ là một sủng vật mỹ lệ. Từ đó khi nhìn thấy khóa bạc này mọi người sẽ biết nàng chính là nữ nô thuộc về Hàn

Chấn Dạ.

“Người đáp ứng rồi...” Nàng ngay cả nói

chuyện cũng cảm thấy khó khăn, bị lấy phương thức nhục nhã như thế hành hạ làm cho nàng bầm sinh vốn kiêu ngạo cho khó có thể chịu được. Chẳng qua là vì muốn cứu thân nhân ra, nàng đã sớm mất đi bất kỳ tôn nghiêm nào rồi.

“Người đối với người thân trung thành

như thế thật là làm cho người khác cảm động, yên tâm ta sẽ thật tốt chiều cố bọn họ, có lẽ không lâu sau ta có thể để cho người được thấy bọn họ.” Tay của hắn vuốt ve nàng bên trong trông mắt đen lóe ra tia sáng, trong lời nói còn có hàm nghĩa khác.

Hắn tự tay cầm lấy hộp thịt tươi dùng

cho Thiên Sơn hàn Thạch thông dong đi đến một bên, đem cái chìa khóa để giữa miếng thịt tươi. Trong miệng hắn phát ra thanh âm bén nhọn hướng tới trạm canh gác, Hải Đông Thanh đang bất động đột nhiên bay tới, ở trong khoảng thời gian cực nhanh cướp đi miếng thịt tươi trong tay của hắn.

Cánh chim vỗ cánh mãnh liệt , đem thịt

tươi nhẹ để giữa không trung, rồi sau đó nhanh chóng lấy tư thái ưu nhã nhất, đem miếng thịt tươi bao quanh cái chìa khóa nuốt vào trong bụng.

Cánh chim lướt qua tấm thảm, nổi lên một trận cuồng phong cuộn cuộn, khi Hải Đông Thanh bay lượn, người bên cạnh căn bản không cách nào nhích tới gần.

“Không!” Băng Nhi trong lòng hoảng hốt, trở mắt nhìn cái chìa khóa bị Hải Đông Thanh nuốt vào bụng.

Cái chìa khóa kia bị con ác quỷ cắn

nuốt vào bụng, thế là từ đó tự do của nàng cũng coi như mất đi, cả đời sẽ bị xiềng xích này trói chặt. Mà hắn chính là muốn nàng tận mắt nhìn thấy , làm cho nàng cảm nhận được nỗi tuyệt vọng hoàn toàn.

Hắn vững vàng kéo ra xiềng xích ở đầu

bên kia, không để cho nàng chạy tiến lên. Sau khi Hải Đông Thanh hoàn toàn cắn nuốt thịt tươi, hắn kiểm chế lúc này mới buông tay ra, mặc cho nàng té ngã xuống đất.

“Người cả đời này sẽ là nữ nô của

ta.” Hàn Chấn Dạ tàn nhẫn nói lời kết thúc.” Như vậy cái chìa khóa kia dĩ nhiên là không có chỗ hữu dụng .”

Thân thể của nàng phát run, sắc mặt vạn phần tái nhợt, đến giờ phút này mới thật chứng minh hắn đáng sợ đến cỡ

nào. Nàng rót cuộc trêu chọc phải loại nam nhân gì đây?

Hàn Chấn Dạ vùng lên tay, Hải Đông

Thanh bay tới trên cánh tay của hắn, ánh mắt màu hổ phách nhìn Bằng Nhi, thoải mái mà cắt tĩa cánh chim, bèn nhón chế trụ trên cánh tay ngăm đen kiên cố của hắn. Một người một con ưng đứng ở trong ngọn lửa ,cảnh

tượng này cũng đủ để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy cũng phải sợ.

“Nữ... Nữ vương...”Hắn mồm miệng lắp bắp kinh hô, bởi vì bị Thương Nguyệt thổi làn khí kia toàn thân rùng mình cả lên .

Tuy nói hắn luôn luôn thích mỹ nhân mà

Thương Nguyệt cũng rất xinh đẹp quyến rũ động lòng người không gì sánh

được. Nhưng mới vừa tiếp xúc với nụ cười kiều mỵ kia, hắn chẳng biết tại sao chẳng những không có nửa phần thêm muốn, ngược lại bản năng của hắn lại muốn chạy trốn.

Thương Nguyệt vén lều nỉ lên phong thái yểu điệu thướt tha đi vào, chuông bạc đeo trên mắt cá chân vang lên

khúc nhạc có tiết tấu nhịp nhàng ,khỏe miệng vẫn là chứa đựng nụ

cười.”Không cần giữ lễ tiết, người không phải là con dân Lâu Lan của ta, cần gì phải hành lễ lớn đến như thế? Cũng không cần gọi ta là nữ vương, ta bất quá cũng hơn người có hai tuổi, người gọi ta tỷ tỷ là được.”Nàng mỉm cười vươn cánh tay tuyết trắng ra muốn đỡ Hoàng Phủ Giác đứng dậy.

“Không cần giữ lễ tiết? Mới vừa đây bởi vì một người từ ngoại bang tới nhìn thấy người nhưng đã quên đi hành lễ ,người liền chém đi hai chân của hắn.”Hàn Chấn Dạ cười lạnh, đối với

hai người rình coi ở ngoài lều nỉ bộ dáng không đáng đưa ra bình luận.

Thương Nguyệt cười duyên , phát phát

tay.”Cái người kia rất là thiếu hiểu biết để cho ta vừa thấy đã phiền

lòng rồi, nào có thể so sánh cùng với vị nam tử Trung Nguyên tuần tú

này.”Nàng ánh mắt hàm chứa xuân sắc, đánh giá Hoàng Phủ Giác.”Nghe lão

bộc của Hàn Chấn Dạ nhắc tới, tên người một chữ ‘Giác ‘là trong cảm

giác?”Nàng bước chậm mà bước đi, sa mỏng giường nhẹ.

Hoàng Phủ Giác cúi đầu, không giám có

tiếp xúc với tầm mắt của Thương Nguyệt, chẳng qua là hắn không ngừng gật đầu. Khó khăn nhất là hiểu được lòng dạ của mỹ nhân, gặp gỡ mỹ nhân

diễm lệ tiến sát từng bước như vậy, thật đúng là để cho hắn vì hưởng thụ sủng ái quá mà kinh hãi .

Lều nỉ lần nữa bị nhắc lên, Thạch Mặc

bưng rượu nhạt đi gần tới, tầm mắt quét qua người Hoàng Phủ Giác vội

vàng mà tránh ra. Hoàng Phủ Giác nheo lại trông mắt đen, nhìn chăm chăm

Thạch Mặc.

Hắn dám dùng bản thân đánh cuộc, cái

người kia đang cười trộm trong lòng .Hành tung của hắn đại khái là do

Thạch Mặc tiết lộ cho Thương Nguyệt, nếu không Thương Nguyệt làm sao tìm tới được?

Hàn Chấn Dạ nhìn mọi người, thần sắc

rất là đậm đặc. Hấn tự tay lấy ra rượu nhạt, há mồm uống.” Rãnh rồi như vậy không bằng mấy người cút đi chỗ khác mà nói chuyện.”

“Ai da, người....đứa nhỏ này làm sao lại

lỗ mãng như vậy? Ta là tới quan tâm người đó!”Thương Nguyệt lắc đầu,

cười tươi như hoa.”Người phải biết rằng, Tuyết Nô trong thành Lâu Lan là nữ nhân xinh đẹp cao quý nhất, vì người ta đã đưa ra nhiều ngân lượng

như vậy không phải để mua nàng vì hưởng thụ sự vui thích sao ,tại sao

lại diễn ra một màn đau lòng kia vậy? Dạ nhi, ngân lượng kia bỏ đi ta

cảm thấy rất đau lòng a!”Nàng cười trêu đùa nói, nhìn ra Băng Nhi đối

với Hàn Chấn Dạ có ý nghĩa rất đặc biệt. Nếu không, hấn cần gì phí nhiều công sức muốn cho nàng nhìn thấy một màn ân ái kia?

“Người tới đây chỉ để nhắc tới chuyện

đó ?”Hàn Chấn Dạ nheo lại trông mắt đen, biết đây chỉ là Thương Nguyệt

lấy cớ. Tuyết Nô ở đây mặc dù cao quý, nhưng Thương Nguyệt vốn luôn luôn tiêu tiền như nước, sẽ không so đo với những đồng tiền kia .

“Dĩ nhiên không phải là, người muốn đổi dãi với người nữ nô kia ra sao, là muốn diễn kịch, hay là muốn nàng trở thành bảo bối ở lòng bàn tay,mọi chuyện cũng không có liên quan đến

ta .Ta ban đêm đến gặp người đương nhiên là có mục đích khác.”Thương

Nguyệt mỉm cười, một đôi mắt hạnh sáng rõ hướng phía góc nhìn lại.

Theo phương hướng ánh mắt của nàng nhìn lại, có thể nhìn thấy Hoàng Phủ Giác vốn đang cố gắng tránh ra khỏi sự

chú ý của mọi người lại bắt đầu phát run.

Thương Nguyệt hướng Hoàng Phủ Giác đi

tới, tư thái xinh đẹp cơ hồ như muốn dán lên người Hoàng Phủ Giác. Da

thịt tuyết trắng kia trong lớp sa mỏng mờ ảo vô cùng hấp dẫn tựa như ẩn như hiện.

“Nữ vương... Thứ cho thuộc hạ còn phải

chiếu cố cuộc sống hàng ngày của Hàn Chấn Dạ, xin được cáo lui trước

.”Hoàng Phủ Giác cười đến hết sức cứng ngắc vội vàng kiếm cớ như muốn chạy trốn ra khỏi lều nỉ. Từ lúc chào đời tới nay, hấn chưa từng chật vật như vậy .

Một bên Thạch Mặc rất là thiện ý địa mở miệng, khuôn mặt vô tội cùng thông cảm.

“Không cần lo ,cuộc sống hàng ngày của

Hàn tướng quân ta có thể chịu trách nhiệm.”Hấn phải rất cố gắng cắn đầu

lưỡi mới không phải bật ra tiếng cười. Tối nay có thể thấy bộ dạng khốn

quần của Hoàng Phủ Giác như vậy thật là hiếm gặp lắm nha .

Thương Nguyệt mừng rỡ, cười một chiếc

vòng hoàng kim trên cổ tay xuống ném cho Thạch Mặc, ban thưởng cho hắn đã như biết thức thời. Nàng lấy đuôi tóc đen' Như Vân' nhẹ chà trêu ghẹo khiến khuôn mặt Hoàng Phủ Giác toát cả mồ hôi lạnh.

“Giác đệ đệ, làm sao ngươi lại đổ mồ hôi nhiều vậy? Có lạnh không? Theo ta hồi cung đi, ta lấy áo ngủ bằng gấm thượng hạng cho ngươi sưởi ấm.”Nàng cầm tay Hoàng Phủ Giác dắt đi , đôi mắt kiều mỵ sáng lên như tiết lộ ở trong lời còn có ý đồ khác.(Ặc chạy mồ hôi mà lại hỏi có lạnh không ..?ý đồ ...có ý đồ hehe)

Thạch Mặc yên lặng nhận lấy vật ban thưởng cung kính chấp tay đối với Thương Nguyệt nói.”Nữ vương, tiểu bộc này để cho nữ vương xử trí.”Hắn thật là kiêu chế không để cho khoe miệng gương lên.

“Thạch Mặc, ngươi...người này, ta không phải là không thể mang người đi...”Hoàng Phủ Giác nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng lẩm bẩm nói, cũng chỉ có thể quay đầu nhìn về phía Hàn Chấn Dạ, tìm kiếm một con đường sống cuối cùng. Ở bên trong rừng hoa đào chính là hắn cứu cái tên Hàn Chấn Dạ nửa chết nửa sống này , còn điều tra ra tung tích của Băng Nhi theo Hàn Chấn Dạ trở lại Lâu Lan. Hôm nay hắn gặp nạn, Hàn Chấn Dạ không nên khoanh tay đứng nhìn mới đúng, tối thiểu cũng nên lên tiếng ngăn cản Thương Nguyệt một chút chứ ...!

Nhưng Hàn Chấn Dạ thậm chí còn không có đưa mắt nhìn, hắn căn bản giống như là không thèm chú ý tới có người này tồn tại hay không chỉ tiếp tục uống rượu .Bởi vì chuyện của Băng Nhi nên cũng vô tâm để ý tới những người khác.

Hoàng Phủ Giác vẻ mặt đau khổ, cơ hồ nước mắt đã muốn chảy xuống, lúc phát sinh nguy nan mới phát hiện nhân duyên của mình thì ra là kém đến không thể kém hơn.

Hương thơm ấm áp lần nữa truyền tới, lần này tấm thân ôn hương nhuyễn ngọc đã dán vào phần lưng của hắn, thân thể có lỗi có lờm dán vào hắn, tiếng nói ôn nhu men theo tai của hắn tiến về phía sau gáy.

“Giác đệ đệ nói cho tỷ tỷ nghe... nam tử Trung Nguyên đều giống như người tuấn mỹ cường tráng như vậy sao? Nhưng nếu là như thế, ta có phải là nên cử binh lính xâm chiếm Trung Nguyên không ?”Đôi tay vừa nhỏ vừa dài đặt trên lồng ngực của hắn, vô cùng nhẹ nhàng vỗ về trêu chọc.

Lời nói rõ ràng như vậy cũng có thể dễ dàng đoán ra mưu đồ của Thương Nguyệt là cái gì .

Hoàng Phủ Giác thẩm thiết bắt đầu cảm

thấy hối hận, ban đầu tại sao lại muốn tham gia náo nhiệt cùng đi theo

Hàn Chấn Dạ đến Lâu Lan, sớm biết như thế này hẳn tuyệt đối sẽ không rời khỏi Trung Nguyên. Nhìn tình thế trước mắt hẳn cũng không thể nói ra

thân phận chân chính của mình , lại càng không thể cãi lại lời của

Thương Nguyệt, chỉ sợ sắp tới đây không biết sẽ bị Thương Nguyệt giày xéo như thế nào đây .

Thạch Mặc lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ bộ dáng miễn cưỡng ra vẻ thương xót mà không thể giúp được gì.
“Giác gia,

người có lẽ phải nhận mệnh thôi ‘Vị quốc vong thân ‘ (vì đất nước mà hi sinh bản thân)Đi đi!”Hắn lấy ra khăn tay giờ giờ, coi như là nói lời từ biệt.

“Là... Vị quốc vong thân?”Hoàng Phủ Giác

mặt liền biến sắc, vội vàng đẩy Thương Nguyệt ra đã muốn chạy trốn ra

khỏi lều nỉ. Cho tới tận bây giờ cũng là hắn quấy rầy mỹ nhân, tối nay

cũng là lần đầu tiên trong đời bị mỹ nhân quấy rầy .Thanh âm vang tới, lều nỉ trong nháy

mắt được vén lên .Tại bên ngoài bốn góc đã sớm có bốn nữ nô mỹ lệ trông

coi, trong tay các nàng cầm lấy bốn góc của tấm thảm to hướng Hoàng Phủ

Giác mà tiến tới. Tấm thảm lay động nhanh chóng đem thân thể cao lớn của Hoàng Phủ Giác bao lại ,đảo mắt đã thấy hắn bị quấn quanh như khúc gỗ .

Thạch Mặc thở dài một hơi có thể nhìn

ra được ý đồ của Thương Nguyệt ,người đó chắc chắn quyết tâm muốn “Nhúng chìm “Hoàng Phủ Giác rồi .

Hắn đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Giác sắc

mặt đã trở nên tái nhợt ,do toàn thân bị quấn quanh bằng tấm lụa dày

Hoàng Phủ Giác không ngừng đổ mồ hôi lạnh, thấp giọng nói: “Giác gia,

ngàn vạn không nên phản kháng nha! Một người hầu không nên biết võ công. Nếu để cho nữ vương nổi lên lòng nghi ngờ mà biết được thân phận chân

thật của người vậy sẽ không tốt chút nào, sợ là sẽ phải gặp phải không

ít chuyện a! Bất quá hoàn hảo, nữ vương rất mỹ lệ, này coi như là ngài

diễm phúc, không thể tính là quá ủy khuất ngài a!”Hắn vẻ mặt đứng đắn

nói, âm thầm kín đáo đem một bao lớn vàng bạc châu báu do Thương Nguyệt

thưởng cho hắn cất đi.

Thương Nguyệt chậm chậm đi lên, yêu

thương mà vỗ về khuôn mặt Hoàng Phủ Giác, than thở sao lại có nam tử

tuần tú như vậy chứ.”Giác đệ, biết điều một chút theo tỷ tỷ hồi cung,

chúng ta ban đêm sẽ nâng cốc cùng nhau tâm sự nha!”Nàng cười rất là

kiều my.

Hoàng Phủ Giác bị bao quanh rất chặt

giống như cái bánh chưng . Các nữ đầy tớ khiêng hắn hướng cung điện đi

tới, hần đáng thương dùng lực nháy mắt hướng về phía Hàn Chấn Dạ cầu cứu.”Hàn Chấn Dạ...Hàn tướng quân...người không thể thấy chết mà không cứu a!”Hần mở to miệng khẩn cầu lão Thiên ,xin người mở mắt ra còn để lại cho hần một đường sinh cơ.

Hàn Chấn Dạ lạnh lùng nhìn hần một cái, không có hứng thú đi ra lều nỉ, có sức kêu cứu vậy thì không bằng lấy sức nghỉ ngơi đi.

Mà ở trước lều nỉ Thạch Mặc cung kính đưa mắt nhìn Hoàng Phủ Giác bị các nữ đầy tớ khiên đi.

Hoàng Phủ Giác ở trong lòng gào thét ,

một đường nhanh chóng bị đưa vào trong cung điện, hần không dám nhìn về

mặt Thương Nguyệt, sợ phải nhìn thấy nụ cười kiêu mỵ kia . Hôm nay, hần

rốt cuộc hiểu được dự cảm bất tường lúc trước là muốn nói đến điều gì,

chỉ tiếc là đã quá trễ hần sợ là sẽ trốn không thoát .

Hần cắn răng méu máo chỉ thiếu không có nhìn lên trời mà rơi lệ nữa thôi. Bất luận kẻ nào cũng được chỉ cần mau mau tới cứu hần. . .!

Không khí quá im lặng, mà hần nhất định phải ‘Vị quốc vong thân ‘ rồi .

6. Chương 6

Bão cát tung bay đầy trời, cát sỏi thổi cuộn cuộn đánh tới tấp vào da thịt mang đến cảm giác thật đau đớn. Cộng thêm ánh nắng chói chang nóng rực thiêu đốt làm con người đau càng thêm đau . Cách đó không xa rời đi cung điện, ở trên quảng trường thành Lâu Lan, có một cái giếng sâu, là giếng nước ngọt, nước suối trong suốt mà ít ôi, cư dân thành Lâu Lan hằng ngày uống nước chính là do đây cung cấp. Bên trong thành có phong cách kiến trúc biên cương mãnh liệt, lấy thân cây liễu thêu dệt thành tường, vẽ lên sắc thái sắc sỡ, bên trong thành lấy gạch vàng dây cứng trải thành đường mòn, mà quảng trường chính là trung tâm của thành Lâu Lan . Bằng Nhi mặt không một chút thay đổi đứng ở bên cạnh miệng giếng ,lấy ra một cái thùng làm bằng thân cây liễu, múc ra một thùng đầy nước ngọt. Nàng mặc áo da dê ,bên hông buộc lên tạo thành một cái váy da, chân tay thon thả duyên dáng lả lơi dưới ánh mặt trời, xiềng xích bằng bạc nguyên chất bao quanh cổ nàng đưa tới ánh mắt chú ý của mọi người. Mọi người ở sau lưng nàng nghị luận rối rít, từ cái xiềng xích kia liền hiểu ra được thân phận của nàng. Hàn Chấn Dạ muốn nàng đi theo như một loại dây tó, chẳng qua là thỉnh thoảng gọi nàng, muốn nàng làm chút ít như đổi lại nước thay quần áo nhưng không có chân chính thương tổn gì nàng. Đôi mắt đen kia thủy chung như có điều gì suy nghĩ cứ nhìn nàng mãi, không biết hần suy nghĩ cái gì? Hần có phải đang tính toán , suy nghĩ nên hành hạ nàng như thế nào? Bởi vì thùng gỗ rất nặng sau mấy lần lấy nước, hai tay của nàng có chút run rẩy, da thịt tuyết trắng bởi vì mệt nhọc cùng không khí cực nóng thấm vào , nàng nhanh chóng đỏ đầy mồ hôi. Nàng tạm thời nghỉ ngơi, lấy sa mỏng lau mồ hôi. Ánh mặt trời thiêu đốt không ngừng nàng có chút choáng váng, cước bộ không thận có lúc lại bước sai, thùng gỗ liễu trong tay do nàng ngã trên mặt đất, nước bên trong đã tràn hết ra. Một tiếng kinh hô bén nhọn truyền đến, ngay sau đó là thanh âm tiếng chân Lạc Đà đạp loạn . Bằng Nhi theo bản năng tránh ra, tránh né đi đến bên kia giếng. Bị vũng nước kích thích, một chuỗi dài đội ngũ Lạc Đà, cầm đầu là con Lạc Đà kia bới rối gơ chân lên, đem nam nhân trên lưng đánh xuống. Mọi người nhìn thấy tình cảnh chật vật này của hần, tất cả đều phát ra tiếng cười to, nam nhân kia lại còn thẹn quá hóa giận, sau khi đứng lên hướng phía Bằng Nhi đi nhanh tới. “Người nữ nhân ngốc này, đang làm cái gì vậy ? “Hần tức giận mắng xằng, quần áo hết sức hoa lệ, nhưng lại trông không giống là người dân Lâu Lan. Nhìn kỹ đội ngũ Lạc Đà kia áo mũ hành cũng hoa lệ Phi Phàm, ở giữa đội ngũ này một gã nam nhân trẻ tuổi ngồi cao cao ở trên lưng một Lạc Đà màu trắng, đôi mắt nam nhân ấy có màu

lam như màu của bầu trời, khóe miệng mím lại, trên trán có rất nhiều vật phẩm trang sức châu báu rực rỡ, châu báu lấp lăm huy điều thành Ngọc Thạch Khổng Tước để phân biệt với các nước. Cái nam nhân kia từ trên Lạc Đà té xuống vẫn không ngừng tức giận nhìn chăm chăm Băng Nhi, nhìn thấy trên cổ nàng lúc này bị xiềng xích tinh xảo bao quanh, nhận ra cô gái xinh đẹp này chỉ là đầy tớ có địa vị thấp kém. ” Đầy tớ chết tiệt kia, chủ nhân của ngươi không biết quản giáo ngươi sao?”Hắn vung lên roi ngựa, roi vừa vung lên nhanh chóng bao quanh vùng eo mảnh khảnh của Băng Nhi lại, sau đó đem nàng giật tới đây. Thân thể xinh xắn của nàng vì bị giật lại bất ngờ mà ngã xuống đất, da thịt tỉ mỉ vì ma sát ở trên mặt đất thô ráp vết thương rất nhanh rỉ ra máu tươi. Nàng cắn chặt môi, không có lên tiếng cầu xin tha thứ, vẫn là ngạo nghễ nhìn chăm chăm người nam nhân kia. “Đây là cái ánh mắt gì? Ta không phải không thể thật tốt dạy dỗ ngươi?”Hắn hống hách nắm lấy xiềng xích ở trên cổ nàng mà kéo. Cảm nhận được ánh mắt chủ nhân phía sau rất có hứng thú. Chủ nhân không có lên tiếng ngăn cản, mà hắn đối với cư dân Lâu Lan vốn đã không có hảo cảm gì, hôm nay nữ nô xinh đẹp này lại dám mạo phạm hắn, hắn phải nghĩ ra thật nhiều phương pháp để có thể trị tội nàng ta. Đi tới phía trước, hắn nắm lấy cằm dưới của Băng Nhi, cùng một lúc hung hăng mà đánh nàng mấy cái tát. Hắn cũng không phải là làm dáng, mà là dùng hết khí lực mà đánh. Trên quảng trường một mảnh tĩnh mịch, không có ai tiến lên nhúng tay vào, tất cả đều yên lặng mà nhìn. Hết thấy mưa gió sắp đến, trầm mặc chẳng qua là sự yên tĩnh trước cơn bão táp. “Ngươi còn muốn giữ mạng sống thì mau buông ta ra, nếu không để cho người của ta nhìn thấy, thì thật không hay chút nào.”Băng Nhi lạnh lùng nói, bên khóe miệng máu dọc theo cánh môi mà trượt xuống, nhuộm đỏ ở phần trên da dê áo mà nàng cũng không có lau đi. Bởi vì nhận mấy đòn nghiêm trọng kia, lỗ tai của nàng đến nay còn ong ong. Nam nhân cười lạnh, dùng sức giật khóa bạc, buộc nàng phải cúi đầu gần vào sát đôi giày ước ướn của hắn.”Sẽ không tốt sao? Hắn có thể làm gì ta? Giết ta sao?”Hắn hoàn toàn không lo lắng chút nào, cho là Băng Nhi chỉ uy hiếp hắn mà thôi.”Muốn xong chuyện này ngươi phải đem giày trên mặt nước liếm khô, liếm đến lúc nào đại gia ta cao hứng, ta sẽ tha cho ngươi.”Băng Nhi vẫn là ngược đầu lên, không chút nào sợ hãi chỉ nhìn hắn. Người này tuy uy hiếp nhưng lại không thể thương tổn được nàng, người chân chính có thể gây tổn thương cho nàng, hắn là còn phải thống khổ hơn thế này. Chỉ có một nam nhân, người nắm giữ được sự kiên cường cùng yếu ớt của nàng, người quyết định làm cho nàng sống không bằng chết. Nam nhân nhìn thấy thái độ ương ngạnh của nàng, càng thêm không có ý định dừng lại. Tất cả người dân thành Lâu Lan cũng đang nhìn hắn, mà hắn lại không có cách nào thuận phục được một cái nữ nô hạ tiện. Hắn thở hổn hển nhưng vẫn giật lấy xiềng xích mà kéo, không cần biết cổ nàng đã bị mài đến bị thương. “Người không nghe lời của ta sao? Biết điều một chút thì liếm khô cho ta...” “Giữa không trung, phút chốc có tia sáng hiện lên. Chỉ trong nháy mắt, lúc người nam nhân kia còn đang quát tháo bức bách Băng Nhi liếm sạch giày của hắn, có một đôi tay khác kéo lấy xiềng xích. Hai cổ tay của hắn lại xuất hiện một sợi tơ hồng, sợi tơ hồng đảo mắt khê động, trở thành màu đỏ thẫm, đôi tay hắn bị lưỡi dao sắc bén chặt đứt, rơi lìa khỏi thân thể rơi xuống nền gạch. Cả nền gạch màu vàng giờ chỉ còn máu tươi nhuộm đỏ. Trên quảng trường phát ra tiếng kinh hô, người nô đau đến bật khóc chỉ biết quỳ rạp xuống trên mặt đất, chặt vật vọng tưởng đem cổ tay đã bị chặt đứt xoay sở gắn lại vào người. Một thân ảnh cao lớn đi tới, như bóng ma bao phủ toàn thân Băng Nhi. Nàng chậm chạp ngẩng đầu, bởi vì hắn đứng phía trước chắn ánh sáng mặt trời mà thấy không rõ diện mạo của hắn, nhưng nàng trong lòng biết rõ, từ lúc ban đầu đã đoán ra được thân phận của hắn. Hàn Chấn Dạ tuy ngũ quan cất giấu trong bóng tối nhưng đôi mắt đen lạnh lẽo như băng kia kia thì nàng không cách nào nhận sai. Băng Nhi khấn nguyện không giảm bớt ngược lại gia tăng, nàng không cách nào hiểu rõ sự xuất hiện của hắn là giải cứu cho nàng, hay là càng thêm uy hiếp nàng. “Nàng nô lệ của ta, ai cũng không có tư cách đụng vào nàng.”Hàn Chấn Dạ nói, trên mặt không có biểu tình gì. Trong tay của hắn cầm một thanh trường kiếm, trên chuôi kiếm khắc hình rồng, mà mũi kiếm lại vô cùng sắc bén, có thể giết người không thấy máu. Sứ giả nước Ngụy Tu tới cửa nhìn thấy hai cổ tay đồng bọn bị chém đứt, tức giận rồi rút rút vũ khí ra, đem Hàn Chấn Dạ bao vây chính giữa. Hàn Chấn Dạ ngay sau đó ngồi chồm hổm cúi người xuống, ánh mắt chuyên chú chỉ dừng ở trên người Băng Nhi, không hề đem nhóm người vây quanh mình để ở trong mắt. Tay của hắn cầm lấy xiềng xích, đầu ngón tay trượt vào bên trong xích bạc, chạm tới vết thương đã thấm máu của nàng. Nhìn thấy nàng bởi vì đau đớn mà hơi co rúm lại, hắn tròn mắt đen chậm chạp mà nheo lại, trong mắt chớp động hiện lên hàn quang nguy hiểm. “Người bị thương.”Hắn lấy thanh âm bình tĩnh nói nhưng giấu diếm lửa giận trong lòng đã không ngừng cuộn cuộn, thậm chí không cách nào giải thích được tại sao nhìn thấy Băng Nhi bị thương, trái tim hắn như muốn vỡ vụn ra? ” Chuyện này không liên quan đến ngươi.”Băng Nhi lãnh đạm nói, ý đồ muốn duy trì thái độ lạnh như băng. Đem cảm xúc chính mình giấu kín vào góc sâu nhất, không muốn để cho hắn tiếp xúc. Đây có thể là phương pháp tự vệ cuối cùng của nàng. “Không có bất kỳ một người chủ nhân

nào có thể cho phép người bên cạnh quát gia súc của hắn, ta cũng vậy.” thái độ đề phòng của Băng Nhi làm cho đôi mắt hắn thâm trầm xuống, mở miệng nói ra những lời tàn nhẫn nhất . Đúng a! Giờ phút này nàng chỉ là một nữ nô không hơn không kém, hắn phải tùy mọi thời khắc mà nhắc nhở nàng . Bên trong ngực bỗng nhói đau, Băng Nhi xác định cõi đời này sẽ không có người nam nhân tàn nhẫn, đáng giận hơn so với hắn. Hắn đứng dậy, không muốn đối mặt với đôi mắt đen kìa nữa, chỉ là vừa mới vừa bị đánh vài cái, đầu nàng vẫn còn chút choáng váng, cước bộ không cách nào vững vàng. Hàn Chấn Dạ vươn tay ra, đôi tay dùng sức một chút, rất tự nhiên mà đem nàng giam vào bên trong lồng ngực của mình. Cảm nhận được hơi thở ấm áp phái nam của hắn, trong nháy mắt Băng Nhi thân thể chẳng những không có buông lỏng, ngược lại càng thêm cứng ngắt. Hắn bây giờ tất cả mọi cử chỉ cũng lời nói ôn nhu, nàng đều phải thật tâm cẩn thận không biết hắn còn có thể nói ra những lời gì thương tổn nàng nữa . Quảng trường một góc lòng chim trả (chim bói cá) tung bay , mấy nữ nô xinh đẹp đi dẫn đầu phía sau là cổ kiệu rực rỡ đi tới, tất cả dân thành Lâu Lan cũng cuống quýt quỳ xuống. Trong cổ kiệu một cánh tay trắng nõn vén màn lên, Thương Nguyệt tiếng nói mềm mại bên trong kiệu mà truyền tới .“Dạ nhi, nhìn người xem lại vừa gây ra cái chuyện gì này ,lại ở trong thành múa đao múa kiếm, cẩn thận dọa hỏng con dân của ta.”Thương Nguyệt cười ngọt, nhìn thấy Hàn Chấn Dạ trong tay nắm cái chuỗi kiếm hình rồng đã được rút ra khỏi vỏ, nụ cười càng sâu vài phần.”A! Tà kiếm hình rồng kia không phải là đồ người yêu thích nhất sao? Cho dù gặp quân địch lớn đến mấy cũng chưa từng rút ra khỏi vỏ sao ? Người cho tới bây giờ không nỡ để nó dính vào máu, nay là vì có đại sự kinh thiên động địa gì mà người rốt cục cũng rút kiếm ra khỏi vỏ rồi?” Hàn Chấn Dạ vẻ mặt không có thay đổi, khoe miệng hơi bêu một cái nhưng chỉ lạnh lùng nhìn Thương Nguyệt một cái, không có nhiều hơn giải thích. Trong lữ hành Lạc Đà một người đàn ông cầm kiếm trong tay, tức giận mà toàn thân run rẩy, chuẩn bị xông lên trước cùng Hàn Chấn Dạ liều mạng. Người nam nhân bị đứt cổ tay kia là anh em ruột của hắn, khẩu khí này làm sao hắn có thể nhịn được chứ ? “Hỗn trưởng người ... ta muốn người phải thế cho hai cổ tay kia!”Hắn quát, huy động trường kiếm ,bỏ nhào tiến lên phía trước . Nam nhân trẻ tuổi vẫn ngồi cao ở trên con Lạc Đà màu trắng lại vào lúc này mở miệng, một tiếng hét to liên ngăn bọn thuộc hạ lại . “Lùi xuống.”Hắn lên tiếng nói, ngữ điệu tôn quý vô hạn. “Nhưng là...” Một nam nhân cầm kiếm khác tức giận khó nhịn, rồi lại ngại từ người kia, vẫn ở xung quanh Hàn Chấn Dạ vờn quanh . “Đây đang là nước Lâu Lan, cũng không phải là ở Ngụy Tu. Chúng ta là mạo phạm trước ,làm nữ nô yêu mến của Hàn tướng quân bị thương tự nhiên phải chịu chút trách nhiệm.” Tiếng nói tôn quý không có nửa phần tức giận, hắn nở nụ cười nhưng lại không có ăn nhập với tới ánh mắt màu lam kia, điều này làm cho nụ cười của hắn lộ ra vẻ có chút giả dối. Màn che được mở thêm chút ít, mọi người có thể nhìn thấy bên trong cổ kiệu tơ lụa mềm mượt phủ đầy, tướng mạo xinh đẹp của Thương Nguyệt đang nằm trên một nửa thân trần của nam nhân tuấn mỹ. Nam nhân kia nằm ở trên mềm kiệu, mặc dù có thân thể nhuần ngọc ôn hương trong ngực, sắc mặt vẫn tràn đầy lúng túng, không có bất kỳ dấu vết mừng rỡ. Hoàng Phủ Giác ai oán nhìn Hàn Chấn Dạ nhưng bị ai phát hiện Hàn Chấn Dạ bây giờ căn bản không có thời gian để ý tới hắn. Hắn thăm thăm thở dài một hơi, nhận mệnh chỉ có thể nằm ở trên mềm kiệu này . “Khó được Vương Ngụy Tu người khẳng định tha thứ cho sự lỗ mãng ta Thương Nguyệt ở chỗ này xin chân thành tạ ơn.”Thương Nguyệt nhàn nhạt cười. Hàn Chấn Dạ kia cũng thật là biết chọn a, người nào không đắc tội lại đắc tội đến đoàn người thương thảo quốc sự Vương Ngụy Tu. Ngụy tu Vương tuổi còn trẻ đã kế thừa vương vị, có dã tâm thật lớn, thậm chí cùng một chút thế lực Trung Nguyên duy trì một mối quan hệ nhất định. Lâu Lan cùng Ngụy Tu là hai nước lân cận mà thực lực của mỗi nước lại tương đối nhau , hai nước ngoài mặt duy trì hòa bình nhưng thủy chung ở trong bóng tối vẫn phân chia cao thấp. Người dân trong thành Lâu Lan cúi đầu bắt đầu phát ra tiếng nghị luận, trăm triệu không nghĩ tới quốc vương nước Ngụy Tu lại giả trang thành thương lữ (thương nhân lữ hành) tiến vào Lâu Lan. Hàn Chấn Dạ nghiêng đầu đi nhìn Thương Nguyệt, thậm chí không có nhìn người kia một cái.”Người cần gì bây giờ đi ra ngoài, chờ ta một hơi xử lý sạch sẽ không phải là dứt khoát hơn sao ?”Hắn héch lên môi, vẩy tay, một con hồng mã gót sắt nhanh chóng chạy vội tới trước mặt hắn. Thương Nguyệt vẫn là mỉm cười.”Người coi như là giết những thứ đồ dẫn này, ta nghĩ Vương ngụy tu cũng sẽ không so đo gì. Ta ra mặt chỉ hy vọng người không làm dơ miệng giếng này thôi . Phải biết rằng, máu người là rất khó sạch.”Nàng nhẹ cười nói. Trong lời nói rõ ràng là vũ nhục làm cho đối phương nụ cười hơi cứng đờ, đến người hầu đi theo mà trong mắt cũng phóng ra sự tức giận ,rồi lại giận mà không dám nói gì. Hàn Chấn Dạ hắc hắc phát ra một tiếng cười lạnh, ôm ấp lấy Băng Nhi nhảy lên trên lưng hồng mã . Băng Nhi chỉ cảm thấy hoa mắt, thân thể đã bị hắn ôm lên lưng ngựa. Con hồng mã này nhìn rất là cao lớn, nàng trong lòng dâng lên khiếp đảm.”Hàn Chấn Dạ, người thả ta!”Nàng giãy dụa, không rõ hắn ở trước mặt mọi người ôm nàng lên ngựa là vì cái gì. “Nữ nô, thật muốn ta trước mặt mọi người trừng phạt người sao?”Hắn nhích tới gần mặt của nàng, ép hỏi nàng, khỏe

miệng hiện lên vẻ cười tà tàn nhẫn. Trong lồng ngực trong có một thứ tâm tình căng thẳng không cách nào phát tiết, hần không biết là bởi vì không cách nào được tận hứng giết người mà sinh ra tức giận, hay là do Băng Nhi phản kháng lần nữa. Băng Nhi thân thể cứng ngắc, từ đôi mắt đen bắn ra hàn ý kia nhìn ra nụ cười tàn khốc của hần. Nàng không tự chủ được mà run rẩy, hoài nghi nếu là vào lúc này dám can đảm phản kháng, hần thật sự sẽ thương tổn nàng. Nàng không có quyền lựa chọn sao? Hần là chủ, nàng là nô, Hàn Chấn Dạ vô luận sẽ đối nàng làm những thứ gì, nàng chỉ có thể phục tùng. Thấy Băng Nhi trong mắt hiện lên tia ẩn nhẫn, hần lại không có may mắn khoái cảm chinh phục cùng vui sướng, cảm xúc căng thẳng trong lòng lại càng thêm mãnh liệt. Hần trừng mắt đen buồn bã, cái nữ nô này lại có thể ảnh hưởng đến tâm tình của mình, mà điểm này ngoài ý muốn chọc giận tới hần. Hàn Chấn Dạ một tay nắm lấy dây cương, lấy roi thúc vào hông con Hồng Mã đến bên kiệu Thương Nguyệt, không có nhìn đối phương một cái, hoàn toàn đem người đó không coi vào đâu. “Không để cho ta giết sạch bọn họ vậy người tự mình giải quyết đi.” Hần đơn giản nói, không có một chút khiêm tốn ngược lại có chút vương giả ngạo nghễ, quyền uy từ nhỏ đã làm cho người ta thần phục. Khai báo xong, hần ôm ấp lấy Băng Nhi, lấy roi quất tuấn mã, trong nháy mắt đã vọt ra khỏi thành Lâu Lan, hướng ngoài thành dong ruổi mà đi, rất nhanh mất đi bóng dáng. “Uy! Họ Hàn kia, trở lại cho ta a, người không thể đem ta ở...” Hoàng Phủ Giác trên kiệu chống đỡ đứng người dậy, vội vã muốn kêu la. Vài đêm này hành hạ hần đã chịu đủ rồi, hần cũng không thể mãi “Vị quốc vong thân nữa.” Từ lúc chào đời tới nay, hần lần đầu phát hiện mỹ nhân cũng là rất nguy hiểm. Hần nhớ nhà cực độ, hoài niệm các cô nương dịu dàng ở Trung Nguyên, cơ hồ nghĩ tại ban đêm hướng về phía trăng sáng mà chảy nước mắt. Thương Nguyệt lại lần nữa áp trở về bên trong kiệu, cười cười dán lên lồng ngực rộng rãi của hần. “Giác đệ đệ, Dạ nhi bây giờ Vô Tâm không thèm nghe bất luận kẻ nào nói nữa đâu! Nhìn cái thần sắc kia, không chừng có chuyện bận rộn muốn đi rồi.” Nàng cười đến ngọt, đôi mắt tà mị kia lờ lờ sáng lên. “Đừng lo lắng a! Tỷ tỷ có thể chiếu cố người, mặc kệ Dạ nhi bận rộn đến tột cùng là vì cái gì.” Nàng vung tay lên nút buộc trên kiệu, màn che một tầng một tầng bay xuống, che đầy đi tầm mắt của mọi người. Nữ nô phát ra một tiếng kêu to, ý bảo cỗ kiệu trở về cung điện. Bên trong kiệu, mơ hồ truyền đến tiếng cười duyên của Thương Nguyệt, cùng với tiếng bi ai của nam tử trẻ tuổi. Mọi người vẫn là cúi đầu, chẳng qua là toàn bộ đem ánh mắt trừng lên thật lớn, kinh ngạc Thương Nguyệt lại có thu nạp nam sủng. Mà Ngụy Tu Vương cùng đám thuộc hạ bị dẫn đi về phía phòng khách quý của Vương gia nghỉ ngơi. Người đó ngồi ở trên lưng Lạc Đà màu trắng khoe miệng hiện lên vẻ cười châm chọc, đối với thái độ hành kính hoang đường của Thương Nguyệt rất là xem thường. Ban ngày bên trong lại cùng nam sủng tuấn mỹ ... hoang đường. Không thèm để con dân trong thành đang quan sát chú ý Thương Nguyệt không có nửa điểm thân là vương giả tự giác. Một nữ nhân lãnh đạo quốc gia, có thể có bao nhiêu uy hiếp? Thương Nguyệt mặc dù là người mang dòng máu con vua, nhưng cuối cùng cũng chỉ là nữ nhân ngu xuẩn, quan trọng là ... nam nhân bên cạnh Thương Nguyệt. Người nam nhân nằm ở mềm kiệu kia tự nhiên không phải là trọng điểm, hần đốt nhiên hiểu nếu muốn để cho thế lực cường đại của Lâu Lan tan rã, đầu tiên nhất định phải đem người được Thương Nguyệt tín nhiệm nhất giết đi, nam nhân thống lĩnh tất cả binh lực Lâu Lan. Đột nhiên tầm mắt hần hướng đến phương xa, nhìn vào hướng con hồng mã đã biến mất kia, màu lam trong trông mắt hiện lên sát ý. Ngoài thành Lâu Lan, có một rừng hồ đào trùng điệp đến mấy dặm, mùa mưa năm nay mới vừa kết thúc hồ đào trong rừng là một mảnh xanh ngắt. Băng Nhi ngồi ở trên lưng ngựa lập tức tâm tư thấp thỏm lúc trước đã hơi bình tĩnh lại. Nàng ngẩng đầu lên, để cho gió thổi phất vào mái tóc đen, nhắm mắt lại hưởng thụ những tia ánh mặt trời. Trước khi biến cố phát sinh, nàng cũng là người cực kỳ yêu thích khoái cảm giục ngựa chạy như điên, làm con ngựa điên cuồng bốn ba khắp nơi lúc đó nàng có thể quên đi hết thấy bốn phía. Bộ dáng say mê của Nàng, bị Hàn Chấn Dạ nhìn vào trong mắt, đôi mắt đen của hần hiện lên một tia tia sáng, cánh tay nắm chặt xiềng xích trên gáy nàng, không có chút báo động nào trước đem nàng đẩy xuống yên ngựa. Băng Nhi không có phòng bị, đột nhiên bị hần đẩy xuống ngựa kinh hãi trừng mắt, trong miệng phát ra tiếng thét chói tai kinh hoàng. Nàng đưa tay theo bản năng muốn leo lên hần, nhưng hần cứ ngồi cao trên lưng ngựa, ánh mắt lãnh lẽo nhìn nàng té xuống ngựa. Trong nháy mắt đó, nàng nghĩ hần đang chuẩn bị tại chỗ này mà giết nàng ... Rầm một tiếng, nàng không có ngã chết ở trên mặt đất cứng rắn, mà lại ngã vào dòng sông lạnh như băng, đảo mắt đã ướt sũng cả người. Sợ hãi rút đi, nàng từng chút từng chút thanh tĩnh, cứng ngắc ngồi ở giữa sông, vốn có sợ hãi nay đã hóa thành lửa giận, nàng ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm hần. “Hàn Chấn Dạ!” Nàng rống lên tên của hần, hần không thể lập tức giết hần cho rồi. Hần cũng không phải là muốn giết nàng. Mà là ác ý muốn hù dọa nàng, không có đưa ra lời cảnh cáo đã ném nàng vào giữa dòng sông lạnh như băng. Đây là dòng sông ngay biên giới thành Lâu Lan, sau khi lướt qua dòng sông này, chính là sa mạc mênh mông. Hần ở trên lưng ngựa ánh mắt lãnh băng nhìn nàng, bởi vì nhìn thấy bộ dạng chật vật nàng sự tàn

khốc trong mắt ngoài ý đã biến mất , thậm chí còn hiện lên chút cười âm áp. ” Máu trên người của người rất chườm mát, ta cũng không muốn những thứ kia làm mất đi hứng thú của ta.”Hắn nhàn nhạt nói tiếp theo giục ngựa vượt tới chỗ nước cạn, lấy kiếm kéo xiềng xích bắt buộc nàng đi tới. Băng Nhi không có lựa chọn nào khác bắt buộc phải đứng lên, bởi vì rét lạnh mà phát run. Dòng sông này được bắt nguồn từ Thiên Sơn cho nên bên trong có hòa tan tuyết nước, ngay cả lúc ánh mặt trời vẫn đang thiêu đốt hừng hực, toàn thân nàng vì bị ngâm vào trong nước có nhiệt độ cực thấp nên rét lạnh đến thấu xương. “Người hăng hái sao ? Hứng thú của người không phải là hành hạ ta sao? Lúc trước ở trong thành người sứ giả Ngụy Tu kia không phải là làm rất khá sao? Người tại sao không cứ như thế đứng ở một bên nhìn hắn làm nhục nhả ta?”Nàng đã lạnh đến nổi hàm răng va đập vào nhau nhưng vẫn không nhin được lên tiếng châm chọc. Bị hắn ném vào giữa sông đã làm cho nàng kinh sợ mất đi tất cả ôn thuận. Ánh mắt lợi hại của hắn đánh giá nàng, nhìn thấy áo da dê trên người nàng bởi vì thấm vào nước sông lúc này dán chặt vào thân thể mềm mại của nàng, làm cho cơ thể nàng lồ lộ hiện rõ không bỏ sót. ” Nữ nô lăm mồm.”Hắn chậm chạp nói, giục ngựa từ từ đi lên bờ sông. thành Lâu Lan bị hắn bỏ xa ở sau lưng, nơi này mặc dù lân cận thành Lâu Lan, nhưng do giáp giới phụ cận sa mạc căn bản là không có người ở. Băng Nhi cẩn thận nhìn chăm chăm bóng lưng của hắn. Nàng bắt đầu tìm kiếm mấy cục đá trên mặt đất, muốn tìm một cục đá lớn nhất cứng rắn nhất, từ sau đánh lên hắn, đập vào cái đầu kia giết cái nam nhân đáng giận này. “Nếu muốn hành hạ vì lời của ta, ở trong thành có thể tiến hành, cần gì phải phí nhiều công sức mà đem ta mang cách thành Lâu Lan chứ ?”Nàng chất vấn, che dấu nỗi bất an trong lòng. Nàng thậm chí nguyện ý thừa nhận ánh mắt nghị luận ríu rít của toàn bộ người Lâu Lan, cũng không muốn cùng một chỗ với hắn. Hắn dừng lại, không có hảo ý ở trên dưới đánh giá thân thể ướt đầm của nàng, thậm chí không có ý định giấu diếm, trực tiếp để cho Băng Nhi đọc đôi mắt đen tròn đầy dục niệm trần truồng của mình.”Ta đương chuyện không có thói quen cùng người khác chia xẻ ,đặc biệt là tiếng gọi ngâm nga vui sướng mà thở gấp ầm ỉ của nữ nô, ta thích một mình hưởng thụ.” Băng Nhi sắc mặt trở nên tái nhợt, rốt cuộc hiểu rõ hắn tính toán làm những thứ gì. Hắn đem nàng mang ra thành Lâu Lan, dĩ nhiên là chuẩn bị muốn đoạt lấy nàng, hoàn toàn tuyên bố quyền sở hữu của hắn! Nơi này? Bây giờ? Nàng bởi vì khiếp sợ mà phát run, toàn thân máu cũng lạnh như băng . Ngay cả bọn họ ở giữa lần đầu cũng là không cảm quyền ngoài rừng hoa đào bên trong, nhưng là vật đổi sao dời, bây giờ giữa hai người theo nồng đậm cừu hận, nàng không có dũng khí cùng hắn... “Người mơ tưởng!”Nàng hô, thanh âm nhưng hết sức mềm yếu. Giữa đồng trống không có nửa người, coi như là thật có người đi qua, lại có người nào có thể cứu giúp nàng? Hắn là chủ nhân của nàng, nàng tự nguyện trở thành nữ đầy tớ của hắn.Hàn Chấn Dạ nhếch môi cười một tiếng, tay vờn quanh nàng vùng eo nhỏ nhắn sau đó nhấc đi lên, kéo lấy áo da dê còn ướt ươn kia, khinh suất xé rách. Chỉ nghe đến mấy tiếng xé rách, trong nháy mắt thân thể mỹ lệ mềm mại của nàng đã lồ lộ dưới ánh mặt trời, trên da thịt tuyết trắng có ánh sáng như màu hồng phấn màu, có thể làm cho huyết mạch nam nhân ngưng trệ . Băng Nhi kinh hô một tiếng, hai tay che kín vùng đầy đà đang trần truồng, cúi người dán lên bờm ngựa, muốn tránh đi ánh mắt lợi hại của hắn, hơi chút che dấu thân hình lồ lộ của mình. Đồng tử sâu đen Hắn bị dục vọng nhuộm càng trở nên sâu hơn ,chỉ bị hắn ngắm nhìn , toàn thân Băng Nhi không kim lòng được mà run rẩy, cảm giác được dũng khí trong cơ thể đang từ từ từ bị hút mất. Hắn nhìn bộ dáng bất an của nàng, cánh môi cười cười giương thành độ cong tàn nhẫn tà mị, đồng cùng thời hưởng thụ sự bất an của nàng, cả người bởi vì thân thể mỹ lệ lồ lộ trước mặt mà nóng lên. Hắn cơ hồ quên mất nàng mỹ lệ đến cỡ nào, bộ dáng run rẩy kia thậm chí có thể kích thích ác quỷ đồng tình, nhưng tuyệt đối không có được đồng tình của hắn. “Nữ nô, lần này lại phải để người thất vọng, muốn xé rách người không phải là đầu Hải Đông Thanh kia, mà là ta.”Hàn Chấn Dạ hai chân kẹp lấy, bắt đầu giục ngựa chạy như điên lên. Băng Nhi chấn kinh thở gấp một tiếng, không dám đi suy tư hàm nghĩa trong lời nói của hắn. Nàng bị vẩy ở trên lưng ngựa đang phi nhanh, không có lựa chọn nào khác phải tiến sát vào thân thể cao lớn của hắn. Thân thể của nàng lạnh như băng, mà da thịt của hắn thì hết sức nóng rực, tản ra nhiệt lực vô hạn. Trên lưng ngựa hết sức xóc nảy, da thịt hai người thỉnh thoảng có tiếp xúc, hắn thủy chung vẫn lấy một loại ánh mắt lấp lánh có thể đốt cháy người khác ánh mắt ngó chừng nàng. “Không nên... Ta sẽ hận người, ta thật có...”Băng Nhi thanh âm rất nhỏ, bất an cùng sợ hãi dâng lên ở trong lòng, nàng thống hận chính mình giờ phút này quá mềm yếu, lại không cách nào kháng cự hắn. Dùng thân thể trao đổi tánh mạng toàn tộc, nàng sớm đã có giác ngộ, nhưng khi hắn chân chính đến đây yêu cầu cái quyền lợi này, lòng của nàng chính là không nhin được mà đau đớn. “Vậy thì hận đi! Người cho rằng ta sẽ quan tâm sao?”Môi của hắn vắn vẹo thành nụ cười châm chọc, trái tim của hắn bởi vì thanh âm nhỏ nhẹ của nàng mà hiện lên một tia không đành lòng, chẳng qua là sự không đành lòng kia rất nhanh bị cừu hận bao trùm nhanh chóng biến mất. Hắn đối với chính mình cười lạnh, lại nhớ tới nàng vốn là đã quen ngụy

trang. Hắn làm sao còn có thể còn đối với nàng động tình? Ban đầu gặp lại nàng, vốn không có tại chỗ đoạt tánh mạng của nàng, cũng đã là trăm triệu không nên rồi. Hắn cho là mình có thể không thêm quan tâm mà chuẩn bị chơi đùa nàng, hung hăng mà thương tổn nàng, không nghĩ tới kết quả tâm chính mình lại bị tiểu nữ nhân mỹ lệ này làm cho phiền loạn, thậm chí còn hành động giết chết sứ giả. Nữ đầy tớ này đối với hắn có ảnh hưởng, lại so với sự nguyện ý thừa nhận của hắn còn muốn sâu hơn ... “Nhớ lời ta từng nói qua, ta chính là muốn dẫn ngươi tới nơi này, ở nơi hoang mạc không chừng mực này cùng ngươi hoan ái một cuộc?”Hắn thấp tiếng lên tiếng, đưa mắt nhìn con người bất an của nàng, lần nữa lấy thanh âm lạnh như băng nói: “Bây giờ ta tính toán thực hiện lời hứa của ta, nhưng nữ nô của ta, sau khi ngươi đâm ta một dao, ta lấy cam đoan nói với ngươi lần này không phải là một cuộc hoan ái bình thường, mà là một cuộc hành hạ mà chính ngươi cũng không có cách nào tưởng tượng được ...” Hàn Chấn Dạ vô tình tuyên bố, phút chốc kéo lấy tóc đen ướt của nàng, buộc nàng ngẩng đầu lên, chế trụ cằm của nàng. Hắn cúi đầu, hung ác hôn nàng, lưỡi chui vào giữa cánh môi non mềm, ở trong miệng của nàng tàn sát bờ bãi, mút lấy sự ngọt ngào của nàng. Hai tay nắm đen bao trùm lên phần đầy đặn trước ngực, xoa nắn đầu vú run rẩy, cho đến khi đầu vú non mềm đi đầu ngón tay của hắn mới giải phóng, tay của hắn tiếp tục đi xuống tìm kiếm, cố ý giật xuống chiếc quần cụt thứ duy nhất che đậy thân thể của nàng. Nàng bởi vì lời nói của hắn mà co rúm lại, trong lòng đau đớn càng lúc càng bén nhọn, khi hắn kịch liệt hôn nàng, mắt của nàng giác lén lút rơi xuống nước mắt. Hai tay vô lực như cũ che dấu trước ngực, lại bị hắn đẩy ra, ở trên lưng ngựa xóc nảy, nàng bản năng mà vờn quanh cái cổ cường tráng của hắn, duy trì tự thân thăng bằng. Nàng không muốn thừa nhận nụ hôn nóng bỏng kịch liệt của hắn, hơi thở phái nam mãnh liệt thuộc về hắn đánh tới, nhiệt độ nóng rực kèm theo rõ ràng là dục vọng, đem nàng vây quanh ở trong ngực của hắn... Băng Nhi đau thương biết, nàng đã mất đường có thể trốn, Hàn Chấn Dạ sẽ hoàn toàn thi hành quyền lợi của hắn.

7. Chương 7

Sa mạc cát vàng đầy trời, vó ngựa tóe lên từng mảnh cát, một đường phía trước chạy như điên. Bị Hàn Chấn Dạ ôm ở trong ngực, Băng Nhi không có bị bão cát xâm nhập, ngược lại lại bị sự kịch liệt như lửa của hắn xâm nhập. Nhiệt độ rất cao, mà da thịt của hắn bỏng đến giống như là bàn ủi, nhưng nàng không ngừng run rẩy. Cánh tay mãnh mãnh quấn quanh giao nhau phía sau cổ của hắn, vì đang ở trên lưng ngựa xóc nảy theo bản năng mà vịn vào hắn. Tư thế như vậy có chút giống như đã từng quen biết, nàng nghĩ tới khu rừng hoa đào ở Trung Nguyên kia. Ở trong rừng hoa rực rỡ hắn ôn nhu đoạt đi tấm thân xử nữ của nàng...! Song, hôm nay nụ cười ôn nhu trong mắt đen của hắn sớm đã bị nàng đích thân phá huỷ. Hắn bây giờ chẳng qua giống như là mãnh thú bị hận ý tàn khốc khống chế, chỉ mong đợi đến lúc mà xé rách nàng, ở trên thân thể mềm mại của nàng muốn làm gì thì làm. Nàng phát ra một tiếng than nhẹ, đại biểu cho sự tuyệt vọng thần phục, thân thể mềm yếu không thể không thừa nhận nụ hôn nóng bỏng của hắn, đầu lưỡi linh hoạt dây dưa ở trong miệng nàng, nàng loáng thoáng nhớ tới hắn từng đã dạy nàng, mới dừng cầm hôn trả lại hắn. Thì ra là, chỗ sâu nhất trong lòng nàng vẫn còn nhớ được hắn đã dạy nàng hết thảy... Nụ hôn nóng bỏng tăng lên, tay của hắn từ phía sau thân thể, ôm chặt phần đầy đặn trần truồng của nàng, đùa nghịch nơi đầy đặn ấy ma sát vào đến khi đầu vú đứng thẳng lên, lòng bàn tay thô ráp lướt qua phần da thịt tỉ mỉ nàng, mang đến kích thích mãnh liệt, hắn nghe thấy nàng toàn thân rung động thật yêu kiều. Hai người dựa vào là gần như vậy, nàng bất an nhận thấy được dục vọng nóng rực của hắn, cách mấy tầng áo da, để ở gần phần mông trắng của nàng, theo vó ngựa chạy gấp mà di động, vô cùng có tính chất uy hiếp hướng đến nàng. “Không, không nếu như vậy... Chúng ta sẽ ngã chết...”Thật vất vả, môi của hắn tạm thời thối lui, nàng bị hôn đến khi môi sưng cả lên cũng phun ra một lời bất an, hy vọng hắn sẽ vì an toàn mà cố kỵ tạm thời bỏ qua cho nàng. Nàng không có nghĩ qua chuyện thể tục kinh hãi như vậy, mà trông mắt đen của hắn lại có ham muốn rõ ràng, tuyên cáo đem nàng mang ra thành Lâu Lan, chỉ là vì muốn hoàn toàn hưởng thụ sự dụng nàng. Tim đập được thật là nhanh, nàng không dám tưởng tượng hắn nói hành hạ đến tột cùng là cái gì. Môi của hắn dọc theo chiếc cổ tuyết trắng trượt xuống, rơi vào bộ lông hoàn mỹ không tỳ vết của nàng, hô hấp một đường đốt cháy xuống, đầu lưỡi mút lấy da thịt trên phần lưng thấm ra mồ hôi, khô lấy phần da thịt tỉ mỉ. “Yên tâm đi, ta sẽ không để cho ngươi chết ở chỗ này.”Hắn nói, ngữ điệu mang hai ý nghĩa trầm thấp lạnh lùng, sau đó trôn vào trong miệng nàng quấy động đoạt lấy chiếc lưỡi non

mềm , không để cho nàng có cơ hội rồi rã hay nói ra kháng nghị nữa . Đôi môi mỹ lệ phun ra lời nào tất cả đều là lấy cớ cùng nói dối, đây là hấn đã sớm tự mình nhận thức qua. Nhưng mà cho dù biết nàng là tên lường gạt nguy hiểm, hấn cũng không có cách nào chân chính giết nàng, ngược lại đem nàng giữ ở bên người, thậm chí đáp ứng trao đổi điều kiện với nàng. Vốn cho là đem Băng Nhi thu làm nữ nô, là có thể tận tình trả thù hoặc hành hạ nàng, nhưng nàng một lần nữa rối loạn tâm can hấn. Chỉ cần vừa thấy được nàng đôi mắt trong suốt như nước, tâm tình của hấn sẽ trở nên vạn phần phức tạp, chẳng những mất đi lý trí, lại càng không biết nên xử trí nàng như thế nào. Băng Nhi trốn to hai mắt, dường như trong con người thủy tinh có chút nước mắt, không biết hấn sẽ dẫn nàng đến nơi nào. Nói không sợ gạt người, bọn họ trong lúc quá mức thân mật, nàng sợ Hàn Chấn Dạ nhận thấy được lòng của nàng hơn. Ngón tay thô ráp cường chế đảo vào trong miệng nàng, giống như là vội vàng muốn kiểm nghiệm những thứ gì, lúc các loại tâm tình trong lòng hấn sôi trào, nàng không chút nghĩ ngợi dùng sức cắn xuống –

Đau đớn ở đầu ngón tay nổ tung, nàng cắn rất nặng, thậm chí trên da thịt ngăm đen của hấn rỉ ra máu tươi. Nhưng Hàn Chấn Dạ chỉ là nheo lại hai tròng mắt đen, cao thâm khó lường nhìn nàng. “Phệ huyết nữ nô...”Hấn ngẩng đầu lên, lấy tầm mắt nóng rực khóa lại nàng, một tay hấn quấy nhiễu ở trên dây xích bạc, kéo dài đem nàng đến gần hơn, cho đến khi thân thể nàng run rẩy dán lên lồng ngực của hấn. Băng Nhi nhắm mắt lại thật chặt, trên môi nếm đến là máu tươi của hấn, không thể để cho nàng cảm thấy thỏa mãn, chẳng qua là làm sợ hãi của nàng sâu sắc hơn. “Người giết ta đi!”Băng Nhi tuyệt vọng hô, cho dù hai mắt nhắm lại, nàng vẫn có thể cảm giác được hơi thở phải nam mãnh liệt trên người hấn bao quanh mình, làm cho nàng không cách nào hô hấp. Tay của hấn rơi vào trên gương mặt tỉ mỉ của nàng, chậm chạp vòng quanh đi xuống, trải qua nơi đầy da mềm mại, lướt qua vùng bụng bằng phẳng, chợt kéo áo vấy da. Tay càn rỡ thăm dò vào trong quần lót nàng, uy hiếp muốn rút đi quần áo còn sót lại của nàng. “Giết người? Không, còn có thứ so sánh với tử hình càng thú vị trừng phạt. Người có la lên, có khóc, có cầu khẩn, rồi sau đó hoàn toàn bị thuần phục, nhưng mà ta nhận lấy được chính là sự vui thích lớn lao.”Hàn Chấn Dạ buông ra dây cương, tùy ý cho con hồng mã dong ruỗi , tất cả chú ý cũng rơi vào trên người nàng. Tay của hấn mang đến xúc cảm làm nàng kinh sợ, nàng mở mắt ngửa đầu nhìn hấn. “Ta sẽ không cầu khẩn.”Nàng cắn chặt răng, hai tròng mắt thiện lương, lóe lên ngọn lửa quật cường, lần nữa công khai biểu thị trong bộ dáng nhu nhược của nàng thật ra linh hồn nàng lại vô cùng kiên cường. “Muốn tới đánh cuộc sao?”Hấn không giận ngược lại cười, ở trên lưng ngựa xóc nảy, bắt buộc nàng xoay người lại. Không gian rất hẹp, mà dưới cách cỡi ngựa đầy kỹ xảo cao siêu mang sự khống chế của hấn, động tác cử chỉ cũng tự nhiên như ở trên mặt đất bằng phẳng, duy trì thăng bằng hoàn mỹ. Băng Nhi trong lòng run sợ, nỗ lực khống chế không lộ ra vẻ mặt khiếp đảm. Thân thể của nàng đã gần lộ ra trọn vẹn, thân thể mềm mại tùy ý hấn định đoạt, chỉ có thể lật xoay người lại, đối mặt với hấn. Nàng da thịt non mềm bị buộc dán chặt lấy thân thể cao lớn nóng rực của hấn dần dần trượt xuống. Hấn hai tròng mắt đen lóe lên, tựa hồ là cố ý thả chậm tốc độ ngồi xuống của nàng, mồ hôi trơn bóng tiếp xúc, nàng bởi vì ... hình thức da thịt tương thân này mà phát ra thở dốc. Ánh mặt trời rơi vào trên da thịt ngăm đen của hấn, cặp tròng mắt đen kia xem ra sâu không lường được, có tia tức giận kích tình. Mồ hôi theo cùng da bền chắc chảy xuống, thấm ướt da thịt nàng, bọn họ rất gần, gần đến có thể chia xẻ hô hấp lẫn nhau. “Tách hai chân ra.”Hấn nhàn nhạt nói, ra lệnh. “Không!”Băng Nhi mặt bỗng dưng trở nên đỏ bừng, bản năng cự tuyệt. Nàng vô luận như thế nào cũng không làm ra cử chỉ to gan như vậy, đưa lưng về phía hấn, nàng cũng đã bất an sắp bất tỉnh, nếu là theo mệnh lệnh của hấn, nàng chẳng khác gì là ngồi ở cái nơi nóng rực bàn ủi kia...(hí hí, ai cũng biết là cái nơi gì rồi đấy) Hàn Chấn Dạ nhướng mày rậm lên .”Không?”Khóe miệng hấn bĩu một cái, lấy một tay đặt ở giữa hai chân thon dài của nàng, hơi dùng sức xé một cái , hai chân của nàng đã tách ra. Nàng phát ra một tiếng thét kinh hãi, bởi vì động tác của hấn mà thiếu chút nữa ngã ngựa, vội vàng ôm lấy cổ của hấn tìm kiếm sự thăng bằng, thân thể xinh xắn chẳng khác gì là té ngã ở trên người hấn. Đợi đến nàng phục hồi tinh thần lại, phát hiện tư thế hai người giờ phút này, sắc mặt trở nên càng thêm đỏ bừng . Hàn Chấn Dạ nghe không lọt lời cự tuyệt của nàng, giờ phút này hấn chẳng khác gì bạo quân độc tài, bởi vì nàng không phục tùng cho nên hấn phải tự thân động thủ . Hai chân thon dài nàng bị buộc tách ra, vờn quanh ở hông của hấn, như vậy tư thế chẳng khác gì là ngồi ở trên đùi kiên cố của hấn,nơi mẫn cảm nhất của hai người một chỗ theo vó ngựa bôn ba mà chống đỡ lẫn nhau, có thân mật mà chuẩn bị. “Ngừng... Dừng lại...”Nàng thấp thanh la hét, không ngừng mà giãy dụa. “Người cho là mình có thể cự tuyệt ta sao?”Hấn thấp giọng nói, để thân thể của nàng, ngón tay thô ráp đang lúc trơn vào trong quần lót, lục lợi cánh hoa non mềm của nàng. Nàng chỉ còn có thể mềm yếu nằm tựa vào bờm ngựa xốp mềm, mỗi một thân kinh trong cơ thể cũng là căng thẳng, bờm ngựa quét qua da thịt trần truồng sau lưng, giống như là nụ hôn của

hắn nóng rực gây kích thích cực độ , tất cả giác quan cùng tri giác cũng trở nên càng thêm lung lay, da thịt của nàng dần dần nổi lên ánh màu đỏ bừng. “Cởi quần áo của ta.”Hàn Chấn Dạ cầm tay nàng, đặt ở thắt lưng của hắn, trông mắt màu đen khóa lại nàng đã dần dần mê loạn, thôi miên nàng. Bằng Nhi thở hào hển, biết không cách nào kháng cự hắn. Hắn cưỡng đại mà nguy hiểm như vậy, nàng không có bất kỳ phản kháng. Hai tay mãnh mãnh kịch liệt run rẩy, tùy ý cho hắn nắm hững bên hông hắn sờ soạn , trên đai lưng có khắc một đầu dã thú bờ bãi, xúc cảm kim khí lạnh như băng làm cho nàng trong lòng chấn động.“Bây giờ thì cởi đai lưng.”Hắn tựa vào bên tai của nàng, thân hình cao lớn chẳng khác gì là đặt ở trên người nàng, cảm thụ được thân thể nàng ôn nhu ấm áp. Nàng cử động – mỗi động tác, một lần nữa ôn nhu chạm tới thân thể của hắn, bộ dáng chuyên chú mà khiếp đảm ngoài ý đã muốn lấy lòng hắn. Nàng nhắm mắt lại, ngưng tụ dũng khí, một hồi lâu sau mới mở mắt ra. Đai lưng lách tách một tiếng bị cởi xuống, áo màu đen bằng da kia bị cởi ra, hắn thân thể khoẻ mạnh ngăm đen tránh thoát trời buộc, tràn đầy tính chất uy hiếp loà loà ở trước mặt nàng. Bằng Nhi tầm mắt không dám nhìn đi xuống, sau khi mở áo hắn, hai tay vội vàng thối lui, rồi lại không biết nên để ở nơi đâu. Dục vọng của hắn nóng rực mà khổng lồ, ở nơi đó xuẩn xuẩn dục động, nàng không thể tin được thân thể xinh xắn của mình từng dung nạp được vật đó của hắn. Lần đó hoan ái, lòng nàng có không chuyên tâm, ôm trong ngực âm mưu ám sát hắn, căn bản không có cẩn thận quan sát khác biệt giữa hai người, mà hôm nay ở chỗ này thấy hết thấy, làm cho nàng hô hấp cứng lại. “Ở chỗ này hầu hạ chủ nhân, có thể như vậy không chú tâm sao?”Hàn Chấn Dạ thanh âm trầm thấp, vẻ mặt bởi vì quá độ kích tình lộ ra vẻ có chút cứng ngắc, chẳng qua là vừng vàng nhìn thẳng ánh mắt của nàng, trông mắt đen bên trong có lên hỏa diễm. Hai tay của hắn trơn trượt đặt vào vùng eo mãnh mãnh, dễ dàng kéo đi chiếc quần lót nhỏ bé, trong nháy mắt làm cho nàng hoàn toàn trần truồng. Gió thổi lồng lộng,vó ngựa ở trên sa mạc bốn ba. Bốn phía hoang vu như là ở trong mộng, không khí như Ma huyền nhiệm làm cho người ta như đánh mất đi lý trí. Ngón tay hắn thô ráp không chút do dự lựa chọn mục tiêu của mình, xoa nắn cánh hoa non mịn của nàng, đang nhắm cánh hoa mà tiến vào, thắm ra mật hoa trơn bóng. “Ách...”Nàng phát ra tiếng than nhẹ run rẩy, trơn to hai trông mắt nhìn hắn. ở ngay chỗ kín của nàng trong khi tuần mã vẫn đang tung vó, hắn lại cử động thăm dò vào trong hoa kính, nơi ấm áp mà bền chặt. Tiếng kêu yêu kiều bị nàng ngậm chặt ở trong miệng, chính là cố gắng không chịu hô lên. “Trong miệng ngươi mặc dù kháng cự, nhưng thân thể cũng là thành thực phản ứng ta.”Hắn thấp giọng hỏi đến, ở trên người nàng nghe thấy được mùi thơm nhàn nhạt. Khi hắn bị thương nặng trong vòng mấy tháng kia, thần hồn của hắn ở thời khắc sinh tử vẫn có thể ngửi thấy loại mùi thơm này.”Người cũng muốn cái này, đúng không?” Mỗi một câu nói đang nói đồng thời, Hàn Chấn Dạ thủy chung nhìn chăm chú vào đôi mắt của nàng, ánh mắt trong suốt vẫn thuần khiết như cũ, giống như muốn nói chính mình vô tội. Chết tiệt! Hắn tại sao có thể lại bị cặp mắt kia lừa gạt? Trên người rõ ràng vết thương cũ còn chưa đủ nhắc nhở mình, nàng chính là nguy trang lương gạt hắn sao? Nhớ tới nàng từng không chút lưu tình đâm mình bị thương, tức giận ở trong lòng bộc phát, bên trong trông mắt đen của hắn bắn ra nhiều tia nhìn nguy hiểm, chợt hai tay dùng lực đem nàng đến gần hơn, phần đã nóng hổi kiên quyết của hắn để ở cửa vào hoa kính. Bằng Nhi run rẩy, không ngừng lắc đầu, nỗ lực suy nghĩ làm sao ngăn lại sự kích thích khác thường đang lan tràn ở trong lòng này. “Không, ta không nhớ rõ! Ta toàn bộ cũng không nhớ rõ!”Nàng la lên , dùng hết khí lực kháng cự hắn, hai tay bao trùm ở trên ngực của hắn. Quá nhiều giác quan kích thích đưa tới, nàng khẩu thị tâm phi nói dối, chỉ muốn muốn chạy trốn. Hàn Chấn Dạ khước miệng dương lên một cái, hiện lên nụ cười tàn nhẫn. Câu trả lời của nàng càng thêm chọc giận hắn, hai tay từ hoãn dùng sức, đem nàng đặt ở chỗ ngồi thích hợp nhất, bất kể về mặt bởi vì sợ hãi mà tái nhợt đi . “Này không khó giải quyết, ta lập tức là có thể làm cho ngươi nhớ tới cái tư vị này.”Hắn lộ ra một loại cười lạnh như sói, vừng vàng cầm vùng eo mãnh mãnh của nàng,phần nóng rực mà khổng lồ kiên quyết trong nháy mắt không chút lưu tình in dấu vào trong hoa kính chặt khít nàng, đảo mắt chiếm lĩnh chỗ non mềm nhất của nàng – Chỉ có ý thô bạo của hắn, mang đến xé rách đường như đau đớn, Bằng Nhi phát ra một tiếng gào thét, toàn thân không ngừng mà run rẩy.Nơi bị hắn xâm phạm xé rách từ một chỗ kia đau đớn truyền đến, nước mắt tràn vào trong đôi mắt rớt xuống, thần sắc của nàng thống khổ. Bởi vì vật khổng lồ kia gây đau đớn quá lớn trước mắt đen kịt khó nhin nàng đang muốn lui lại nhưng hắn tàn nhẫn không chịu buông tay, hoa kính mềm mại khó khăn thích ứng đột nhiên xâm lấn, càng thêm chặt chẽ. Cặp mắt đen cực nóng kia nhìn nét mặt của nàng, xuyên thấu vào trong cơ thể nàng vì dục vọng mà chấn động.vì đang ngồi trên lưng ngựa mỗi nhịp ngựa tung vó phần cứng rắn của hắn hoặc sâu hoặc cạn mà đâm vào . Nàng đau quá, bất kỳ động tác rất nhỏ đều giống như muốn xé rách nàng. “Không nên, buông... Buông... Ta... Đau quá... Không nên...”Bằng Nhi khó khăn thở hào hển, đau đớn cuốn lấy thần trí nàng, nàng mềm yếu nằm ở trên thân hình cao lớn của hắn mà run rẩy, hé mở môi đỏ mọng phun ra tiếng thở dốc cùng cầu khẩn, nước

mắt thấm ướt bờ vai của hắn. Đây là hành hạ đáng sợ nhất, cũng là thương tổn hoàn toàn nhất, lòng của nàng bị hắn tàn khốc xé nát, thân thể cùng trên linh hồn đau đớn, làm cho nàng căn bản không cách nào hô hấp. Thì ra là, hắn là hận nàng như vậy...Tuyệt vọng ở trong lòng tạo thành bóng ma, vững vàng mà giam cầm thần trí nàng. Nàng nóng quá đau quá, vọng tưởng muốn giãy dụa, dùng hết khí lực đánh hắn, hắn vẫn là không chịu thoái lui. Hắn chính là muốn dùng loại phương pháp này giết chết nàng sao? Nhìn Băng Nhi bởi vì thống khổ mà nhắm nghiền hai con mắt, cơ hồ muốn cho Hàn Chấn Dạ vì sự dữ dội của mình mà hối hận, thân thể xinh xắn run rẩy kia, eo nhỏ nhắn trên da thịt đã hiện lên vết đỏ, lên án sự tàn nhẫn của hắn. Hắn rốt cuộc là tại sao? Không ngờ vì nàng mà mất đi lý trí, quên mất nàng mặc dù không phải là xử nữ, nhưng cũng là mới nếm thử qua mây mưa, căn bản chịu không được cử chỉ thô bạo như vậy. Hắn cũng chẳng bao giờ có ý thương tổn qua bất kỳ nữ nhân nào, mà Băng Nhi lại có thể để cho hắn lần nữa thất thố. Hàn Chấn Dạ thấp giọng mắng, cố gắng muốn rút lui khỏi nàng, nhưng là toàn thân da thịt Băng Nhi cũng đang buộc chặt, ở bên trong gần như thừa nhận sự đau đớn áp đặt của hắn, bên trong non mềm thật chặt vờn quanh dục vọng của hắn, ngăn lại bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào của hắn. “Chết tiệt, Băng Nhi, buông lỏng!”Hắn gầm nhẹ, chặt trất sự ấm áp vờn quanh, mang đến chính là sự vui thích mất hồn quen thuộc, nhưng nhìn nàng thống khổ cả khuôn mặt gần như tái nhợt lại làm cho hắn nhìn xuống khát vọng chạy nước rút. Nàng chỉ có thể mơ hồ nghe thấy phương xa truyền đến thanh âm của hắn, nhưng nghe không rõ hắn đến tột cùng đang nói cái gì, nàng đau quá đau quá, hắn có phải còn muốn thương tổn nàng hay không? “Không cần, không cần...”Nàng mềm yếu thở hổn hển, cảm nhận được toàn thân da thịt của hắn, cơ ngực cường kiện, cùng với dục vọng nóng rực mạnh mẽ xông vào, hai chân thon dài của nàng đá đập lung tung, nhưng chỉ là để cho dục vọng của hắn càng thêm xâm nhập. Hàn Chấn Dạ lần nữa nắm chặt vùng eo mảnh khảnh của nàng, động tác bỏ qua rút lui ra khỏi, biết giờ phút này bất kỳ cử động rất nhỏ, đều chỉ có càng làm nàng thêm đau. “Băng Nhi, đừng động!”Hô hấp của hắn trần chọc, nâng lên khuôn mặt đầy lệ rơi của nàng dần dờ, một cái tay khác kéo lấy dây cương, ngăn lại con ngựa đang chạy. Hồng mã phát ra một tiếng tê ô..ô, hơi giơ cao vó trước, tại nguyên chỗ dừng bước lại, hắt đầu phun khí, bờm màu đỏ như lửa dưới ánh mặt trời tung bay, không chút nào phát hiện trên lưng có một đôi nam nữ khấn trương ở trên. Ôm lấy thân thể xinh xắn của Băng Nhi, ôm nàng tung mình xuống ngựa. Thân thể của nàng quá mức cứng ngắc, vững vàng dán chặt cùng hắn, vô luận như thế nào không chịu buông ra. Hắn vì không để cho nàng ngã tổn thương, lấy thân hình cao lớn làm bình chướng, bảo vệ nàng, hai người cùng nhau chạt vật mà ngã ở trên chỗ mềm mại. Nàng vẫn như cũ ôm chặt hắn, nằm sấp ở trên ngực của hắn, thở dốc khóc. Đau đớn từ từ rút đi, chẳng qua là lúc trước đã cảm nhận sự kinh sợ vẫn chiếm đoạt lòng của nàng, nàng bị hắn tàn nhẫn gây thương tích mà sợ hãi. “Đừng khóc.”Hàn Chấn Dạ trầm thấp nguyên rửa một tiếng, động tác lại vô hạn mềm nhẹ. Hắn ngón giữa nhẹ nhàng trượt đến chỗ hai người kết hợp cẩn thận nhẹ nhàng lục lọi, xem xét có thương hại nàng nghiêm trọng hay không. Hoa kính của nàng buộc chặt, bởi vì hắn chạm tới, lúc này mới phát hiện hai người đã rời khỏi lưng ngựa. “Đừng động, ta chỉ muốn nhìn người có phải bị thương hay không.”Hắn cẩn thận nói, nàng giãy dụa càng làm hoa kính ấm áp càng chặt hơn thêm mấy phần, khắc chế mồ hôi đang dọc theo cái trán trượt xuống, hắn không biết sự nhân từ này còn có thể duy trì bao lâu. Đầu ngón tay của hắn chạm chập chập tới chỗ kết hợp của hai người, dụ dỗ, khẽ chạm vào hoa he nhạy cảm, đang đợi nàng buông lỏng thân thể, nhận vào dục vọng của hắn. Hắn không muốn lần nữa thương tổn nàng, những thứ hận ý kia bị nước mắt của nàng tẩy đi, hắn giờ phút này đã vô pháp nghĩ đến những khác. “Không nên, không nên... Dừng tay!”Nàng né tránh, tuyệt vọng mà giãy dụa thân thể, không muốn để cho hắn chạm tới cánh hoa, bất an mà né tránh. “Đau không?”Hắn dò hỏi, không thể nào tiếp nhận cự tuyệt của nàng. Băng Nhi trả lời, là khi hắn chạm tới mà run rẩy, nàng kiểm chế hông của mình, hai người đến nay vẫn là kết hợp, nàng không chỗ có thể trốn. Nàng vốn đã không đau, chẳng qua là trong cơ thể nóng rực mang đến so sánh với đau đớn còn có cảm giác đáng sợ hơn, nàng bất an tới cực điểm, mãnh liệt vui thích xuẩn xuẩn dục động, trong trí nhớ sự kịch liệt hoan ái từng giọt từng giọt hiện lên, kích tình thật ra thì so sánh với thương tổn càng làm cho nàng khiếp đảm. Nàng mở ánh mắt sương mù ra nhìn hắn, trong lúc mông lung nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của hắn hiện lên thần sắc quan tâm. Về mặt như vậy nàng đã từng thấy qua; ở trong rừng hoa đào, khi nàng đau vô cùng, hắn trên mặt chính là có vẻ mặt như thế, lấy động tác ôn nhu vuốt ve nàng, xóa đi sự đau đớn, sự ôn nhu ấy cách biệt đã lâu càng làm cho nàng càng thêm muốn khóc. Đoạn thời gian này đủ loại đau đớn phảng phất cũng không còn tồn tại, vô luận là đưa thân vào rừng hoa đào hoa rơi rực rỡ, hoặc là hoang mạc cực nóng, quan trọng là ... Giờ phút này hắn ở bên cạnh nàng. Ở một khắc bên trong yếu ớt, lòng của nàng phá lệ mềm yếu, không cách nào chân chính giấu diếm đôi môi đỏ mọng run rẩy thủy chung lấp ló bên tên của hắn. Nàng bị buộc trên lưng phải đeo lấy tánh mạng thân tộc,

bị buộc đích thân ám sát hắn. Nhưng ai tới thương tiếc nàng đây ? Ai ngờ nàng phải đích thân giết chết nam nhân mà mình yêu say đắm, lòng của nàng có nhiều đau... Hàn Chấn Dạ đưa tay ma lộng lấy phần hoa he màu hồng, mang đến kịch liệt khoái cảm, thần kinh của nàng không ngừng căng thẳng mà lỏng, cảm thấy vừa lạnh vừa nóng, ở lồng ngực hần khó nhin mà phập phồng . Hai người tư thế giờ phút này, để cho dục vọng khổng lồ nóng rực càng thêm xâm nhập cánh hoa bên trong chỗ sâu kín của nàng. Những thứ đau đớn kia... chuyện hần tàn nhẫn, chuyện nàng phải gánh ,những việc các trưởng bối căn dặn... nàng mềm yếu phát ra tiếng than nhẹ, bỏ qua hết thảy mọi trách nhiệm lúc này mặt hoa trơn bóng từ từ chảy ra, dễ chịu để cho hần xâm lấn. Hàn Chấn Dạ nhìn ngắm nét mặt của nàng, ném thử tính nạng eo lên , thăm dò vào hoa kính của nàng, khảo nghiệm nàng là đã chuẩn bị xong việc tiếp nhận thịnh yến kích tình hay không? Hoa kính của nàng vẫn như trong trí nhớ của hần, non ẩm ướt mềm như vậy, có thể mang cho hần vui thích cực hạn nhất. Hần nhẫn nại đã đạt tới điểm giới hạn, làm Băng Nhi vô ý thức mà ngẩng đầu lên, eo lắc lư mềm mại, hần ngược lại trở thành cái chặn người di động mà hoan ái, vì cảm nhận sự đáp lại kiều mỵ của nàng mà hành hạ. Nàng vốn trời sinh mỹ lệ mắt hờn mà thân thể khi chìm trong kích tình của nàng càng làm cho người khác nhìn thêm đẹp mắt. Băng Nhi mở mắt, bất an mà nhìn hần, thân thể giống như không thuộc vào ý thức của mình nữa , chỉ biết nương theo tiết tấu mềm nhẹ của hần mà di động tới lui . “Hàn Chấn Dạ...”Kèm theo tên của hần, uyển chuyển mềm nhẹ yêu kiều, phiêu đảng ở trong sa mạc không người, trong cơ thể nàng có sự trống không đau khổ khổng lồ, nàng không biết nên làm sao năn nỉ, chỉ biết khó nhin ở trên người hần phập phồng di động, mà động tác của hần người cũng cần thận nhẹ nhàng hơn . Nàng kêu gọi một tiếng ám hiệu rõ ràng, hần phát ra gầm nhẹ kích tình, tung mình đem nàng ôm đến phía dưới, nâng lên mông tròn béo mập của nàng, triển khai cấp tốc chạy nước rút, cố gắng để cho dục vọng lẫn nhau cảm nhận được thoả mãn. Phần nóng rực khổng lồ kiên quyết ở trong hoa kính chật khít của nàng mà đâm chọc vào, mang đến vui thích cực độ. Băng Nhi yêu kiều theo động tác của hần hơn mà hình dạng càng thêm kịch liệt, trong nội tâm nàng không có sợ hãi, hai tay tin cậy ở cổ của hần ôm lấy, cam tâm tình nguyện thừa nhận hần đoạt lấy. Tình cảnh này giống như là đang ở trong mộng, bọn họ trong lúc không có cừu hận bỏ qua cho nhau, chỉ còn sự kích tình rực rỡ. Hần không còn là nam nhân đáng sợ tàn khốc kia nữa , mà là nam tử khuynh tâm ôn nhu ôm nàng, khóe miệng có mỉm cười tà mị... Vui thích từ từ tích lũy, hai tay của nàng cầm thật chặt, bị hần truyền đạt lại mà mừng như điên. “Van cầu người... Ta... Ta chịu không được...”Nàng đứt quãng nói, khi hần chạy nước rút, bị trận trận mừng như điên cọ rửa mà thần hồn chao đảo . “Xuyết, đi theo ta.”Trên trán của hần chảy đầy mồ hôi, cũng rơi vào trên da thịt của nàng, xem ra phá lệ tuyệt hảo. Hần nắm chặt mông trắng của nàng, đẩy nhanh tiến độ hơn, mỗi một cái chạy nước rút cũng nặng nề đung vào trong chỗ sâu hoa kính non mềm mẫn cảm nhất của nàng. Rốt cục, mừng như điên xông lên đỉnh đầu; Băng Nhi toàn thân run rẩy mà ở dưới người hần trợn to hai mắt, vô số tia lửa ở trong người bộc phát, chân thon dài hoàn toàn vòng chặt vào vùng eo trần truồng của hần, theo thẳng lưng cường hần của hần chạy nước rút, cùng hần cùng chung tới cao trào. Trên cát sỏi trống trải không ngừng di chuyển, phóng ra vô hạn xuân sắc... Ở nơi này một mảnh hoang mạc, Băng Nhi đứng như là hần nói, ở dưới người hần la lên, khóc, cầu khẩn hần. Chẳng qua là, những thứ khẩn cầu cùng đau đớn này không liên quan. Nàng ngủ mê man trên lồng ngực rộng rãi đầy mồ hôi ẩm ướt của hần, chỉ cảm ứng được cảm giác hần ôn nhu vuốt ve, không có nhìn thấy hần trong đôi mắt đen có thần sắc phức tạp. Ở trong mệt mỏi vô cùng rồi cuối cùng ngủ thiếp đi , Băng Nhi có thể xác định mình đang ở bên trong sự yêu thương của hần...Mặt trời rực rỡ, thân ảnh xinh xắn đi ra từ lều nỉ tằm thường, từ trong tay một gã bộc người nhận lấy cái khay . “Hàn tướng quân gọi người đi, động tác mau chút đi không nên trì hoãn.”Quỳ Nhã ma ma nói, nhìn sắc mặt đỏ bừng của Băng Nhi, vẻ mặt kia có chút muốn nói lại thôi, miệng đóng mở mấy lần, chẳng qua là thở dài một hơi. Mới vừa tắm rửa xong nên Băng Nhi gật đầu, hơi sửa sang tốt lại quần áo trên người, đang cầm cái khay hướng lên nỉ Hàn tướng quân đi tới. Trên da thịt của nàng có bị ánh mặt trời mà lộ ra những dấu vết tổn thương, đắp dầu vùng lạnh như băng, chậm lại chút ít đau đớn. Ngón tay đi tới bên cổ, đụng chạm đến vết thương, khóe miệng nàng hiện lên nụ cười rất nhạt. Sau khi hoan ái trên hoang mạc , nàng không còn chút sức lực nào mà bất tỉnh, Hàn Chấn Dạ đi lấy áo bọc lấy nàng , ôm nàng trở về thành Lâu Lan. Ở trong thần trí hôn mê của nàng, chỉ có thể nhớ mang máng hần đem nàng đặt ở trong tơ lụa lạnh như băng, sau đó lấy dầu vùng vẽ loạn trên da thịt của nàng. Nàng không biết, cử chỉ không tâm thường như vậy của hần, có phải nghĩ đến bù cái gì hay không, nhưng khi trong ngực đã bởi vì hần lộ ra sự ôn nhu mà mềm mại đi. Thật tình bắt đầu suy nghĩ, có phải nên nói cho hần biết hay không, lúc trước theo lời cũng chỉ là nhất thời nói nhảm, nàng thật ra thì đã sớm yêu hần; ở trong thời gian sống chung ở nhà gỗ nhỏ, thậm chí ngay từ lúc thời điểm ở Thiết thành, nàng cũng đã thật sâu yêu hần; mà thời điểm thương tổn hần, lòng của nàng cũng đau đến giống như là muốn chết đi...

Băng Nhi khẽ cắn môi dưới của mình, nghĩ tới hần lấy dầu vừng khẽ lau da thịt của mình một cách nhẹ nhàng ôn nhu, giống như là ở trong thời gian tuyệt vọng xuất hiện một đường ánh sáng rạng đông. Nàng biết hần nhất định có thể hiểu, nếu như hần nghe lời giải thích của nàng, nguyện ý giải khổ cho nàng, như vậy nàng nguyện ý dùng cả đời để chuộc lại những lỗi lầm của nàng đối với hần. Băng Nhi cúi đầu nhìn cái khay trên tay, nhìn thấy trên đó là một bộ xiêm y tơ lụa Trung Nguyên thượng hạng, cùng với vài món đồ trang sức đeo tay hoa lệ do thợ Ba Tư thợ khéo chế luyện, nhìn kiểu dáng tiền tài, chính là thích hợp cho cô gái trẻ tuổi. Trong lòng của nàng có dòng nước ấm chảy qua, trên môi nở nụ cười càng sâu. Lều ni bên trong có ánh nến, mấy tên lính bên ngoài có hai người. Nước Ngụy Tu cử sứ giả tới, thương lượng hảo sự, mấy ngày nay Lâu Lan canh phòng so sánh với thường ngày càng nghiêm khắc. Nàng đứng ở bên ngoài lều ni, tim đập rất mau, bởi vì sắp lần nữa nhìn thấy Hàn Chấn Dạ mà khấn nguyện. Khuôn mặt không biết làm sao lại đỏ bừng, suy đoán khi hần nhìn thấy nàng, sẽ có vẻ mặt gì, trông mắt đen kia có phải lần nữa tràn đầy ý cười mà nàng quen thuộc hay không? Lều ni vén lên, nàng mới bước vào một bước, trên môi nở nụ cười đông lại, thân thể xinh xắn đứng ngay tại chỗ cũ, trong nháy mắt cứng ngắc giống như như đá ... Trên nệm hoa lệ, Hàn Chấn Dạ nằm nghiêng ở phía giữa, mái tóc đen xốc xếch xõa ra, để cho hần thoát nhìn càng thêm cuồng dã. Khóe miệng của hần có nụ cười ôn nhu, ngay cả trông mắt đen cũng lộ ra vẻ hết sức ôn hòa. Chẳng qua là, tầm mắt của hần không có nhìn về phía Băng Nhi, nhìn về mặt, thậm chí giống như là không có phát hiện sự xuất hiện của nàng. Hần ánh mắt ôn nhu đang nhìn về phía thềm chỗ một cô gái tuổi trẻ khác. Nàng kia tuổi rất trẻ, mái tóc tán loạn trên vai, dung mạo mãnh khảnh làm cho lòng người sinh ra triu mến. Hàn Chấn Dạ tay nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc đen của nàng, tư thái kia rất là ôn nhu, giống như là đang vuốt ve bảo vật trân quý nhất. Ngón tay ngăm đen cầm lấy quả nho trong mâm, đưa tới bên mép cô gái trẻ tuổi, dụ dỗ nàng ăn. "Nghe lời của ta, hé miệng thử một chút." Hần nhẹ nói, quả nho là vừa từ tuyết trong hầm lấy ra, lạnh như băng mà cũng rất ngọt. "Cám ơn Hàn tướng quân, ta... Ta tự mình lấy là được..." Giọng nữ mềm mại hết sức bất an mà e lệ. Hần lắc đầu, cố ý để cho Băng Nhi đứng ở góc nhìn thấy một màn. "Ta kiên trì, hé miệng." Hần tiếng nói trầm thấp càng nhiều bao nhiêu dụ dỗ, bên mép kéo lên vẻ cười mỉa hoặc. Cô gái trẻ ngồi ở trên nệm sắc mặt càng đỏ, biết cự tuyệt vô dụng. Nàng e lệ mà hé mở cánh môi, ngậm lấy quả nho này, rồi sau đó cực kỳ nhanh nuốt xuống, không dám cùng Hàn Chấn Dạ có bất kỳ tiếp xúc nào nữa. Băng Nhi đứng tại nguyên chỗ, nhìn không chớp mắt một màn này. Tình cảnh trước mắt, Hàn Chấn Dạ so sánh với việc đích thân cầm dao đâm vào ngực nàng càng làm cho nàng đau đến không sống nổi. Hàn Chấn Dạ giả vờ tựa như lơ đãng quay đầu, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Băng Nhi, chỗ sâu trong mắt đen hiện lên tia sáng nào đó. Tay của hần còn đang lưu luyến trên vai cô gái trẻ, giống như là không có nhìn thấy Băng Nhi, vẫn là mỉm cười đối trước mắt cô gái nói chuyện. "Sương nhi, ta cho người lấy cho người xiêm y cùng đồ trang sức đeo tay được chuẩn bị tốt nhất, người đến xem một chút, rốt cuộc có thích hay không?" Ngữ khí của hần sùng nịnh, nằm nghiêng ở trên nệm, khóe miệng lại giương thành độ cong tàn nhẫn, cơ hồ muốn khấn cấp chờ đợi Băng Nhi phản ứng. Sương nhi e lệ gật đầu, hướng trước cửa nhìn lại, trong nháy mắt nhìn thấy Băng Nhi trên mặt nàng hiện lên vui mừng, vội vàng nhào tới. "Băng Nhi tỷ tỷ!" Nàng vừa mừng vừa sợ hô lên, trong đôi mắt trong suốt chảy ra nước mắt, cánh tay mãnh khảnh ôm chặt Băng Nhi. Băng Nhi cứng ngắc tầm mắt từ về mặt Hàn Chấn Dạ mà dời đi, chậm rãi đi tới trên mặt Sương nhi. Môi của nàng run rẩy, nghĩ mình bắt buộc phải mỉm cười nhưng không cách nào như ý nguyện, cuối cùng chỉ có thể nặn ra một độ cong vắn vẹo. Sương nhi như tay chân của nàng, ở trong biển cổ phát sinh, cùng đi theo thân tộc bị giam vào đại lao Lâu Lan. "Người rời đi đại lao rồi? Từ lúc đó tới nay người có khỏe không?" Nàng chết lặng mà dò hỏi, nhưng không có cảm nhận được sự trùng phùng cùng với người thân như thế nào. Suy nghĩ của nàng đã sớm bị đảo loạn, không rõ Sương nhi tại sao lại xuất hiện ở nơi này, tùy ý Hàn Chấn Dạ thân mật mà vỗ về. "Còn đang lo lắng cho thân nhân của người sao? Yên tâm, ta sẽ thật tốt chiếu cố bọn họ, có lẽ không lâu sau, ta có thể làm cho người nhìn thấy bọn họ..." Trong đầu khác hần những lời nói lúc trước của hần, nàng ở trong ánh mắt của hần mà thăm dò. Đôi mắt kia khóa chặt lấy nàng. Nàng từ từ hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hần, cảm thấy trái tim băng giá tới cực điểm. Không! Hàn Chấn Dạ làm sao có tàn nhẫn như vậy mà đối đãi nàng? Hần lúc trước cử chỉ ôn nhu như vậy, làm cho nàng cho là hần đã tha lỗi nàng. Chẳng lẽ cử chỉ lúc trước chẳng qua là muốn cho nàng buông thả tâm phòng, hần thật ra thì đang đợi cơ hội, muốn cho nàng nếm trải sự đau đớn đến trí mạng nhất? Sương nhi được trang điểm mỹ lệ Phi Phàm, cặp mắt hết sức trong suốt kia giống như đóa hoa mới vừa hé mở, đơn thuần mà không hiểu thế sự. "Hàn tướng quân đem chúng ta thích phóng đi ra, cho chúng ta tự do. Tỷ tỷ, cha mẹ cũng nhớ thương người a! Người tại sao không trở về nhà đi?" Sương nhi vội vàng hỏi thăm, trong lời nói tiết lộ Hàn Chấn Dạ đối với nàng tôn kính, nàng kéo lấy cánh tay của Băng Nhi, không một chút nhận thấy được không khí quỷ dị giữa hai người. "Nàng phải ở

đây, không có thể trở về. Sương nhi, người nếu là lo lắng nàng, vậy thì lưu lại đây, theo ở bên cạnh ta, như vậy người có thể thường xuyên nhìn thấy nàng.”Hàn Chấn Dạ nói, đưa tay mềm nhẹ ở eo Sương nhi, đem thân thể xinh xắn của nàng ôm đến bên cạnh. Băng Nhi rút lui mở tầm mắt, trong lồng ngực có tức giận sôi trào, nghe ra trong lời nói mập mờ của hắn. Một người đàn ông lưu lại một cùng nữ nhân xinh đẹp ở bên trong lầu nỉ, dĩ nhiên không thể nào là tâm sự trắng đêm. Nàng khiếp sợ cho sự ác độc của hắn, lại vẫn vọng tưởng nhúng chìm Sương nhi. “Người — “Nàng mở to miệng, muốn mắng hắn tà ác. Trong mắt bỗng dưng dâng lên nước mắt. Môi khép mở mấy lần, nàng nói không ra lời nửa câu, chỉ có thể kịch liệt mà thở dốc. Không có gì ngoài tức giận, một loại cảm xúc khác làm cho nàng cơ hồ muốn bất tỉnh xông lên đầu, lòng của nàng đau quá, giống như là muốn xé rách. Nghĩ đến hắn sắp ôm ấp lấy một nữ nhân khác, lộ ra nụ cười ôn nhu như vậy, lòng của nàng đau ,đau quá, mà có thể nhận được cái mỉm cười của Hàn Chấn Dạ, lại là muội muội mỹ lệ đơn thuần của mình... Việc này làm lồng ngực của nàng càng thêm trầm trọng , cơ hồ không thể hô hấp . Trong đầu hiện lên cảnh tượng Hàn Chấn Dạ ôm ấp lấy Sương nhi, tầm mắt của nàng bởi vì nước mắt mà mờ lung, nhưng cố chấp không để cho nước mắt rơi xuống. Hắn có ôm ấp lấy Sương nhi, dạy về tình yêu nam nữ hết thảy, sau đó che chở nàng đau đớn sao? Băng Nhi ánh mắt dời tới cái khay nước trong tay, xiêm y mỹ lệ kia đâm đau ánh mắt của nàng. Nàng lúc trước chỉ theo ý mình suy đoán mà cảm thấy thật buồn cười, một cuộc hoan ái cũng không có thay đổi đối sự hận thù của Hàn Chấn Dạ đối với nàng, những thứ xiêm y này là vì Sương nhi mà chuẩn bị, mà hắn ra lệnh nàng, là muốn nàng hầu hạ Sương nhi mặc vào? Sương nhi đưa đôi mắt mờ lung, không biết làm sao chỉ biết thay phiên nhìn hai người. “Hàn tướng quân, Sương nhi cầu người, xin buông thả tỷ tỷ của ta.”Nàng mơ hồ nghe thấy có người trong thành Lâu Lan nói , Băng Nhi cùng Hàn Chấn Dạ quan hệ không phải là nông cạn. Nàng trẻ tuổi mà đơn thuần, không cách nào hiểu ân oán phức tạp của hai người.Hàn Chấn Dạ cầm lấy hàm dưới của Sương nhi lên, đối với nàng mỉm cười.”Sương nhi, người bất kỳ nguyện vọng cũng làm cho ta không đành lòng cự tuyệt. Nhưng nàng chỉ là đầy tớ, phải ở đây người hiểu chưa?”Hắn vung tay lên Sương nhi , lấy đuôi tóc ma sát mặt của nàng.”Đừng để tâm đến những chuyện nhỏ nhặt kia nữa , người tới thử xiêm y ta ra lệnh vì người mà làm đi .” “Nhưng là...”Không khí rất là quỷ dị, Sương nhi đưa ánh mắt, không rõ mà nhìn Hàn Chấn Dạ. Cặp mắt đen kia mặc dù rơi vào trên người nàng, nhưng tràn đầy cảm xúc phức tạp, giống như là người hắn chân chính muốn nhìn, cũng không phải là nàng. “Xuyt, không nên cãi cò, Sương nhi của ta, ta không muốn gặp lại người phiền lòng.”Hắn vô hạn ôn nhu nói, thân hình cao lớn quay lại, nhìn về phía Băng Nhi vẫn đang đứng thẳng bất động ở một bên.”Nữ nô, đem xiêm y cầm tới nơi này, giúp Sương nhi mặc vào.”Tròng mắt đen chớp động lên tia sáng, quét qua khuôn mặt tái nhợt của nàng. Sương nhi của ta? Băng Nhi hai tay dùng sức kéo lấy y phục mỹ lệ kia, cắn chặt răng. Hắn thân mật như vậy trao đổi cùng Sương nhi, lúc trước ở lầu nỉ, bọn họ đã làm gì? Đôi tay ngăm đen lúc trước mới an ủi sự đau đớn nàng, mang cho nàng vui thích, hôm nay lại lạc ở trên người Sương nhi mà nhẹ nhàng vỗ về... Nàng đi ra phía trước, chột lạng mở xiêm y ra , choàng qua trên người Sương nhi, từ từ cài lại các nút, động tác cứng nhắc mà buộc phải hoàn thành trong nhục nhĩ . Hắn coi trọng Sương nhi như vậy, mà chỉ coi nàng là một nữ đầy tớ. Lúc trước những gì nàng cảm nhận được chẳng lẽ chỉ là ảo giác sao ? Giờ phút này trong lời nói của hắn đã hoàn toàn bóp nát trái tim của nàng. Hàn Chấn Dạ đứng lên trước mặt Sương nhi, nhìn Sương nhi thay vào trang phục. Ánh mắt của hắn rơi vào trên người Băng Nhi thời gian so với rơi vào trên mặt Sương nhi nhiều hơn, chỗ sâu trong đôi mắt đen thủy chung mang theo tia sáng quang mang phức tạp. “Thay Sương nhi chải đầu lại, đeo thêm trâm cài tóc thật tốt vào.”Hắn chỉ thị , nhìn vào khuôn mặt Băng Nhi, động tác không chút thay đổi.”Sương nhi, người thích không?”Hắn hỏi, biết ngôn ngữ của mình giờ phút này có nhiều tàn nhẫn. Sương nhi hưng phấn đến cả hai gò má đỏ bừng, nàng không nghĩ tới những thứ gì khác, chỉ là đơn thuần bởi vì bộ đồ mới mà vui mừng.”Cám ơn Hàn tướng quân.”Nàng liền thân mật nói cảm ơn, nhận định suy nghĩ Hàn Chấn Dạ thật là một người tốt. Nàng quay một vòng, mừng rỡ nhìn Băng Nhi.”Băng Nhi tỷ tỷ, y phục này thật là đẹp, ta thật thích! Hàn tướng quân chẳng những cho ta xiêm y, còn an bài giúp ta vào ở bên trong chỗ của hắn, nói gần đây muốn chiếu cố ta.”Nàng khoái trá nói. Băng Nhi thân thể dao động, chịu không được dả kích liên tiếp mà đến. Nàng quay đầu nhìn Hàn Chấn Dạ, tầm mắt cùng hắn quán giao . “Người muốn nàng vào ở chỗ của người? !” Từng câu từng chữ hỏi của nàng, nói ra khỏi miệng bao nhiêu cũng chính là bao nhiêu sự chua xót trong lòng của nàng. Nàng thừa nhận thiếu nợ hắn rất nhiều, nhưng mà hành hạ như vậy chẳng lẽ không có kết thúc sao? Tất cả ôn nhu lúc trước chẳng qua là muốn nàng gỡ xuống phòng bị, chỉ vì để cho nàng bị tổn thương nặng hơn sao ? Loại kế hoạch dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ thương tổn này, không thể không thấy nàng bị ép đến điên thì không được sao? “Ta không phải đã nói thật tốt chiếu cố thân tộc của người sao? Người nên cảm tạ sự nhân từ của ta, dù sao sau khi người đã làm những sự tình kia thì ta vẫn nguyện ý nhận vào thân nhân của

người.”Hắn nhìn thẳng vào trong mắt của nàng, ánh mắt trong suốt kia hôm nay tràn đầy sự thống khổ làm người ta không đành lòng, hắn biết mình đã hoàn toàn đả kích Băng Nhi.”Người có thể yên tâm, ta sẽ đối xử thật tốt với Sương nhi, tuyệt đối sẽ không làm cho vận mệnh của nàng giống như người.” Băng Nhi cả người chấn động, hai tay buông thõng, tùy ý để cái khay rơi trên mặt đất, đồ trang sức đeo tay cứ thế rớt xuống đất. Nàng đang phát run, không ngừng mà lui về sau, trong lòng rất sợ đến buổi sáng ngày tiếp theo, thần trí nàng sẽ hồng bét mất.”Ta...”Nàng muốn kiếm cơ rời đi, nhưng trong đầu hầu như trống rỗng. Giờ phút này nàng chỉ muốn chạy trốn thật xa, né tránh khỏi nơi này, cho dù sẽ gặp phải trừng phạt cũng được, nàng cũng không cách nào sống chung cùng một phòng với Hàn Chấn Dạ được nữa. Nếu là chạy trốn tới chân trời góc biển, nàng có phải có thể trốn khỏi đôi mắt đen kia hay không? Tránh né sự đau lòng do hắn gây ra? Nàng bỗng dừng nhắc thăm che cửa lên, chặt vật xông ra ngoài, mặc cho Sương nhi ở phía sau lo lắng kêu gọi, nàng cũng mất diết tại ngơ, mù quáng mà đi về phía trước. Ở dưới ánh trăng, nước mắt rơi trên mặt đất, Băng Nhi không ngừng mà chạy như điên. Ai tới cứu nàng đây? Lòng ngực của nàng đau quá đau quá, đau đến giống như là muốn tan vỡ. Vẫn cho là chính mình có thể thừa nhận sự hận thù cùng trả thù của hắn, cho tới bây giờ nàng mới hiểu được mình có bao nhiêu yếu ớt, Hàn Chấn Dạ hận nàng giống như là lưỡi dao sắc bén thấu xương, lại một lần nữa đem nàng đánh vào trong vực sâu tuyệt vọng...

8. Chương 8

Tiếng trống từng trận, kèm theo phong

vũ cuộn cuộn, trên thân thể mềm mại chuông bạc loạn hưởng, nghe tới rất

là dễ nghe. Ở đại sảnh Vương Cung thành Lâu Lan, nữ vương Thương Nguyệt

thiết yến khoản đãi sứ giả từ đường xa mà đến, sai người trải lên thảm

hoa, trình lên các loại dưa và trái cây hiếm quý.

Ngồi trong đại sảnh chính là Thương

Nguyệt xinh đẹp, trên môi đỏ mọng hàm chứa nụ cười, như nhu nhược không xương nằm ở trong ngực Hoàng Phủ Giác, còn tiện thể cầm lấy một con dao nhỏ cắt lấy miếng thịt dê mới vừa nướng, từng miếng lại từng miếng ụ

hiếp bắt hắn ăn, để cho hắn bồi bổ thân thể.

Người khách ngồi ở bên cạnh, xung

quanh có rất nhiều người hầu, chỉ có hắn thái độ vẫn thông dong mà

thưởng thức thức ăn ngon cùng ca múa, người còn lại tất cả đều thần sắc

mặt nghiêm trọng như trong một trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Trong đám người hầu, một người trong đó còn phẫn hận nhìn chằm chằm Hàn Chấn Dạ, là chuyện huynh đệ lúc trước

bị đứt cổ tay mà ghi hận trong lòng, hắn nắm chặt tay trong lòng bàn tay không biết ẩn dấu những thứ gì. Thân nhân của hắn hôm nay đang đau đến

chết đi sống lại, mà tướng quân cuồng vọng Lâu Lan, lại có mỹ nữ làm bạn bên cạnh, ở trên yến hội hưởng thụ thức ăn ngon ca múa hát, không có

được nửa điểm trừng phạt.

Sứ giả tới đây là một nam nhân thông

minh, bởi vì suy nghĩ đến tình thế hai nước quyết định sẽ bỏ qua chuyện

cũ. Nhưng người hầu hần, vô luận như thế nào cũng chẳng được oán khí dưới hòng này.

“Nữ vương, về phương diện ký kết hiệp

ngệ, người phải thêm phần thương nghị.”Sứ giả nâng chén rượu hướng về phía Thương Nguyệt nói, nụ cười không đồng nhất với ánh mắt, nhìn thẳng Thương Nguyệt nằm trên giường êm, đối với nữ nhân mỹ lệ cùng lớn mật này cũng để lại ấn tượng sâu đậm.

Hần lần này tới ,trên danh nghĩa là vì

ký kết hiệp nghị hòa bình, trên thực tế là đánh giá khả năng của Thương Nguyệt. Mấy ngày nay ở trên bàn đàm phán, hần ngoài mặt ôn hòa có lễ, trên thực tế là đang tiến sát từng bước, thậm chí đem quốc thổ Lâu Lan nhét vào biên giới Ngụy Tu, muốn nhìn thử phản ứng Thương Nguyệt. Mà Thương Nguyệt chẳng qua chỉ là cười nhạt không nói, hoàn toàn coi việc

này không đáng lo, lúc đàm phán đều là không yên lòng, mỗi lần không che dấu chút nào mà vội vã kết thúc , cùng trong lúc này lại chỉ biết đến

nam sủng .

Nữ nhân như vậy tại sao có thể đủ sức

thống lĩnh một quốc gia?Hần ở trong lòng cười lạnh. Tính toán chỉ cần

Ngụy Tu đưa binh tấn công, Lâu Lan sợ không có nửa điểm năng lực phản kháng, chỉ có thể trở thành vật trong túi hần.

Thương Nguyệt khoát tay áo, cười vô hạn kiều mỹ, chẳng qua là sự kiều mỹ trong mắt còn có mấy phần tia sáng.

Người bình thường cũng chỉ nhìn thấy bộ dáng thường ngày của nàng mà quên hàm nghĩa ở dưới nụ cười này.

“Những thứ chuyện đáng ghét kia, hôm

nay cũng đừng nhắc lại , Ngụy Tu Vương ,ngài hôm nay chỉ cần thật tốt hưởng thụ chiêu đãi của ta là được”Nàng sai nữ quan bên cạnh đem tới loại dưa mới mang tới trước mặt sứ giả, rồi sau đó quay đầu lại, giống như là hoàn toàn đem hần vứt ra phía sau, niềm vui thú chuyên tâm duy nhất chính là hưởng thụ việc đem thịt dê uy hiếp đến trong miệng Hoàng Phủ Giác.

Nàng mỉm cười, rất thích nhìn vẻ mặt

không được tự nhiên của Hoàng Phủ Giác, thỉnh thoảng giống như là con mèo, môi đỏ mọng đọng lên cái cổ cường tráng của hần mà cọ sát, không thèm để ý chút đến ánh mắt của bất kì người nào bên cạnh.

Hoàng Phủ Giác trên mặt thần sắc lúng

túng như cũ, nhận mệnh mà ăn, đã sớm buông tha cho ý niệm phản kháng

trong đầu. Thỉnh thoảng, ánh mắt ai oán của hắn nhìn về phía Hàn Chấn Dạ ở dưới bữa tiệc, mong đợi Hàn Chấn Dạ có thể mở lòng từ bi, mau chút

mà cứu giúp hắn đưa trở về Trung Nguyên.

Chẳng qua là Hàn Chấn Dạ chưa từng

ngẩng đầu liếc hắn một cái, đang lúc bữa tiệc khuôn mặt vẫn thủy chung

không chút thay đổi, chỉ trầm mặc uống rượu, ngồi bên cạnh là Sương nhi

hết sức mỹ lệ. Mặc dù bên cạnh ngồi là mỹ nữ, ánh mắt của hắn lại không

nhìn thấy chút mừng rỡ. Mấy ngày qua Sương nhi thủy chung ở cùng bên

cạnh hắn, ôn nhu thuần phục động lòng người mà hầu hạ hắn.

Thương Nguyệt thần bí mà cười một tiếng, nhìn Sương nhi trẻ tuổi hồn nhiên không chút ý thức được trong lòng Hàn Chấn Dạ đang bão táp pháp phông, chỉ biết vô tội ném các hương vị ngọt ngào của trái cây. Cô bé kia là ái nữ của uy viễn tướng quân sao, muội

muội của Băng Nhi, cử động lúc này của Hàn Chấn Dạ cũng không khó suy

đoán lăm, nhìn hắn ở trong mắt Thương Nguyệt chỉ cảm thấy hết sức thú

vị.

“Dạ nhi, mấy ngày nay thường nhìn thấy người cùng cô gái như oa nhi (trẻ con) này như hình với bóng, ngược lại không nhìn thấy nữ nô kia, người đem

nàng đưa đi nơi nào rồi?” Nàng cố ý hỏi, lại lơ đãng đem một khối thịt dê đưa vào trong miệng Hoàng Phủ Giác, còn kiêu mỹ mà liếm láp phần nước

thịt thừa (mất vệ sinh quá).

Hàn Chấn Dạ ánh mắt run lên, không có nhìn về phía Thương Nguyệt. “Là đầy tớ, vẫn là nên đợi ở chỗ đầy tớ.” Hắn lạnh lùng nói.

“Là sao? Nghe khẩu khí này của người,

giống như là đối với nàng đã mệt mỏi vậy. Ngày hôm nay trong điện rất

náo nhiệt, cũng nên đem nàng gọi tới hầu hạ người không phải sao?” Thương Nguyệt cố ý nói, phất tay để cho nữ quan bên cạnh đi gọi Băng Nhi tới. Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Hàn Chấn Dạ, nụ cười của nàng có chút ác ý.

Đứa nhỏ này mặc dù thông minh, nhưng mà tính tình cũng rất cứng rắn! dùng lý trí ở trước mặt tình yêu cũng là

vô dụng. Muốn tới khi nào hắn mới bằng lòng thừa nhận đối với Băng Nhi

là si mê từ lâu đây? Nhìn hai người yêu say đắm lại khổ cực như vậy,

người bên cạnh cũng cảm thấy khó chịu!

Màn che bên cạnh đại sảnh tách ra, Băng Nhi chậm chạp tiến lên, trong tay đang cầm đĩa thức ăn ngon miệng.

Sắc mặt của nàng tái nhợt giống như là

đang ở trên đỉnh núi quanh năm chỉ có tuyết không thay đổi, ánh mắt vội

vàng quét qua đại sảnh, nhìn thấy Hàn Chấn Dạ cùng Sương nhi thân mật

ngồi cùng nhau, trong lòng của nàng chấn động, bị tình cảnh này đâm bị

thương đôi mắt, cũng đã chết tâm.

“Băng Nhi tỷ tỷ.”Sương nhi khẽ gọi ,

không kìm được vui mừng mà lộ ra, muốn tiến lên nắm lấy tay Băng Nhi kéo tới . Mới vừa vịn đứng lên, bên hông lại đột nhiên căng thẳng , nàng

kinh hô một tiếng, ở trước ánh mắt của mọi người bị Hàn Chấn Dạ kéo vào trong ngực.

Băng Nhi đối mặt với muội muội hân

hoan, chỉ có thể lấy nụ cười cứng ngắc đối lại. Nhìn cử chỉ hai người,

nàng chỉ cần chặt răng, chống cự lại đau đớn trong lòng, nhưng chức

trách nữ nô chỉ có thể cảm thức ăn đi tới bên cạnh bàn Hàn Chấn Dạ, lấy

tốc độ chậm chạp nhất đem thức ăn để xuống.

Mấy ngày nay tới nàng không ngừng nghe được tin đồn, mà những thứ kia tin đồn hoàn toàn đả thương tâm của nàng.

Hàn Chấn Dạ thật sự đem Sương nhi dẫn

vào trong phủ tướng quân, nghe nói vạn phần sủng ái, ban đêm cũng sẽ

thượng Sương nhi nơi đó, hàng đêm như thế, căn bản không thể rời bỏ

Sương nhi. Mới đầu, tức giận ở trong ngực nàng sôi trào. Từ từ, những

thứ tâm tình kia lắng đọng biến thành sự ghen tỵ , lúc đó nàng mới kinh

ngạc phát hiện mình đang ghen tỵ với muội muội của mình. Sau mấy ngày

mấy đêm, trong lòng của nàng chỉ còn lại có tuyệt vọng, đau đớn đem nàng hành hạ đến thật khó chịu.

Ban đêm nàng lăn lộn khó ngủ, trong ngực thật đau, im lặng mà nhìn bầu trời đêm đến trời sáng. Nàng không cách

nào không nghĩ tới, hắn sẽ đối với Sương nhi như thế nào.

Hắn vĩnh viễn sẽ không tha thứ nàng,

vĩnh viễn chỉ có lấy hận ý hành hạ nàng. Hắn sẽ không tin tưởng, thật ra là thật sâu trong lòng nàng đã yêu hắn say đắm...

“Băng Nhi!”Hắn nổi giận gầm lên một

tiếng, bỏ nhào bước lên, vừa lúc tiếp được thân thể đã mềm nhũn của

nàng, chén rượu rơi trên mặt đất đập nát. Thanh âm cực lớn lay động ở

trong đại sảnh, rung chuyển ở chỗ mỗi người.

Đại sảnh vũ nương khiêu vũ đã dừng, không khí khoái trá lúc trước đã bị quét sạch, mọi người toàn thân đều bất động.

“Mang nước lại đây ! Mau!”Hàn Chấn Dạ

ôm lấy Băng Nhi, lớn tiếng rống lên , hai tay ôm lấy nàng thật chặt, sợ

chính mình ôm không đủ sức, nàng sẽ cứ thế mà chết đi. Thân thể của nàng đang nhanh chóng chuyển sang lạnh lẽo, độc tố ăn mòn thần trí nàng, hắn kiếp này chưa bao giờ sợ hãi đến như thế.

Băng Nhi càng không ngừng nôn mửa, còn

phun cả máu tươi, yếu ớt nằm ở trong lòng ngực của hắn thở dốc . Nàng

đau quá, đau quá, màu đen âm u đang bao quanh lấy thân thể của nàng, như muốn hút nàng vào sâu trong hố đen, mà hấn hết lần này tới lần khác ôm

chặt lấy nàng điên cuồng gào thét, dùng hết khí lực gọi tên nàng, không chịu để cho nàng bất tỉnh.

Hắn vì sao còn không chịu buông tha cho nàng? Muốn nàng sống, chẳng lẽ lại là muốn tiếp tục hành hạ nàng sao?

Hắn lo lắng cầm lấy nước rót mạnh vào miệng của nàng, mà nàng vẫn không chịu nuốt xuống, dạ dày một trận quặn đau, nước kèm theo một lượng máu tươi bị nôn ra ngoài.

“Băng Nhi, tỉnh lại! Không cho người nhắm mắt lại, có nghe thấy hay không?” “Hắn kịch liệt quát lên, sắc mặt càng trở nên tái nhợt giống nàng. Trong lòng sợ hãi lần nữa nổi lên, đây chính là nỗi đau đớn hắn từng trải qua.

Hắn lấy tay đè chặt trước ngực nàng, lấy lòng bàn tay bảo vệ tâm mạch của nàng, rót khí vào cuộn cuộn không dứt, chỉ cầu vì thế mà hắn có thể kéo dài tánh mạng cho nàng, không một chút phát hiện bàn tay đè trên ngực nàng khẽ run .

Sương nhi ở một bên khóc lóc, hoàn toàn không biết phải làm sao, không rõ tỷ tỷ nàng tại sao đột nhiên làm ra

loại chuyện đáng sợ như vậy .

Nghe thấy thanh âm khóc lóc của Sương nhi, Băng Nhi nhẹ khẽ thở dài một hơi, suy yếu lắc đầu, nước mắt không thể khống chế được mà rơi xuống trên gò má phấn tuyết trắng.”Đừng... Hàn

Chấn Dạ, người bỏ qua cho ta đi... Ta mệt mỏi quá ,mệt mỏi quá ...”Hắn không phải là đã chán ghét nàng sao? Hắn không phải là đã có Sương nhi sao?

Băng Nhi thống khổ nhắm mắt lại, cái chết đã liền kề, nàng cũng không rõ trong lòng mình nhớ đến cái gì , vì sao vẫn quan tâm đến hắn, hắn đã có Sương nhi , những người đó còn nói hắn hàng đêm cũng không thể rời bỏ Sương nhi...

Lệ quang(nước mắt) mờ lung trong tầm mắt, ngoài ý muốn nàng lại nhìn thấy vẻ mặt lo lắng trên khuôn mặt của hắn ; bên trong đôi mắt đen không còn nửa phần tỉnh táo, chỉ còn lại sự điên cuồng thuần túy, giống như là hắn vạn phần quan tâm nàng, không nỡ để nàng chết đi... Nàng thật hoài nghi mọi việc trước mắt đây, hay đây chẳng qua là do nàng bị độc tố hành hạ mà sinh ra ảo giác. Hắn vẫn luôn là tỉnh táo ngạo nghễ nắm lấy tâm của nàng sau đó tàn nhẫn mà bóp nát, sao lại có thể hiện ra vẻ mặt tuyệt vọng như vậy ?

“Ta không cho ngươi chết! Tỉnh táo

lại!”Hàn Chấn Dạ hét lên giống như dã thú bị thương gầm thét. Nàng không thể chết được! Hắn không cho nàng chết!

Thương Nguyệt đứng dậy, trên mặt mỹ lệ

ngưng trọng, có uy nghiêm làm người ta kính sợ. Nàng sai bảo người hầu đang không biết làm sao.

“Đi lấy tuyết liên ngàn năm ta đặt ở

trong hầm tuyết, thần y ban đầu tiên công đã nói, tuyết liên (hoa sen)

kia có thể trị bách độc.”Đây chính là linh dược thượng hạng, những năm này nàng còn không nỡ sử dụng.

Sứ giả Ngụy Tu đứng ở trong góc kia run rẩy lui về phía sau, sắc mặt hết sức tái nhợt, chỉ là người có ánh mắt

sắc bén sớm đã nhìn ra vẻ mặt của hắn rất khác thường. Một châm bạc phóng tới, vừa vắn trúng chân của hắn , hắn hai chân tê rần, chỉ có thể quỳ xuống.

Hoàng Phủ Giác nheo mắt lại, trên tay

vuốt vuốt một ... châm bạc khác .”Uy! Người này vẻ mặt có chút không đúng, khi này còn đứng ở bên cạnh cái bàn một hồi lâu, tám phần cùng chén độc kia có quan hệ.”Trên mặt hắn nghiêm lại .” Giải được kia giao ra đây,

nói không chừng còn có thể lưu toàn thân cho ngươi.”

Nam nhân quỳ trên mặt đất bắt đầu run

rẩy, nhận thấy được ánh mắt của mọi người rơi vào người hắn. Hắn ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân, tìm kiếm một đường sinh cơ(đường sống). Hắn bắt đầu hối hận đã tùy tiện hành động, hơn nữa là hận Băng Nhi đã làm hư cả mưu kế. Nếu không phải vì nữ nô kia, Hàn Chấn Dạ bây giờ đã sớm vì uống rượu độc mà chết đi rồi .

“Vương, hắn làm huynh trưởng ta gãy cổ

tay, ta chỉ ăn miếng trả miếng.”Hắn kêu lên , bởi vì cảm nhận được ánh mắt tràn đầy sát ý mà run rẩy.

Người kia ngay cả chân mày cũng không

nhúc nhích, đăm đăm nhìn thuộc hạ, một hồi lâu sau mới đưa ánh mắt chuyển hướng vào Thương Nguyệt.

“Nữ vương, xin tha thứ cho cận thần của ta đã mạo phạm Hàn tướng quân, vì bồi tội, ta nguyện ý đem người này

cống nộp tùy nước Lâu Lan xử trí.”Đại cục làm trọng, hắn đến đây là vì

đại sự lãnh thổ một nước, trong lòng cũng không có nửa phần lòng dạ đàn bà, ở sự cố phát sinh, hắn lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, không có vươn ra viện thủ.

Thương Nguyệt cười nhạt, biểu hiện bình tĩnh.”Khó được nguy tu Vương ngài biết thân thể to lớn, Thương Nguyệt ở chỗ này tạ ơn.”Ôm lấy Băng Nhi Hàn Chấn Dạ đã không

thể đợi chờ thêm, sau khi xác định người nọ hạ độc, hai tròng mắt của

hắn giận dữ trừng lớn , hung ác như một mãnh thú, hận không dùng ánh mắt đem đối phương băm thây vạn đoạn.

Băng Nhi ở trong lòng ngực của hắn vẫn

nhắm chặt hai mắt, sắc mặt xám trắng đáng sợ, đau nhức trong cơ thể đã

làm sự hỗn loạn rù rì biến thành những âm thanh rên rỉ , những thứ thanh âm kia nghe vào lỗ tai hắn, làm cho tim của hắn đau đến cực điểm.

Biết không có cửa cầu xin, người nọ

kịch liệt run rẩy cắn chặt răng, bả vai nhô lên nhìn chăm chăm vào Hàn

Chấn Dạ.”Ta đã muốn dùng độc lấy tánh mạng của ngươi, trên người làm sao lại mang theo giải dược. Người rất coi trọng nữ nô này sao? Vậy thì

thật là tốt, nay lấy một mạng của nữ đầy tớ này, đổi lại một đôi tay của huynh đệ ta.”

Lời của hắn còn không có nói xong, trong không trung đã có một tia lam quang chột lóe, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt.

Hàn Chấn Dạ đưa kiếm rỗng ngưng tụ

thành một vòng kiếm sóng, cắt qua cổ của hắn. Miệng của hắn hé mở, đầu

tiên là phun ra máu tươi, tiếp theo cổ hắn bị gập lại, phần đầu dính máu tươi nằm lăn lóc trên mặt đất , hai mắt vẫn trừng thật to. Vì báo thù,

ngay cả một mạng cũng muốn bồi thường sao.(ò ồ ghê quá)

“Tay chân ngươi cũng quá mau, biết hắn

không mang giải dược, lại lập tức chém hắn, người không nghĩ tới có thể

lưu người này còn sống ép hỏi ra giải dược sao?”Hoàng Phủ Giác cau mày

nói, gợn gờng tiến lên, lòng cũng như lửa đốt mà chỉ có thể ở một bên

nhìn. Hắn cũng không dám tưởng tượng, nếu mà Băng Nhi thật đã chết rồi,

Hàn Chấn Dạ không biết sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì đây.

“Không cần giải dược , Băng Nhi vẫn có

thể cứu được trở lại.”Thương Nguyệt định liệu nói trước, nhận lấy chén

gỗ người hầu đưa tới, đi tới bên cạnh Hàn Chấn Dạ, vỗ nhẹ bờ vai của

hắn.”Dem chén thuốc này giúp nàng uống hết , đừng nóng lòng, cần thận

nghe nàng.” nước Lô Lan chỗ đầu mối giao thông then chốt, so với các

quốc gia thì có nhiều dược liệu quý hiếm đầy đủ, cộng thêm trong thành

sinh ra rất nhiều cây cỏ, vốn là thuốc giải độc hay.

Ngàn năm tuyết liên bị nấu thành một

chén thuốc, là một loại cây cỏ thuộc loại giải độc trân quý, chén canh

thuốc này nếu không giải được độc trong cơ thể Băng Nhi, thì trên cõi

đời này đại khái cũng không có một loại thuốc nào có thể cứu được nàng.

Hàn Chấn Dạ cầm lấy chén gỗ, tiến tới bên môi của nàng, vội vàng giúp nàng uống xong. Tay của hắn đang run, chén thuốc chòng chênh ra chút ít, rơi ở trên y phục của nàng.”Uống vào.”Thanh âm của hắn khàn khàn, ngữ điệu không yên, một lòng muốn đem chén thuốc đổ vào trong miệng của nàng.

Hết lần này tới lần khác Băng Nhi đóng chặt môi lại, cắn chặt răng không chịu mở miệng. Nàng vẫn bị độc rượu giày vò lấy, nhưng cố chấp không chịu uống chén thuốc vào. Hàn Chấn Dạ nghiêng răng nghiêng lợi, cạy mở hàm răng của nàng, đem chén gỗ chống đỡ ở bên mép của nàng, đem chén thuốc rót vào từng chút một ...

“Ân...”Một tiếng ho khan kịch liệt, chén thuốc còn không có nuốt xuống, đã bị Băng Nhi nôn hết ra ngoài. Nàng không chịu nuốt vào chén thuốc giải độc này. Nàng càng lúc càng suy yếu, nhưng cuối cùng vẫn liều mạng một hơi phun ra hết chỗ thuốc có thể cứu tính mạng của nàng.

Hàn Chấn Dạ thân hình cao lớn đầu tiên là cứng ngắc, tiếp theo vô Pháp Khắc chế mà run rẩy, bởi vì nàng trên mặt tái nhợt hiện lên thần sắc kiên quyết mà kinh tâm động phách. Khi hắn lần nữa đưa chén gỗ lên, nàng bắt đầu quay đầu, thậm chí nhắm chặt mắt lại, cự tuyệt tiếp nhận sự cứu vớt của hắn.

Hắn vẫn không chịu buông tha nàng, càng không khả năng đối với nàng có tình cảm gì, sinh không thể yêu...

“Băng Nhi! Hé miệng, đem cái này uống vào!”Hắn kêu thống lên , bởi vì nàng cự sinh mà tâm hoảng ý loạn. Tại sao rõ ràng có cơ hội được cứu thoát, nàng càng muốn hướng tới nơi tử thần mà đi?

“Băng Nhi tỷ tỷ, van cầu người đừng như vậy, đem chén thuốc uống vào, cha mẹ còn đang chờ người trở về.”Sương nhi buồn bã khóc quỳ ở một bên, không biết làm sao chỉ có thể nắm lấy bàn tay mềm yếu của Băng Nhi.

Tiếng nói mềm mại của thiếu nữ, xuyên thấu vào trong đầu đau đớn của Băng Nhi, nàng thở gấp ra một hơi, đau đến càng thêm nghiêm trọng, lục phủ ngũ tạng đều giống như có lửa thiêu đốt. Đúng vậy, cha mẹ còn đang chờ nàng, nàng nếu vì ích kỷ mà đã chết, Hàn Chấn Dạ đối với thân tộc nàng sẽ gây ra chuyện gì đây ỉ “Đem thuốc uống vào. ” Hắn chăm chú nhìn nàng, vẻ mặt hắn rất đáng sợ, hai mắt đỏ bừng, cùng bộ dáng tỉnh táo thường ngày cách xa vạn dặm. Chén thuốc còn thừa rất nhiều, tay của hắn cũng bắt đầu run rất lợi hại.

Nàng khó chịu mà thở, khó khăn mở miệng.”Đáp ứng ta một chuyện, ta liền uống xong... Những thuốc kia...”Nàng nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của hắn, quyết định lấy cái chết của mình bứt bách hắn .

“Nói!”Hắn gầm nhẹ nói, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng . Chỉ cần nàng nguyện ý uống xong chỗ thuốc này, hắn có thể đáp ứng nàng bất cứ chuyện gì, coi như là nàng muốn làm nữ vương Lâu Lan, hắn cũng có thể vì nàng điều binh phản bội, đem Thương Nguyệt kéo xuống vương tọa.

Ở trước giờ phút sinh tử này, hắn mới hiểu rõ ràng trên cõi đời này không có người nào quan trọng hơn nàng. Trong phút chốc này hắn mới hiểu được, đây chính là nguyên nhân hắn không cách nào giết chết nàng, hắn thật ra thì đã yêu tiểu nữ nhân đã từng ám sát hắn này rồi !

“Một mạng chống đỡ một mạng, ta đem mạng còn lại cho ngươi ...”Nàng khó khăn nói, nhìn thẳng vào mắt của hắn.”Hàn Chấn Dạ, bỏ qua cho ta, bỏ qua cho thân nhân của ta... Từ đó về sau, chúng ta không bao giờ ... thiếu cùng nữa...”Nàng đã dâng lên thân thể cho hắn, uống vào chỗ độc đó, điều này cũng là đủ rồi.

“Ta đáp ứng ngươi.”Hàn Chấn Dạ vội vàng nói, không có có tâm tư ngẫm nghĩ hàm nghĩa trong lời nói của nàng.

Băng Nhi thở ra một hơi, mềm yếu nhắm mắt lại, giống như là đã tiêu hao hết sức lực còn sót lại, thậm chí còn không có khí lực há mồm nuốt chén thuốc vào. Nàng cắn chặt hàm răng rất cục buông ra, cánh môi cũng khẽ mở ra, hơi thở mong manh.

Hàn Chấn Dạ ngửa đầu đem thuốc trong chén gỗ uống một hơi cạn sạch, cúi đầu bao trùm lấy đôi môi của nàng, đem lượng thuốc từ trong miệng mình rót vào trong miệng của nàng, làm cho nàng đến một giọt nước cũng không thể lọt xuống mà uống hết, lấy hành động này tuyên bố đối với nàng chính là coi trọng. Hắn ôm nàng vào thật chặt, xác định nàng còn chưa chết. Chén thuốc đã nhanh chóng phát huy tác dụng, chân mày nàng bởi vì thống khổ nhíu chặt lúc này đã giãn ra, hơi thở từ từ trở nên vững vàng, lúc này mới thật sâu chìm vào giấc ngủ trong lòng ngực của hắn.

Cho đến khi xác định nàng đã bình yên vô sự, thần kinh căng thẳng của hắn lúc này mới có thể thư giãn, khí lực chống đỡ toàn thân đột nhiên biến mất, hắn run rẩy ngã ngồi dưới đất

nhưng vẫn ôm chặt lấy nàng.

Vì bảo vệ tâm mạch của nàng, hấn hao

tổn đi quá nhiều chân khí, một người hầu muốn tiến tới nhận lấy Băng Nhi đang hôn mê, hấn vẫn không chịu buông tay.

“Vẫn không chịu buông ra sao, muốn để

cho Băng Nhi ở nơi đó nghỉ ngơi sao!” Thương Nguyệt ra mặt nói, ý bảo

người hầu tiến lên ôm lấy Băng Nhi. Đôi nam nữ này cũng thật là, một

cuộc tình say đắm lại biến thành chuyện tình kinh thiên động địa, lại

còn muốn chết, nghe lời mới vừa nói của Băng Nhi, Thương Nguyệt đoán

hai người này chỉ sợ còn không có tra tấn lẫn nhau nữa thôi.

Không nhanh đem chuyện của hai người

bướng bình này xử lý cho thỏa đáng, Lâu Lan khẳng định gà chó không yên. Thương Nguyệt hai hàng lông mày nhíu vào, trong đầu đã có chú ý.

“Cũng đã đem người nữ nô kia làm cho

sống không bằng chết, người lại muốn đem nàng cứu về, đã muốn tính toán

xử lý thế nào đây?” Thương Nguyệt dò hỏi, một đôi mắt hạnh ngó chừng Hàn

Chấn Dạ.

“Nàng là nữ nô của ta, chính ta sẽ có

cách xử lý.” Hàn Chấn Dạ lạnh lùng trả lời, thân hình cao lớn đi ra

ngoài, không có tâm trạng nào cùng Thương Nguyệt nói chuyện, đứng dậy đi qua nhìn Băng Nhi.

Vẫn chưa biết nàng uống phải độc tố gì, hấn sợ hãi nàng vẫn không thoát khỏi hiểm nguy. Trước mắt này hấn muốn

bảo vệ ở bên cạnh nàng, đợi chờ nàng thanh tỉnh.

Giờ phút này trong đầu một mảnh hỗn

loạn, hấn thậm chí không cách nào xác định, sau khi nàng thanh tỉnh lại

sẽ nói gì với nàng. Hấn chẳng qua là biết rõ, đời này kiếp này, hấn sẽ

không cho phép Băng Nhi rời bỏ hấn.

Nhìn thân ảnh Hàn Chấn Dạ đã đi xa,

Thương Nguyệt như có điều suy nghĩ gì, trên đôi môi đỏ mọng của hiện lên ý cười.”Đứa nhỏ này quá là không ngoan.” Nàng lẩm bẩm nói, nhu nhược vô lực dựa vào trong lồng ngực Hoàng Phủ Giác. Muốn chuyện này sáng tỏ vẫn nên hạ thuốc mới được.

Hoàng Phủ Giác cúi đầu nhìn thấy nụ

cười của nàng, thân thể to lớn không nhận được mà rung mình. Cùng Thương Nguyệt chung đụng cũng đã lâu, hấn phát hiện nữ nhân này thật không đơn giản, lần trước nàng lộ ra nụ cười như thế, đã làm hấn mệt mỏi suốt cả

đêm, sau này cả Thạch Mặc cũng nhìn ra hấn tiêu tụy. Yên lặng mà nấu

súp bổ để cho hấn uống...

“Ta không thích nụ cười của người.” Hấn bất an nói, hoài nghi người nào lại vừa gặp phải tai ương.

Thương Nguyệt ngẩng đầu lên, vô tội mở trừng hai mắt.”Không thích nụ cười của ta? Giác đệ, vậy người cũng là

nói một chút, người yêu thích chỗ nào của ta a?”Nàng cười đến kiêu mỹ

diễm lệ, một lần nữa lại đem Hoàng Phủ Giác đẩy mạnh nằm trên thảm, ra

lệnh vũ nương tiếp tục ca múa, phảng phất tựa như không có chuyện gì vẫn tiếp tục hưởng lạc.

Không có ai phát hiện, bên trong mắt hạnh mỹ lệ của nàng, lóe ra quỷ dị quang mang.

9. Chương 9

Ban đêm thật sâu, trên bầu trời đêm Lâu Lan treo ột vòng Minh Nguyệt. Bên trong cung điện xanh vàng rực rỡ, trải qua một tầng tầng màn che, mấy vị nữ quan trầm mặc bưng rượu băng, đưa vào bên trong tấm cung nữ vương. Một thân ảnh cao lớn giẫm chân tại chỗ mà đến, trên ngũ quan tuấn mỹ có sự tức giận lạnh như băng, khi hắn trải qua, các nữ quan dừng bước lại cúi đầu hành lễ. “Hàn tướng quân xin dừng bước, nữ vương vẫn đang ở trong tấm cung, không có ý chỉ nữ vương, không có ai có thể tự tiện xông vào.”Nữ quan lên tiếng nhắc nhở, bất an nhìn Hàn Chấn Dạ, ý đồ muốn ngăn cản nam nhân hung hãn này. Tấm cung Thương Nguyệt, lại là cấm địa Lâu Lan. Huống chi, bên trong gian phòng kia còn có nam sủng tuấn mỹ của Trung Nguyên đang ở. Hàn Chấn Dạ không thêm để ý tới, ánh mắt lạnh lùng quét qua nữ quan, tự giác xông vào trong tấm cung, bàn tay to nắm đen vén lấy màn che. Ở trên tơ lụa mềm mại, Thương Nguyệt trên người chỉ có một tầng sa mỏng, bày ra một loại tư thái mềm mại i ôi tựa vào trên người Hoàng Phủ Giác. Trong tay nàng là một trái nho, nhẹ nhàng bóc vỏ chậm rãi đút cho Hoàng Phủ Giác. “Nửa đêm canh ba, làm sao còn tự tiện xông vào chỗ của ta?”Nàng biết rõ còn cố hỏi, mị nhãn hướng đến sắc mặt âm trầm của Hàn Chấn Dạ. Ngón tay mảnh khảnh dính một chút nước trái cây, nàng đưa tay bôi lên đôi môi mỏng của Hoàng Phủ Giác. “Nàng ở nơi đâu?”Hàn Chấn Dạ trầm giọng hỏi, trong ngữ điệu có sự tức giận. “Nàng ...người nào?”Thương Nguyệt giả bộ ngu, nghiêng đầu nhìn Hàn Chấn Dạ, tóc đen Như Vân lòa xòa trên vai, đầu ngón tay mềm nước của nàng dường như khuấy động lấy trước vùng ngực lồi lõ của Hoàng Phủ Giác. “Băng Nhi! Người đem Băng Nhi an trí đi nơi nào rồi?”Thanh âm của hắn không hề trầm thấp nữa, mà là cuồng nộ rống lên. Hắn hai nắm chặt, trừng mắt nhìn Thương Nguyệt mỉm cười, khắc chế lửa giận mãnh liệt trong lòng. Thương Nguyệt mỉm cười xem ra như có điều suy nghĩ, giống như là bí mật, cũng giống như là đang tính toán những thứ gì. “Băng Nhi? Cái nữ nô kia sao? Nàng không phải là mấy ngày trước đây uống độc, thật vất vả mới dùng tuyệt liên ngân năm cứu trở lại sao, người ngày đêm canh giữ ở bên người nàng chờ nàng thanh tỉnh, làm sao lúc này lại chạy đến nơi này của ta đòi người?”Thương Nguyệt mở trừng hai mắt, tầm mắt hướng đến bên ngoài cửa sổ. Ánh trăng ngả về tây, vậy là đã quá nửa đêm đội kỵ mã kia hẳn là đã đi xa. Phịch một tiếng, một cổ nội lực cường đại bá đạo đánh tới, lực lượng khổng lồ thậm chí phát động, ánh đèn bốn phía cũng bị đánh nát bấy. “Những người do người sai tới kia, mới đưa Băng Nhi từ chỗ ngục y mang đi. Nói ra tung tích của nàng, không nên thử thách tính nhẫn nại của ta!”Hàn Chấn Dạ quát, rút kiếm rồng ra, bước đến trước mặt Thương Nguyệt. Từ sau khi hắn phát hiện Băng Nhi mất tích, lý trí trong đầu hắn giống như biến mất, hắn vì nôn nóng mà tức giận, bị sự lo lắng giày vò lấy tâm can. Nàng còn chưa hồi phục, trong lúc nửa tỉnh nửa mê còn không ngừng khóc kêu tên của hắn, một tiếng một tiếng cũng đau nhói trái tim của hắn. Hắn còn chưa kịp nói với nàng câu gì, nàng lại đột nhiên từ trên giường bệnh biến mất. Những người đó ban đầu còn cố ý giấu giếm, làm hắn tức giận đến cực điểm, mới động thủ phá hủy chỗ ngục y, đại náo một hồi, lực đạo mãnh liệt nhắc lên cuồng phong, đảo mắt đã san thành chỗ này thành bình địa. Những người đó lo lắng khó giữ được cái mạng nhỏ của mình mới nao núng khai ra, chính Thương Nguyệt đã phái người tới đưa Băng Nhi đi. Thương Nguyệt vẫn kiêu mỹ cười, không thềm để ý một chút nào, lấy đầu ngón tay dờ đi mũi kiếm sắc bén.”Dạ nhi, tính táo chút ít, ta là muội muội của mẹ người a, người bị tức giận đến hồ đồ rồi. Làm sao chỉ vì một nữ nô bé nhỏ không đáng kể gì mà lại muốn giết ta?”Nàng nghiêng đầu nhìn Hàn Chấn Dạ. ” Ép hắn quá ... hắn thật sự sẽ động thủ đấy.”Hoàng Phủ Giác ôm ấp lấy vòng eo mảnh khảnh của Thương Nguyệt, tựa vào bên tai nàng nói. Hắn đã biết được chủ ý trong lòng Thương Nguyệt, thậm chí còn từ bên cạnh giúp đỡ. So với

nam nhân tâm thường Thương Nguyệt cả gan làm loạn đã vượt qua sự tưởng tượng có thể, hắn coi như là mở rộng tầm mắt a . Hắn nằm ở trên giường êm, biết rõ bo bo giữ mình, đối với việc dì cháu đánh nhau, hắn cũng không muốn nhúng tay vào . Thương Nguyệt tiến sát vào trong ngực Hoàng Phủ Giác, dằng dặc thở dài.”Bất quá là nữ nô thôi, nàng lúc trước ở Trung Nguyên sát thương người, người đã thu nàng làm nô, cũng chỉ là nghĩ muốn hành hạ nàng không phải sao? Bây giờ, người đã có Sương nhi giúp người làm ấm giường, đối với người nữ nô kia cũng đã mệt mỏi, lưu lại nàng làm cái gì?”Trong mắt của nàng có nụ cười.Hàn Chấn Dạ nheo lại tròng mắt đen, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thương Nguyệt.”Ta nói rồi, muốn xử trí nàng như thế nào cũng không liên quan đến người .”Hắn vội vàng muốn nhìn thấy Băng Nhi. Thương Nguyệt đến tốt cùng đã đem nàng giấu đi nơi nào rồi?

Thương Nguyệt nhướng mày lên , ừ nha đứng dậy, tay cầm lấy quyền trượng nữ vương Lâu Lan. Nàng giơ quyền trượng lên chỉ vào Hàn Chấn Dạ, nụ cười nơi khóe miệng càng trở nên lạnh lùng , bộ dáng mỹ lệ lúc này cũng đã tràn đầy uy nghiêm.”Người đối với người nữ nô kia quá dung túng, uy hiếp an nguy Lâu Lan của ta, ta đây không thể khoan tay đứng nhìn mặc người cố tình làm bậy được, người không thể hạ quyết định, vậy để ta làm thay người chặt đứt sự dây dưa giữa các người.”Nàng lần nữa ngẩng đầu nhìn hướng ngoài cửa sổ, lẩm bẩm nói.” Lên đường lúc buổi trưa, đã qua mấy canh giờ, tính toán thời gian cũng đã nên đến.”

Một trận hàn ý lạnh như băng quét qua lưng, Hàn Chấn Dạ hai mắt lạnh như băng, nhìn chằm chằm Thương Nguyệt. Kể từ khi Băng Nhi mất tích, trong lòng hắn đã quán quanh dự cảm bất tường, thời gian đã đến gần nửa đêm, sự nhần nại của hắn cũng đã vượt qua điểm giới hạn.

“Người đem nàng đưa đến nơi nào rồi?” Lộ trình mấy canh giờ, cũng có thể rời khỏi biên giới Lâu Lan, Băng Nhi đến tốt cùng bị đưa đến nơi nào?

Thương Nguyệt đi tới phía trước cửa sổ, hồi lâu cười một tiếng.”Ta có lập trường của ta, nếu như ta là nữ vương Lâu Lan, như vậy nhất định bảo vệ Lâu Lan là suy nghĩ đầu tiên.”Nàng thần thái nhàn nhã như đi chơi, thẳng tắp nhìn vào trong mắt Hàn Chấn Dạ.

Bên trong cặp mắt đen đều là sát ý, chuyện này xử lý không thể có sai lầm, nếu không nàng nhất định sẽ bị nam nhân này đích thân giết chết. Ai, nhưng bọn họ là thân nhân nha!

“Chuyện này cùng ta không liên quan, ta chỉ muốn biết Băng Nhi đang ở nơi nào?”Hàn Chấn Dạ thô bạo nói.

“Kiên nhẫn chút đi, ta nói chuyện kế tiếp, người nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.”Thương Nguyệt còn đang cười, cười đến rất vô tội.”Người nữ nô kia ta cùng với nguy tu Vương đã trao đổi với nhau, ta là chủ nhân luôn là phải biểu đạt một chút thành ý chứ .”

Dự cảm bất tường càng ngày càng mãnh liệt, Hàn Chấn Dạ thân hình cao lớn cứng ngắc . Sự thật đã bày ở trước mắt, hắn chẳng qua là không dám thừa nhận mà thôi ...

“Người đã làm cái gì?”Hắn hỏi lại rất mềm nhẹ , nhưng ánh mắt tà ác như rắn độc.

“Ta giao nàng cho sứ giả .”Thương Nguyệt mỉm cười nói, không chút nào khiếp sợ đi về phía trước một bước, nhìn ngắm khuôn mặt tuần lẳng lảnh khốc của hắn, đợi chờ phản ứng của hắn. Nàng hưởng thụ cực kỳ giờ khắc này, chờ đợi người nam nhân này bởi vì yêu mến nữ nhân mà hoàn toàn mất đi tỉnh táo.

Trong lòng đau xót mãnh liệt, khi biết nàng bị đưa đi khỏi Lâu Lan, trong lòng ngực của hắn giống như là bị đào một cái lỗ thủng to. Hắn khó có thể tin, Thương Nguyệt lại có thể ra quyết định như vậy.”Ta muốn giết người!”Hắn hét lên , mắt lộ ra hung quang.

Thương Nguyệt giả bộ đưa ra vẻ mặt kinh ngạc.”Dạ nhi, làm sao, thì ra là người để ý như vậy nàng a? Người nghĩ cứu nàng sao? Vậy cũng phải nhanh a! Người có thời gian giết ta cho hả giận, không bằng chạy tới cứu nàng, đuổi theo muện nói không chừng sứ giả đã khẩn cấp sử dụng nàng.”

Một tiếng mắng chửi từ trong miệng Hàn Chấn Dạ thốt ra, hắn mãnh liệt quay đầu, hất hai tay Thương Nguyệt ra, lo lắng xoay người rời đi. Nếu không phải lo lắng đi đến quá trễ, Băng Nhi sẽ phải chịu lắng nhục, hắn thật sự sẽ vung đao chém chết Thương Nguyệt.

Hắn nhắc chân một chút, đi ra khỏi cung điện Lâu Lan, ở trong bóng đêm hướng nước Ngụy Tu mà chạy đi.

Thời điểm rồi đi, mơ hồ còn nghe thấy Thương Nguyệt mang theo cười câu hỏi.”Người không phải nói, nàng chỉ là đầy tớ sao? Một đầy tớ bé nhỏ không đáng kể, đáng giá để người vất vả lo lắng như vậy sao?”

Bên trong câu hỏi, mang theo sự châm chọc, quanh quẩn ở trong đêm trăng Lâu Lan.

Cách sông Khổng Tước không xa , trong tấm cung nguy tu Vương ngọn đèn dầu sáng đã tắt.

Trên đêm thân ảnh xinh xắn đã bắt đầu có động tác, ánh mắt cũng đã từ từ trở nên trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ còn có chút tái nhợt, nàng chậm chạp ngồi dậy, mơ hồ nhìn về phía bốn phía, không biết mình hiện đang ở chỗ nào.

Độc tố trong cơ thể đã biến mất , thần trí nàng đang từng lúc từng lúc khôi phục lại , nhưng cũng không rõ lắm trong lúc trong hôn mê rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nàng chỉ có thể mơ hồ nhớ được trong lúc hôn mê có một đôi mắt màu đen vững vàng nhìn thẳng nàng, lo lắng nhìn nàng, một đôi tay thô ráp mà ôn nhu nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên da thịt lạnh ngắt của nàng.

Sau đó, người nọ rời đi, nàng ở trong hôn mê trần trọc, lại có người đem nàng đưa lên xe ngựa. Lung la lung lay giống như là đã đi một quãng đường rất dài , cặp kia mắt, đôi tay kia cũng không quay lại với nàng, nàng bởi vì tâm tình bất an mà tỉnh lại.

Đây là một gian phòng xa lạ, bên trong bày biện rất xa hoa. Nàng khởi động thử thân thể, lúc này mới phát hiện mặc trên người nàng là một lớp sa mỏng màu đỏ nhạt, thân thể trần truồng mềm mại như ẩn như hiện, cúi đầu thậm chí còn có thể mơ hồ nhìn thấy phần ngực phần hông đầy đặn nhàn nhạt. Nàng thở dốc một tiếng, càng thêm bất an lo lắng, tìm kiếm xung quanh thì chợt được một mặt gương bằng đồng, nhìn trong gương là một cô gái xinh đẹp, nàng ngây người như phỗng. Mái tóc đen nhánh của nàng cũng được cẩn thận chải gọn tỉ mỉ, đội lên mũ quan Kim Phượng tinh xảo bằng vàng , trên hai cánh phi phượng hoàng kim quần quanh một đoạn gấm màu lam, được cố định bằng trâm hoàng kim buộc mảnh, cảm giác lạnh lạnh chạm vào da thịt phần vai không được che đậy của nàng. Một tiếng trống vang lên, nàng giật mình buông lỏng bàn tay, gương đồng rơi xuống trên mặt đất vỡ vụn. Tình cảnh đã rất rõ ràng, nàng bị ép buộc thành một loại lễ vật, đang đợi người khác hưởng dụng. “Tỉnh rồi sao?”Tiếng hỏi thăm ôn nhu từ phía sau truyền đến, nàng kinh ngạc thở dốc, bản năng che lại thân thể mềm mại cơ hồ đã không khác như trần truồng . Ở cửa vào tấm cung, Vương Nguy Tu đứng ở kia, chăm chú nhìn Băng Nhi từ trên xuống dưới. “Quả nhiên là nữ nhân xinh đẹp nhất Lâu Lan, phần lễ vật này của Thương Nguyệt cũng được coi như là một phần hậu lễ.”Hắn từ từ tiến đến gần, ánh mắt màu lam quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn còn chút tái nhợt. Hắn tiến lên, nắm lấy cằm của nàng.”Chính là khuôn mặt có thể làm cho Hàn Chấn Dạ thần hồn điên đảo đây sao? Vì người, hắn có thể từ bỏ Lâu Lan hay không?”Hắn thấp giọng hỏi, khóe miệng có nụ cười lạnh. Hắn vốn là không muốn nhận lấy phần lễ vật này ,vì hắn biết bộ dáng Hàn Chấn Dạ ôm Băng Nhi gào thét trong yến hội hỗn loạn ,toàn bộ sự tinh táo vốn có của nam nhân kia đã hoàn toàn biến mất, bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được, tim của người kia đã bị người con gái này cướp đi. ” Lòng của hắn đối với người, có thắng được sự trung thành của hắn đối với nước Lâu Lan sao?” hắn dò hỏi nàng .Nhìn sự mảnh mai của Băng Nhi sự mỹ lệ xinh đẹp của nàng đây vốn là loại nữ nhân có thể kích thích dục vọng của nam nhân, chẳng qua là hắn là đối với loại nữ nhân mảnh mai như hoa này không có một chút hăng hái nào ngược lại đối với vẻ diễm lệ kiều mỵ của Thương Nguyệt càng làm cho hắn có ấn tượng rất sâu... “Không nên uống phí tâm cơ, ta đối với hắn mà nói là một thứ bé nhỏ không đáng kể.”Băng Nhi thống khổ cười một tiếng, nụ cười có chút run rẩy. Nữ vương đem nàng biếu tặng sứ giả Nguy Tu, Hàn Chấn Dạ có biết hay không? Nàng vẫn còn nhớ mang máng, khi nàng lấy cái chết bức bách, buộc hắn đáp ứng bỏ qua cho nàng cùng thân nhân của nàng. Đó có phải là lí do từ nay về sau bọn họ sẽ không còn bất cứ quan hệ nào nữa hay sao ? Là bởi vì như thế, cho nên hắn mặc kệ cho Thương Nguyệt đem nàng dâng cho sứ giả sao? Trong ngực lại là đau xót, sự mất mát giống như là một cây châm nhọn xuyên thấu lòng của nàng. Nhưng như vậy có lẽ cũng tốt , nàng từ nay sẽ không cần nhìn thấy hắn cùng với Sương nhi thân mật nữa ,trái tim của nàng cũng sẽ không còn đau đớn. Chẳng qua là nàng chỉ không hiểu hắn thật sự đem nàng dâng cho người khác, để ột người đàn ông khác đoạt lấy nàng sao ? “Bé nhỏ không đáng kể? Vậy hắn nổi điên muốn mạng sống của người, thậm chí ngay tại chỗ chém chết thuộc hạ của ta, chẳng qua là diễn trò hay sao?”Vương Nguy Tu lạnh lùng cười một tiếng, nhìn sâu vào đôi mắt mỹ lệ kia. Sau đó tầm mắt của hắn di chuyển xuống phía dưới, nhìn ở dưới sa mỏng màu đỏ nhạt thân thể mềm mại của nàng .”Bản thân ta thật là muốn nhìn một cái, nữ nhân

có thể mê hoặc đệ nhất dũng sĩ Lâu Lan đến tột cùng là bộ dáng mắt hồn điên đảo như thế nào?” Hân vươn tay, không chút lưu tình mà kéo lấy sa mỏng trên người nàng xé lấy một đường . “Không!” Bằng Nhi kinh hô một tiếng, tuyệt vọng muốn che kín lấy thân thể. Nhưng nàng mới vừa tỉnh lại, thân thể còn hư yếu, căn bản không có chút lực mà phản kháng lại. Thân thể xinh đẹp ở tầm mắt Vương Ngụy tu đã lộ lộ gần hết, sa mỏng màu đỏ nhạt bị xé rách đến bên hông, nàng lạnh lẽo run rẩy, căn bản không chịu để nước mắt rơi xuống. Hân thầm quan sát đánh giá nàng, kéo cao hai tay của nàng lên , khóe miệng cười lạnh lại càng sâu.”Quả nhiên rất xuất sắc, khó trách người có thể làm Hàn Chấn Dạ lơ lửng đề phòng, đảm bảo cho hân một đao. Chẳng qua là, người còn chưa đủ cẩn thận, một đao kia đâm vào không đủ sâu, vẫn không thể giết chết được hân rồi.” Bằng Nhi chấn động toàn thân, không thể nghĩ được hân sẽ nói ra được những lời này. Chuyện tình của nàng cùng Hàn Chấn Dạ ở Trung Nguyên, bên ngoài hân là không có người nào biết được mới đúng.”Làm sao người biết được những chuyện này?” Bởi vì bất ngờ bị giơ cao hai tay, cánh tay của nàng giống như là bị chém đứt rất đau , môi đỏ mọng cùng lúc phát ra tiếng khó chịu thân ngâm. Hân tiến tới gần khuôn mặt tái nhợt nàng.”Từ chuyện thân tộc của người bị dính líu mà vào ngục, chuyện người cầu trợ Trầm Khoan, bị phái vào Trung Nguyên ám sát Hàn Chấn Dạ, hết thảy mọi chuyện Trầm Khoan đều lấy chim bồ câu báo cho ta. Nếu không phải người thất thủ, Hàn Chấn Dạ cũng sẽ không trở thành tướng quân Lâu Lan, ta lại càng không thể tự mình đi tới Lâu Lan.”Hai tay hân giương lên, đem Bằng Nhi đẩy ngã xuống đất, ánh mắt căm lạnh nhìn nàng. Thân là quốc vương nước láng giềng, biết được một số sự kiện xảy ra ở Lâu Lan điểm này không gì đáng nói . Nhưng là hết lần này tới lần khác hân lại biết đến chuyện của nàng cận kề đến như vậy thì có chút quý dị. Bằng Nhi chậm chạp ngẩng đầu, trừng mắt nhìn hân. Mọi sự việc hậu quả ở trong đầu xuất hiện lại ,nàng từ từ xuyên chuỗi lại mỗi một đoạn ngắn. Trầm Khoan cùng nước Ngụy Tu có liên quan, mà người phó Tướng của cha cùng Ngụy Tu cũng có quan hệ mật thiết lui tới, chuyện nói toạc ra cũng là một quý kế. “Là người! Từ đầu tới cuối đều là mưu kế của người!” Bằng Nhi khê hô, toàn thân không ngừng run rẩy. Nàng nắm chắc hai tay thì ra Vương Ngụy Tu mới là người khiến cho gia tộc của nàng mang danh tội phản loạn . Hân khóe miệng trào phúng ,nhướn lên chân mày.”Quả nhiên thông minh, khó trách Hàn Chấn Dạ biết rõ người là họa thủy, còn không nỡ giết người.”Hân đi lên phía trước vài bước,đang muốn cân nhắc nên xử trí nàng như thế nào.”Thương Nguyệt dù thông minh mỹ lệ thế nào cũng chỉ là nữ nhân, nếu không có nam nhân ở một bên hiệp trợ, căn bản không làm được việc gì . Uy viễn tướng quân bị dính líu hạ ngục, là bước đầu tiên ta thanh trừ nam nhân bên cạnh Thương Nguyệt, tiếp theo người đi van xin Trầm Khoan, đi ám sát Hàn Chấn Dạ, đều là nằm trong kế hoạch của ta cùng với Trầm Khoan. Duy nhất tính sai, là người thất thủ, không có có thể giết Hàn Chấn Dạ, ngược lại làm cho hân trở về Lâu Lan, trở thành tướng quân Lâu Lan.”Khó trách Hàn Chấn Dạ mới trở thành tướng quân, hân liền mang theo người đến Lâu Lan. Bằng Nhi tỉnh ngộ, nhớ lại mọi chuyện lúc trước . Đàm phán cùng hiệp nghị cũng là lấy cớ, hân thật ra thì vẫn muốn có cơ hội, có thể diệt trừ Hàn Chấn Dạ hay không/

Nếu như không có mưu kế của hân, nàng cùng Hàn Chấn Dạ sẽ không biết nhau . Nàng vẫn là viên Minh Châu trên lòng bàn tay của Uy viễn tướng quân, mà hân vẫn là thân tộc của nữ vương từ đường xa mà đến, con của ma giáo có nụ cười tà ác nơi khóe miệng.

Nếu gặp mặt ở một hoàn cảnh khác, nàng khẳng định cũng sẽ yêu hân, chẳng qua trong tình yêu của bọn họ có lẽ sẽ không có cừu hận...

Trong lòng đối với Vương ngụy Tu oán hận càng tăng thêm mấy phần. Nàng cắn chặt hàm răng, trừng mắt nhìn hân , tức giận làm cho nàng trở nên không sợ hãi.

“Là do người làm hỏng mưu kế của ta cùng với Trầm Khoan, để cho ta chậm chễ không thể đưa binh cướp lấy Lâu Lan. Nữ nô, đây hết thấy sai lầm, tối nay sẽ để người đang ở đây trả giá thật đắt. Bọn thủ hạ của ta nhưng là cũng chờ được ,không nhịn được rồi .”Đốt biến cười lạnh. Hân chuẩn bị lấy Bằng Nhi uy hiếp Hàn Chấn Dạ, ép nam nhân kia giao ra binh quyền Lâu Lan, nhưng mà trước đó, thuộc hạ của hân có thể thật tốt hưởng dụng nữ nhân này rồi .

Bằng Nhi sắc mặt càng trở nên trắng bệch, tuyệt vọng lui về phía sau. Nàng không dám tưởng tượng cái loại tình huống này , binh lính cường bạo nữ nhân ,tình cảnh đáng sợ hiện lên ở nàng trong đầu, trái tim của nàng kịch liệt đập, cơ hồ đã nghĩ gọi tên người đó.

Ở thời điểm nguy cấp nhất, nàng chỉ có thể nghĩ đến Hàn Chấn Dạ.

” Người phải hết sức thực hiện chức trách của nữ nô, thật tốt khoản đãi các thần tử của ta.”hân cười lạnh,

hai tay vổ vổ , gọi binh sĩ bên ngoài tẩm cung vào.

Màn che ngoài truyền tới tiếng bước chân, ánh đèn đem một thân ảnh cao lớn bào trùm lên nàng . Người nam nhân kia đứng lại, thanh âm lạnh như băng truyền đến, tràn đầy sát khí.”Nàng là nữ nô của ta, chỉ có thể hầu hạ một mình ta.”Nam nhân lạnh lùng tuyên bố.

Vương Nguy Tu cả kinh, ngẩng đầu nhìn thấy màn che bị kiếm khí ép mở, xoay mình thấy một bóng đen, bạch quang tiến tới, bóng đen là người, bạch quang là kiếm, người thân pháp kỳ quái, chiêu kiếm bén nhọn, hắn chỉ cảm thấy hàn khí dày đặc đập vào mặt, khóe miệng cười lạnh cũng biến thành vẻ mặt kinh hãi.

Hắn vội vàng lui nhanh về phía sau, nhảy ra xa có hơn mấy trượng, khó khăn lắm né mới qua được sự tấn công của đối phương. May là hắn đã nhanh chóng né đi, nếu không bị một kiếm này chém tới, đầu của hắn có thể đã không còn .

Người nọ trong tay phải cầm tà kiếm rỗng, tay trái tìm tòi, đã ôm lấy thắt lưng Băng Nhi, đứng bất động ở trong tẩm cung, đôi mắt đen cuồn cuộn, tóc đen bởi vì đêm tối phi nước đại mà xốc xếch, làm người ta không dám nhìn gần. trên lưỡi kiếm rỗng , máu tươi giọt giọt rơi xuống, làm người ta khó có thể không kinh tâm.

“Ngườicùng những binh lính kia, tất cả đều phải chết.”Hắn nhàn nhạt tuyên bố. binh sĩ trấn thủ tẩm cung của quốc vương nước Nguy tu tất cả đều là cao thủ – nhất đẳng, nhưng mà toàn bộ cũng không đỡ nổi một kiếm của hắn, kiếm của hắn giơ lên thậm chí không có thể phát ra âm thanh cầu cứu, cũng đã bị mất mạng, thi thể một đường từ ngoài cung nằm tiến vào bên trong.

Bị người nọ ôm vào , Băng Nhi không tự chủ được mà dựa vào trong lòng ngực của hắn, còn không thấy được diện mạo của hắn, đã nghe thanh âm của mình .”Người — Chấn Dạ...”Lòng của nàng rất loạn , vừa mừng vừa sợ, rồi lại không biết làm sao, không biết nên làm sao đối mặt với hắn.

Trong lòng của nàng mới hiện lên thân ảnh của hắn, hắn lại đột nhiên xuất hiện. Hắn đã là nghe thấy được tiếng kêu cứu trong nội tâm của nàng sao?

Hàn Chấn Dạ nghiêng mắt nhìn Băng Nhi, thấy nàng thần thái suy yếu, thở không ngừng, sắc mặt tái nhợt như tuyết, một thân sa mỏng bị xé rách, nửa người trên đều là lổ lỗ .

Nhớ tới Vương Nguy Tu chuẩn bị đem nàng đưa cho binh lính đùa bỡn, hắn càng thêm tức giận, lửa giận động lại ở trong mắt, hắn quay đầu nhìn chằm chằm vào Vương Nguy tu, lạnh lùng thốt: “Người lại dám đụng vào nàng, đó chính là tuyên cáo cái chết của mình.”

Vương Nguy Tu bị ánh mắt của hắn trừng lại , giống như hai đạo lưỡi dao sắc bén đâm ở trên người, không nhận được trong lòng run lên.

“Buông.”Băng Nhi nhỏ giọng nói, không muốn để cho hắn ôm. Mặc dù thân thể suy yếu, mặc dù thân bị vùi lấp, nàng vẫn không muốn tiếp xúc quá nhiều với hắn. Nàng không muốn có cơ hội để nhớ lại, nếu là sau này nàng không quên được hắn, nên làm cái gì bây giờ?

Nghĩ đi nghĩ lại trong ngực lại đau. Bỗng nhiên, một áo choàng thật dày mặc vào nửa thân trên trên thân thể của nàng, nàng hết sức ngạc nhiên, ngẩng đầu lên, phát hiện hắn đang nhẹ nhàng lấy áo choàng bao trùm cho nàng. Áo choàng kia bên trong còn lưu lại hơi thở phái nam, cùng với nhiệt độ ấm áp của hắn. Nàng thở dốc dần dần bình phục, kinh ngạc mà nhìn hắn, trong đầu phảng phất có chút ít trống rỗng, khó có thể hô hấp.

Kiểm phong run lên, nhắm thẳng vào Vương Nguy Tu .”Ta tới mang về đồ đặc thuộc về ta, tránh ra.”Nhìn thấy Băng Nhi bình an, sự hăng hái giết người đã không còn . Sắc mặt của nàng tái nhợt như vậy, còn đang run rẩy , là bị kinh sợ sao! Hắn chỉ muốn thật mau mang nàng trở về Lâu Lan nghỉ ngơi.“Hàn Chấn Dạ, nơi này là Nguy Tu, cũng không phải là Lâu Lan, sẽ không dễ dàng buông tha cho ngươi.”Vương Nguy Tu cố gắng trấn định, đưa tay cầm lấy một bên trường kiếm, đánh giá tình thế trước mắt. Hàn Chấn Dạ đã đi suốt đêm, vừa trải qua một cuộc ác đấu, thể lực khẳng định đã tiêu hao không ít, có lẽ hắn có thể có cơ hội, thừa cơ diệt trừ nam nhân này. Hàn Chấn Dạ lạnh lùng cười một tiếng, nhìn ra hắn không muốn thả người.”Thử ngăn cản ta xem.”Hắn cúi đầu, nhích tới gần bên tai Băng Nhi, giọng nói ôn nhu trước nay chưa có.”Ở một bên chờ ta, rất nhanh là có thể giải quyết xong.”Mũi chân một chút, hắn phi thân chạy trốn ra

ngoài. Vương Ngụy Tu hét lớn một tiếng, huy động trường kiếm vung lên màn che, che đi thân hình của bản thân. Hàn Chấn Dạ thân hình cũng chui vào trong màn che, ngọn đèn dầu sáng đã tắt, cũng chỉ thấy thân ảnh của hai người ở màn vải chớp động. thanh âm hai kiếm chạm nhau leng keng vang lên, ở ban đêm dao động tâm người. “Hàn Chấn Dạ!” Nàng lo lắng kêu lên lo lắng cho sự an nguy của hắn. Mặc dù biết võ công của hắn hơn người, nhưng Vương Ngụy Tu cũng không phải là nhân vật bình thường, cộng thêm nơi này lại là cung điện Ngụy Tu, Ngụy Tu Vương vẫn chiếm lợi thế hơn... Trong đầu mới hiện lên ý nghĩ này, lại thấy màn che hiện ra thân ảnh, một trong hai người máu tươi phun ra, ở trên màn che nhuộm thành một mảnh màu đỏ rộng, theo sát hai đạo ngân quang hiện lên, tiếng vang tê... tê liên tiếp không ngừng, màn che bị lưỡi kiếm cắt thành vải rách. Vương Ngụy Tu kêu thảm một tiếng, từ trong vải rách té ra ngoài, nặng nề ngã trên mặt đất. Hàn Chấn Dạ đột nhiên lao ra màn che, giống như con hổ dữ, điên cuồng gào thét một tiếng, sau đó nhảy lên, kiếm rỗng trong tay đảo qua, đá gạch trong tầm cung đảo mất nát bấy, kiếm thế mang theo một tầng Thạch sóng, thân hình hắn vững vàng rơi xuống đất, cười lạnh dăm ở phía sau lưng Vương Ngụy Tu. Lại là một vũng máu tươi bắn ra, kiếm trong tay Vương Ngụy Tu đã bị chém đứt. “Này coi như là đáp lễ người đã chiêu đãi cho Băng Nhi.” Hàn Chấn Dạ liếc xéo hắn, hừ lạnh một tiếng. Nếu Băng Nhi thật bị lãng nhục, hắn nhất định sẽ điên cuồng huyết tẩy nơi này, làm cho nhân dân cả nước Ngụy Tu trả giá thật đắt. Ở phía sau màn che chịu mấy lần giao phong, kiếm rỗng vì đã uống đủ máu nên lực phủ ngũ tạng của Vương Ngụy Tu mới không bị chặt đứt hết. Hắn hôm nay chỉ có thể té trên mặt đất, lay động tay chân, không kim được mà rên rỉ. “Không nên... Cho rằng là ta sẽ từ bỏ ý đồ... Người xông vào tầm cung của ta, giết binh lính của ta... Ngụy tu sẽ không cùng Lâu Lan từ bỏ ý đồ...” Vương Ngụy Tu cắn răng, giãy dụa nói. “Thật nếu không có mạng, mới bằng lòng cam miệng sao?” Hàn Chấn Dạ nhướng mày rậm, không hề để ý đến Vương Ngụy Tu nữa. Nhìn thấy Băng Nhi bình yên vô sự, tảng đá lớn trong ngực hắn liền rơi xuống, bây giờ hắn chỉ muốn mang nàng trở về Lâu Lan.”Đi thôi, chúng ta trở về.”Hắn đương nhiên ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, vì bộ dáng tái nhợt của nàng mà đau lòng. Băng Nhi lại dừng chân đứng nguyên tại chỗ, thẳng tắp nhìn vào trong mắt của hắn. “Trở về đâu?” Nàng hỏi, thanh âm thấp yếu. Sự hân hoan vì gặp hắn mất đi, nàng nhìn vào đôi tay kia, lại nhớ mọi sự việc đã qua. Lúc trước có cừu hận, hôm nay thì có Sương nhi... “Trở về Lâu Lan, trở về lầu nỉ của ta, người thuộc về chỗ đó.”Hắn cúi đầu nhìn nàng, phát giác nàng vẫn đứng nguyên tại chỗ, cũng không nhúc nhích chỉ nhìn hắn. Hắn nheo mắt, phát giác trong mắt nàng là sự kiên quyết. Lòng của nàng thoáng cái lạnh thấu, hai mắt đầu tiên là nhắm lại, một hồi lâu sau mới mở ra.”Không, ta sẽ không trở về.”Nàng chậm chạp mà dùng hết khí lực toàn thân đẩy ngón tay ngăm đen của hắn ra, từng bước thối lui. Đôi mắt đen của hắn hiện lên sự tức giận, bất bình nhìn chằm chằm nàng.”Tại sao không theo ta trở về? Người là muốn lưu lại ở Ngụy Tu?”Trong góc phát ra thanh âm rên rỉ của Vương Ngụy Tu, đôi mắt đen của hắn kiên nhẫn hung hăng nhìn nàng. Băng Nhi đưa hai tay khép lại áo choàng của hắn, tầm mắt chuyển hướng sang nơi khác. Nên đã muốn, bọn họ vẫn nên tính toán cho rõ ràng, hết thấy nên giải quyết thỏa đáng nàng không muốn nhận lấy sự hành hạ kia nữa. “Ta muốn trở về Lâu Lan, cũng muốn trở lại lầu nỉ của mình. Hàn Chấn Dạ, người đã đáp ứng ta, ta vì người uống xong chén rượu độc kia, trả người một mạng, từ đó về sau chúng ta sẽ không thiếu nợ nhau nữa, ta không còn là nữ đầy tớ của người nữa.”Nàng nói từng câu từng chữ, mỗi một chữ nói ra, lại nhận lấy sự tức giận của hắn phóng tới. Cảm giác bị áp bách tràn ngập bốn phía, làm cho người khác không thở nổi. Vương Ngụy Tu không có phát hiện tình huống không đúng, hắn nghe thấy có vệ binh rồi rít tiến tới, cho nên lá gan cũng lớn lên một chút. “Người đừng nghĩ chạy đi, ta sẽ hướng Lâu Lan điều binh — “thêm một tiếng nữa, Hàn Chấn Dạ trên chân một dùng sức, Vương Ngụy Tu kêu rên một tiếng, chớp mắt đã ngất đi. Hắn bước lên trước một bước, trong hai mắt bắn tán loạn nhanh chóng hai quang mang, nhìn chằm chằm Băng Nhi. “Là sao? Ta với người trong lúc quan hệ trừ chủ nhân cùng đầy tớ, lại không còn dính dấp gì sao?”Hắn hỏi thăm nàng, thanh âm rất nhẹ phản phát trên khuôn mặt của nàng.

Nàng cho là uống xong chén rượu độc kia một mạng thế một mạng, chuyện giữa hai người bọn họ có thể như vậy mà kết thúc sao? Hàn Chấn Dạ lấy ánh mắt sắc bén khóa chặt Băng Nhi lại, không rõ giờ phút này rốt cuộc nên hung hăng mà hôn nàng, hay là bóp chết nàng? Nàng lại muốn rời khỏi hắn? Nàng dám...! “Đó là người chính miệng hứa hẹn, không phải sao?”Băng Nhi không nhịn được trong lòng đau quặn lại. Những thứ hận cùng yêu kia, coi như là dính dấp sao? Nàng không dám chạm vào những tình cảm mãnh liệt kia sợ mình sẽ sa vào rồi sẽ không thể rút ra được! Hắn đã có Sương nhi, bộ dáng hắn đối với Sương nhi thủy chung là nhẹ giọng nói lời nhỏ nhẹ ôn nhu, tin tưởng hắn nhất định sẽ đối xử tử tế Sương nhi...”Không cho phép người không tuân thủ hứa hẹn, nên để cho ta rời đi, thả ta tự do.” Trong ngực đau đớn, cơ hồ

muốn bức ra nước mắt của nàng. Hắn có chịu buông tay ra, để nàng rời đi hay không? Lòng của nàng đã đau đớn quá rồi, không cách chịu thêm chút thương tổn nào nữa. Vệ binh của tiếng bước chân tiến tới gần, vô số Trường Dao ở dưới ánh đèn lóe lên, mọi người giơ đao lên từ từ vây quanh hai người.”Dám làm bị thương Ngụy Tu Vương, mau bắt lấy hắn!”Thị vệ trưởng hô. Hàn Chấn Dạ đối với những người đó làm như không thấy, hắn ngấm nhìn Băng Nhi, nắm kiếm rồng trong tay thậm chí có chút ít run rẩy. Một hồi lâu sau, hắn ngửa đầu tuôn ra một trận tiếng cười kịch liệt. Vệ binh ngoài cửa đều bị tiếng cười của hắn làm cho khiếp sợ, bất an lui về phía sau một bước. Hồi lâu sau, tiếng cười điên cuồng mới ngừng nghỉ, trở về vẻ âm tàn.”Tốt, rất tốt, rất tốt.”Hắn lẩm bẩm tự nói, tròng mắt đen đáng sợ bắn ra tia lửa tán loạn.”Người muốn rời khỏi ta? Nghĩ muốn tự do? Tâm nguyện duy nhất người lại là cái này!”Hắn lặp lại lời của nàng, kiếm rồng trong tay đột nhiên giương lên, một trận gió quét ra. Bọn vệ binh còn không kịp phản ứng, thậm chí không có cơ hội cùng Hàn Chấn Dạ đối mặt, đã vì sự phẫn nộ của hắn mà chịu mấy đao, kiếm phong quét qua ngực, bụng, áo giáp nhất thời rớt xuống, tất cả bị đánh bay ra ngoài, toàn bộ ngã trên mặt đất rên rỉ tha mạng. Băng Nhi kinh ngạc thở gấp một tiếng, nhìn thấy hắn sải bước tiến tới, nàng xoay người theo bản năng muốn chạy trốn. Nàng không biết hắn vì sao trong lúc bất chợt cuồng nộ, hơn không biết mình vì sao chọc giận hắn, nàng chẳng qua là van xin hắn bỏ qua cho nàng, đây là điều hắn đã từng đồng ý qua mà! Hai chân chỉ mới vừa bước ra một bước, hơi thở phải nam mãnh liệt tiến tới, hơi thở nóng rực phản phát ở phía sau cổ nàng. Nàng ngay cả một tiếng cũng không kịp kêu lên, đã bị Hàn Chấn Dạ ôm lấy, bá đạo đem nàng kéo vào trong lòng. Nàng kinh hãi địa mở to mắt, nhìn vào thần sắc điên cuồng của hắn. “Ta đổi ý, ta sẽ không thả người đi, cả đời này cũng không thể! Nếu như nói giữa chúng ta chỉ có quan hệ chủ nô vậy cũng được, như vậy cả đời này của người cũng là nữ nô của ta!”Hắn gầm nhẹ, mỗi chân một chút đã phóng qua bọn thương binh nằm trên mặt đất, không thêm quan tâm đến một ai, ôm nàng rời khỏi Vương Cung Ngụy Tu. Băng Nhi mở to mắt, bị đặt ở trong lòng ngực rộng rãi của hắn.”Không! Buông!”Nàng hoảng sợ giãy giụa, muốn tránh thoát khỏi vòng ôm của hắn. Nhưng sức lực của hắn quá mạnh, nàng chỉ có thể dán chặt vào da thịt của hắn, nghe thấy tiếng tim đập của hắn. “Cả đời này, người đừng mơ tưởng mà rời đi!”Hàn Chấn Dạ âm lãnh nói, dưới ánh trăng thúc ngựa quay về. Trong ngực tiểu nữ nhân giãy giụa không nghỉ, không nhìn thấy trong đôi mắt đen của hắn có thần sắc rất phức tạp — khi nàng nói muốn đi, nói giữa hai người chẳng qua là quan hệ chủ nô, trong mắt của hắn chợt lóe lên một tia yếu ớt. Chẳng qua là sự yếu ớt ấy rất nhanh biến mất, hắn lấy tức giận cùng bá đạo che dấu hết thấy, mạnh mẽ đem nàng vùi trong ngực. Thả nàng đi sao, cả đời này coi như là muốn đem cả đời nàng giam cầm lại cũng sẽ không bao giờ từ bỏ nàng! Cả đời này, hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ buông tha cho nàng.

10. Chương 10

Phủ tướng quân Lâu Lan ngày gần đây luôn luôn quanh quẩn tiếng gào của các cô gái trẻ tuổi, bọn người hầu lo lắng, lắng nghe, cũng không dám nói nhiều thêm điều gì. Đây là bí mật mọi người đều biết, Hàn Chấn Dạ đem Băng Nhi nhốt ở trong phòng ngủ, không cho bất luận kẻ nào đến gần.

“Thả ta đi ra ngoài! Hàn Chấn Dạ, người không có có quyền lợi giam giữ ta, người đã đáp ứng thả ta rồi đi!”Băng Nhi dùng sức đẩy cửa, cho đến khi hai tay đánh đến cảm thấy thấy đau. Nàng tựa ở trên cửa, mệt mỏi mà thở, tạm thời nghỉ ngơi.

Tức giận ở trong lòng sôi trào, nàng càng nghĩ càng tức, cũng không thể ra sức. Thân thể xinh xắn từ từ trượt xuống, ngã ngồi ở trên nệm mềm mại.

Mấy ngày trước lúc đêm khuya, Hàn Chấn Dạ đem nàng từ Ngụy Tu mang về Lâu Lan, khóa vào trong phòng ngủ phủ tướng quân. Nàng không cách nào quên, khi hắn đem nàng đẩy ngã ở trên nệm, bên trong đôi mắt đen nhìn chăm chú nàng có một chút tia quang mang tuyệt vọng.

Đêm hôm đó Hàn Chấn Dạ hôn môi đỏ mọng của nàng, ngăn lại tất cả tiếng mắng chửi cùng gào thét, bá đạo đem nàng ép vào trong thâm, bàn bàn tay to ngấm đen rút đi sa mỏng, môi của hắn hôn khắp toàn thân của nàng, dùng thủ đoạn kịch liệt nhất nhưng cũng ôn nhu nhất hành hạ nàng, chứng minh thứ đã

mất mà được lại sẽ mừng như điên thế nào , muốn nàng một lần lại một lần, làm cho nàng khóc la, thậm chí khẩn cầu hắn, mãi cho đến sắc trời sáng trưng, nàng bởi vì hoan ái cực độ mà mệt mỏi , dán ở hắn trên lồng ngực rộng rãi của hắn trầm trầm tiến vào giấc ngủ.

Chờ Băng Nhi tỉnh lại, trên đệm xóc xếch chỉ còn lại có một mình nàng. Nàng phát hiện ra cửa bị khóa ở ngoài, phần nộ trong lòng nhanh chóng thiêu đốt.

Cái tên nam nhân tà ác đáng giận kia, thật sự là hắn định tính toán nhốt nàng cả đời sao ?

Nàng tức giận mãnh liệt đập cửa, di chuyển bất kỳ đồ nào ở trong phòng có thể di chuyển được dùng hết sức đập vào cửa. Cửa đá nhưng vẫn cứ bình yên vô sự, trên cửa này có một cái xích khóa bằng bạc, rất chắc chắn làm cho nàng hoài nghi cái khóa cửa này cùng xiềng xích trên cổ nàng có cùng một cái xuất xứ .

Nước cùng thức ăn đúng giờ được đưa đến, thậm chí còn có nước tắm rửa dùng là nước nóng, thùng gỗ còn được khắc hoa tỉ mỉ. Nàng được hầu hạ như là một ái thiếp, mà không phải đầy tớ. Chẳng qua những thứ đãi ngộ này không cách nào thỏa mãn nàng, nàng vội vàng địa muốn chạy khỏi nơi này, thoát khỏi Hàn Chấn Dạ. Nàng không rõ, hắn đến tột cùng tính toán xử trí nàng như thế nào?

Trên cửa đá có động tĩnh, có người tranh chấp ở ngoài cửa.

Băng Nhi ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn chằm chằm qua khe cửa. Hô hấp của nàng bởi vì khẩn trương mà dừng lại, không biết người tiến vào phòng ngủ sẽ là ai.

“Sương nhi cô nương, Hàn tướng quân có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không thể đi vào.”Ngoài cửa, người hầu sợ hãi nói.

“Mở cửa ra, ta có ý chỉ nữ vương, người nào nếu không nghe, có thể đi gặp người.”Người hầu kinh hãi thở gấp một tiếng, chỉ có thể thối lui. Cửa đá bị đẩy ra, một thiếu nữ tinh tế ôn nhu nhẹ nhàng bước vào phòng ngủ.”Băng Nhi tỷ tỷ?”Sương nhi ánh mắt tìm kiếm khắp nơi , nhìn thấy Băng Nhi, trong mắt nhanh chóng rơi ra nước mắt vui mừng.

Tảng đá lớn trong ngực mất đi, Băng Nhi thở phào nhẹ nhõm, ngu ngơ nhìn muội muội mừng rỡ chạy ôm vào ngực mình. khẩn trương trong lòng nàng biến mất, nhưng trong lòng lại cảm thấy trống rỗng, giống như là sự chờ đợi nào đó không đến , có sự thất vọng nhàn nhạt. Nàng là đang mong đợi nhìn thấy ai đó? Chẳng lẽ là Hàn Chấn Dạ?

Ở trên má phần hiện lên màu đỏ nhạt, nàng dùng sức lắc đầu, đem đôi mắt làm trao đảo đầu óc của mình ra khỏi đầu.

Sương nhi nước mắt tuôn rơi nhìn Băng Nhi, muốn xác định nàng vẫn còn mạnh khỏe.”Tỷ tỷ, người không sao chứ? Ta nghe Hàn tướng quân nói người bị mang đến Ngụy Tu, là hắn đã cứu người đưa về, trong lòng ta thật gấp gáp , nhưng mà Hàn tướng quân lại không có nói tiếp cái gì. Hắn mấy ngày gần đây nhất về mặt cũng rất dọa người, ta không dám hỏi nhiều, chỉ có thể âm thầm lo lắng.”

Trong lòng có đau đớn quen thuộc, Băng Nhi miễn cưỡng cười vui, tránh tầm mắt ra xa .”Ta không sao, chẳng qua là thân thể không tốt , có chút mệt mỏi.”Nàng buông ra hai tay, xoay người sang chỗ khác.

Hàn Chấn Dạ bởi vì chuyện của hắn mà thần sắc dọa người, kinh hãi Sương nhi sao? Hắn không phải là rất thương Sương nhi sao? Làm sao lại có thể hù dọa nàng?

Cảm xúc chua xót ở trong ngực lên men, nàng nắm chặt hai tay, cảm thấy thẹn khi phát giác, chính mình đang ghen tỵ với Sương nhi. Trời ạ! Nàng làm sao có thể như thế, vì cái nam nhân tà ác kia mà ghen tỵ với muội muội của mình?

“Tỷ tỷ, nghe nói người náo loạn chừng mấy ngày , tại sao không nghỉ ngơi thật tốt chứ? Hàn tướng quân rất lo lắng cho người! Mấy ngày nay hắn bận việc.. Quân tình, nhưng vẫn trở về đây nhìn xem tình hình của người.”Sương nhi lo lắng nói, giật nhẹ quần áo của tỷ tỷ.

Mấy ngày nay Hàn Chấn Dạ có chút trầm mặc đứng ở trước cửa đá, thần sắc âm trầm nhìn chằm chằm vào cửa đá, mà bên trong cửa Băng Nhi vì giận dữ mà kêu gọi không ngừng. Trong phủ tướng quân người hầu ngay cả một câu nói cũng không dám hỏi nhiều, chỉ sợ bị Hàn Chấn Dạ một kiếm chém chết .

“Hắn lo lắng, cho dù hắn không buông tha cho ta rồi đi, ta cũng sẽ thừa cơ thoát khỏi hắn. Sương nhi, ta sẽ không ngăn cản hạnh phúc của ngươi.” Bằng Nhi chậm chạp nói, nắm chắc vòng bạc trên cổ tay. Cái vòng bạc kia, chính tay của hắn đã khóa lên gông xiềng. Thật ra thì, gông xiềng không chỉ là ở trên cổ nàng, mà ở cả trong trái tim của nàng.

Trong mắt có chút âm áp, nhưng nàng không cho nước mắt chảy ra. Tại sao đã quyết định muốn quên hắn, nàng vẫn cứ khổ sở quyến luyến hắn? Cho dù thật có thể rời đi, hình ảnh của hắn ở trong lòng nàng cũng sẽ dây dưa đến mấy năm nữa?

Mấy ngày qua, ban đêm nàng không thấy hắn, vốn cho là hắn đi tới phòng ngủ Sương nhi. Đêm khuya vắng lặng, nhớ tới hắn đối với Sương nhi vẻ mặt ôn nhu, lồng ngực của nàng lại nổi lên đau nhói.

Sương nhi đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lại cười ra một tiếng.”Tỷ tỷ, người đang ở đây suy nghĩ lung tung những thứ gì? Hàn tướng quân chỉ nhận ta làm muội muội, chúng ta ở một chỗ, hắn ngay cả đầu ngón tay của muội cũng chưa từng đụng qua.” Nàng khẽ cười, cảm thấy hứng thú nhìn tỷ tỷ.

Bằng Nhi hồ nghi quay đầu nhìn lại, nhìn chằm chằm muội muội cười tươi như hoa này.”Nhưng là... Hắn ban đêm không phải là qua đêm ở chỗ người sao, bọn người hầu nói hắn đối với người yêu thích không buông tay, chốc lát cũng không muốn rời đi người.” Nhớ tới những lời đồn đãi kia rồi, mắt của nàng càng thêm lo lắng.

“Hàn tướng quân qua đêm ở ta chỗ, chẳng qua là dụ ta nói ra một số vấn đề, nhưng mỗi câu nói từ trong miệng hắn, tất cả đều là quay xung quanh ngươi. Tỷ tỷ, người không biết ta có bao nhiêu cực khổ, ban đêm đều phải nói chuyện liên quan đến ngươi, bất kể là chuyện người khi còn bé, hay là chuyện sau đó, hắn cũng muốn ta từng chút từng chút nói cho hắn nghe, hơn nữa hắn dường như luôn là nghe không biết chán, dù dỗi ta nói một lần lại vừa một lần.” Sương nhi mở to hai mắt, cho tới bây giờ mới biết được, bản thân lại trở thành bức tường mỏng giữa hai người. Sự thống khổ trong lòng, theo lời giải thích của Sương nhi từng giọt từng giọt hòa tan. Hắn coi trọng nàng như vậy, có phải muốn nói rằng hắn có quan tâm nàng một chút? Cảm xúc mừng rỡ hòa tan vào máu, toàn thân nàng run rẩy, khó có thể chống đỡ thân thể, mềm nhũn ngã ở bên cạnh giường thêu, lẳng lặng nghe Sương nhi nói tiếp.

“Trời ạ! Làm sao người đến bây giờ còn không biết tâm ý Hàn tướng quân? Hắn đã thả tất cả thân nhân của chúng ta ra, còn an trí ọi người rất thích đáng, bởi vì cha mẹ thân thể suy yếu, mới đưa ta lưu ở bên cạnh hắn.” Sương nhi ở ngồi cạnh tỷ tỷ, nhẹ vỗ về má phẩn tỷ tỷ, khoe miệng hàm chứa nụ cười.

Bằng Nhi quay đầu nhìn Sương nhi. Toàn thân của nàng cũng đang run rẩy, rất sợ giờ phút này chẳng qua là đang nằm mơ.”Hắn lưu lại người, không phải là muốn người thị tẩm?” Hàn Chấn Dạ cố ý ở trước mặt nàng hướng về phía Sương nhi thân mật, những thứ lời nói tàn khốc kia, cố ý muốn chọc giận nàng sao?

“Tỷ tỷ, người luôn luôn thông minh, làm sao lúc này ngược lại trở nên ngu muội rồi? Nhớ lúc người uống rượu độc, bộ dáng Hàn tướng quân lo lắng ra sao? Nếu như hắn hận người, đã để người chết đi, nơi nào còn có thể nổi cơn điên còn nghĩ cứu người? Hắn thậm chí còn vì người, đêm khuya xông vào tẩm cung Ngụy Tu Vương. Bây giờ toàn bộ người Lâu Lan cũng biết hắn yêu người, cũng chỉ có người không rõ thôi.” Sương nhi điểm một cái trên cái trán tỷ tỷ, đỡ toàn thân trống rỗng mềm oặc của tỷ tỷ dậy, lấy ra cây lược gỗ, chải sơ mái tóc đen dài mềm mại.

Có thật không? Đây hết thấy có thật không?

Bằng Nhi môi đỏ mọng run rẩy, tầm mắt nhìn cửa đá, đã khấn cấp, không cách nào lẳng lặng đứng lại. Nàng dường như nhìn thấy hắn, muốn tự mình hướng hắn hỏi thăm rõ ràng! Hai tay của nàng run rẩy, tim đập được thật là nhanh, muốn nói cho hắn biết, nàng thật ra thì yêu hắn thật sâu, nàng không muốn rời đi, cả đời cũng không muốn rời đi...

“Hắn ở nơi đâu? Ta muốn đi tìm hắn.” Bằng Nhi vội vàng nói nói, hướng bên ngoài cửa đi tới.

Nàng thì ra đã làm mọi việc trở nên thái quá, hai người cũng đều là người kiêu ngạo, đều ở một chỗ thử dò xét lẫn nhau, vì bảo vệ mình, còn dùng những lời tàn độc kia tra tấn lẫn nhau.

Sương nhi khẽ cười đem Bằng Nhi ở lại trên ghế, tiếp tục chải lấy mái tóc dài của nàng, cẩn thận chỉnh lại trang phục.”Người đừng nóng lòng a, trước hết để uội đem tỷ tỷ người trang điểm thật tốt, đợi lát nữa lại

đi ra. Nữ vương phái kiệu mềm tới đây! Chúng ta lập tức vào Vương Cung đi.”Nàng cũng là theo ý chỉ của nữ vương, mới có thể vào phủ tướng quân.

“Nữ vương muốn gặp ta?”Băng Nhi nghi hoặc địa nhìn Thương nhi. Chuyện Thương Nguyệt đem nàng biểu tặng cho sứ giả, vẫn làm cho lòng nàng rất còn sợ hãi, lần này tìm nàng lại vừa có chuyện gì phát sinh đây? Thương Nguyệt là chuẩn bị ngăn cản nàng cùng Hàn Chấn Dạ bên nhau sao?

Sương nhi tiếp tục vì nàng trang điểm, nàng vẫn đang lo lắng ,thấp thỏm, không có chú ý tới trên môi muội muội, có một nụ cười nghịch ngợm.Trên đại điện Vương Cung Lâu Lan, không khí hết sức trang trọng. Hoàng Phủ Giác ngồi ở trên vương tọa , Thương Nguyệt thì ngồi ở trên đùi của hắn, bàn tay trắng nõn nhỏ và dài vỗ về trước ngực hắn. Nàng có vẻ có chút mệt mỏi, đôi môi đỏ mọng như mèo con ở cần cổ Hoàng Phủ Giác cà cọ qua lại . Chẳng qua là, hôm nay bên trong cặp mị nhân kia tựa hồ nhiễm chút ít phiền não, thỉnh thoảng có hơi thở dài . Hoàng Phủ Giác nhíu mày, cúi đầu nhìn Thương Nguyệt. Hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nàng có loại vẻ mặt này, giống như là đụng phải vấn đề gì khó khăn, đang rất ảo não. Thật là trên đời còn có chuyện gì làm khó được nữ nhân mỹ lệ to gan này? Cửa đá khổng lồ mở ra, thân ảnh cao lớn Hàn Chấn Dạ giẫm chặn tại chỗ mà vào; hai bên thị vệ nhìn thấy Thương Nguyệt vung tay lên, tất cả đều chủ động lui ra. Hàn Chấn Dạ mắt thấy hai người ở trên vương tọa sắc mặt âm trầm tới cực điểm. Mấy ngày qua tâm tình của hắn vô cùng ác liệt, Băng Nhi vội vàng la lên muốn vĩnh rời đi khỏi của hắn, quanh quẩn ở trong đầu hắn. Bên trong đôi mắt đen kìa có ngọn lửa tức giận, nhưng cẩn thận chú ý một chút còn có thể thấy chút dấu vết bị thương. tiểu nữ nhân mỹ lệ kia, không ngờ hung hăng lại làm hắn bị thương một lần nữa. Khi hắn lòng như lửa đốt chạy tới cứu nàng, chuẩn bị cứu nàng trở về sau đó sẽ nói nàng nói hết thấy chân tướng, mà nàng lại muốn la hét với hắn, tuyên bố giữa hai người sẽ chỉ là quan hệ chủ nô. Sự phản kháng kịch liệt như thế của Băng Nhi, hắn lúc trước sẽ không thèm quan tâm nhưng khi nghe nàng kiên quyết la lên, hắn vẫn là khắc chế không được trong lòng trở nên nóng. Nàng muốn hắn, mà hắn không biết nên làm sao bây giờ. Cuối cùng chỉ có thể chọn dùng phương pháp ngu dốt nhất, đem nàng nhốt lại, mà hắn thậm chí không dám đến tìm Băng Nhi ,chỉ có thể ở bên ngoài cánh cửa đá đó .

“Tìm ta có chuyện gì?”Hàn Chấn Dạ lạnh lùng hỏi, trừng mắt nhìn Thương Nguyệt. Hắn còn không có tha thứ cho Thương Nguyệt chuyện lúc trước tự tiện đem Băng Nhi tặng cho sứ giả ,nếu không phải hắn cùng với Thương Nguyệt có quan hệ huyết thống, hắn nhất định sẽ dùng kiếm rồng trong tay bổ đôi Thương Nguyệt. Thương Nguyệt từ trong ngực Hoàng Phủ Giác ngẩng đầu lên, bất đắc dĩ mà nhìn Hàn Chấn Dạ.”Dạ nhi, người đứa nhỏ này, chọc cho ta làm ra bao nhiêu chuyện a!”Nàng vẻ mặt khôn nhiều.”Người đi tẩm cung Ngụy Tu Vương, đoạt lại lễ vật ta đưa cho ngụy tu Vương, còn giết mấy chục binh lính, ngay cả ngụy tu Vương cũng bị người đánh cho thành trọng thương. Người làm cái gì vậy, có chủ tâm gây sự với ta sao?” “Thương thế của Băng Nhi.”Hàn Chấn Dạ đơn giản trả lời, ngũ quan tuấn mỹ không có vẻ mặt gì, giống như là những lời này cũng đủ để giải thích hết thảy. “Nàng bắt quá là nữ nô a! Người thế nhưng lại vì một nữ đầy tớ, làm ra những chuyện náo loạn này . ngụy tu Vương có thể đối với Lâu Lan lấy có điều binh, mà người cũng là cho hắn một cơ hội tốt nhất.”Thương Nguyệt thở dài nói, mệt mỏi mà xoa bóp huyết Thái dương. Mấy ngày nay tới Ngụy Tu đang tụ họp trọng binh, ở nơi cách mười dặm bờ Khổng Tước Hà Đông khiêu chiến, đang chuẩn bị mọi thứ xâm lấn thành Lâu Lan. Hàn Chấn Dạ mấy ngày nay đợi ở trong quân doanh, cũng là vì ổn định lòng quân. Hàn Chấn Dạ vẻ mặt trở nên âm lãnh, khóe miệng thậm chí có vẻ cười.”Để cho ta đi giết hắn, nước Ngụy Tu sẽ bận về việc.. Nước tể, không có thời gian tới xâm chiếm Lâu Lan .”Muốn lấy thủ cấp ngụy tu Vương, đối với hắn mà nói dễ như trở bàn tay. Hắn giờ phút này tâm phiền ý loạn, một cuộc giết chóc càng tốt để cho hắn giảm lửa giận trong lòng . “Đứng lại cho ta!”Thương Nguyệt quát một tiếng, thân thể yếu diệu từ trên đùi Hoàng Phủ Giác trượt xuống.”Đủ rồi! Không cho người bởi vì cái nữ nô kia nữa, chọc phiền toái cho ta. Nếu hết thấy bởi vì do nàng dựng lên, thì sẽ tùy nàng chịu trách nhiệm. Lần này, không cho cái lời ta, nàng phải trở thành nữ nô ngụy tu Vương, coi như là đ ngụy tu Vương muốn cho bọn lính hưởng dụng nàng cũng được.” “Không thể nào!”Hàn Chấn Dạ rống giận, trừng mắt đen sắc bén nhìn chằm chằm Thương Nguyệt. Tất cả cảm xúc lạnh lùng, chẳng qua là vì mấy câu nói của Thương Nguyệt. “Tại sao không được?”Thương Nguyệt ép hỏi, trừng mắt ngược lại nhìn Hàn Chấn Dạ.”Nàng chỉ là nữ nô bé nhỏ không đáng kể, hy sinh một mình nàng, là có thể đổi được hòa bình cho Lâu Lan.” “Thu hồi mệnh lệnh cùng ý niệm trong đầu của người, nếu không ta giờ phút này sẽ giết người.” Giọng nói lạnh như băng, nói ra lời của không chỉ là uy hiếp, mà là tuyên cáo thật. “Dạ nhi, ta là dì nhỏ của người nha! Nhưng người lại vì một nữ đầy tớ, uy hiếp muốn giết ta?”Thương Nguyệt giọng nói cường ngạnh, một giọng bức bách , hai mắt lóe tia sáng. “Cầm mồm !” “Người không phải là cần bản không cần nàng sao? Không phải nói muốn hành hạ nàng sao? Đề nghị của ta chẳng phải là vện

toàn cho đôi bên? Người có thể báo thù rồi!” Thương Nguyệt vẫn ngay lập tức vừa nói, tay ngọc thon thon mở ra giấy nháp mỏng một bên, thậm chí bắt đầu viết cho quốc thư cho nguy tu Vương. Một đạo thanh quang hiện lên, trong tay nàng bút lông bị kiếm phong chợt quét đánh gãy, chỉ kém nửa tấc sẽ phải gọt sạch tay nàng. “Đừng nghĩ động vào Băng Nhi, ta sẽ dẫn nàng rời đi Lâu Lan.” kiếm trong tay Hàn Chấn Dạ đưa lại càng gần, cố ý không cho Thương Nguyệt viết loạn. “Chỉ là một nữ nô...” “Sai! Nàng không chỉ là nữ nô.” Hàn Chấn Dạ rút cục bộc phát, bị Thương Nguyệt ép đến điểm giới hạn. Sự phẫn nộ của hắn giống như là ngọn lửa, đem lý trí đốt cháy.”Chết tiệt! Ta yêu nàng! Nàng cả đời này chỉ có thể là nữ nhân của ta!”Hắn tức giận quát, hai tay cầm thật chặt.”Ai dám đụng nàng thì phải hỏi kiếm trong tay ta trước.” Về do dự trên mặt Thương Nguyệt nhất thời đảo cái quét sạch, trong hai mắt là sự kiêu mỵ cũng là lúm đồng tiền. Nàng hai tay buông lỏng hơi cười duyên.” Người cố chấp, ta còn tưởng rằng người vĩnh viễn không nói ra miệng nữa chứ!” bộ dáng lúc trước, lại đều giống như giả vờ. Hàn Chấn Dạ còn không có kịp phản ứng, góc màn che chậm chạp được kéo ra, một thân ảnh xinh xắn đứng ở chỗ kia, đôi mắt trong suốt nhìn hắn, mơ hồ có lệ quang. Hắn cứng ngắc mà nhìn Băng Nhi, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào tiếp nhận nàng đã nghe hết mọi chuyện, ngũ quan tuần mỹ căng thẳng. Thương Nguyệt giật Hoàng Phủ Giác đứng dậy, hướng ngoài đại sảnh đi tới.”Đi thôi! Đem không gian trả lại cho bọn họ, ta không dễ dàng chút nào mới để cho người cố chấp này nói ra khỏi miệng, chúng ta đợi ở chỗ này, hắn sợ sẽ thẹn quá thành giận, đem chúng ta chém mất.”Nàng cười duyên nói, đẩy Hoàng Phủ Giác hướng ngoài cửa đi. Đi ra ngoài cửa đá, Thương Nguyệt lúc này mới phát ra thanh âm cười khê. Hoàng Phủ Giác than thở lắc đầu, nhìn về mặt tươi cười Thương Nguyệt.”Lại bức tên kia nói ra những lời thật tâm, nếu không bọn họ còn không biết muốn hành hạ nhau tới khi nào?” “Đúng a!”Thương Nguyệt mỉm cười nói, áp vào trong ngực Hoàng Phủ Giác, nhẹ vỗ về cằm của hắn.”Chuyện của bọn hắn đã giải quyết, nên nói tới chính sự một chút. nguy tu Vương đóng quân ở bờ Khổng Tước Hà Đông, mà Dạ nhi lại không chịu dâng người nữ nô kia ra, ta xem nguy tu đánh vào Lâu Lan chẳng qua là chuyện sớm hay muộn.”Nụ cười của nàng trở nên bất đắc dĩ. Hoàng Phủ Giác nheo mắt lại, trong lòng có dự cảm bất tường. “ Quân Lâu Lan coi giữ sẽ đối phó được.”Hắn chậm chạp nói, biết tuy nói như thế một cuộc huyết chiến vẫn là tránh không khỏi. Thương Nguyệt hai tay khoanh lại bộ dáng kiêu mỵ.”Nhưng là để cho con dân vì hỏa chiến này bị liên lụy, trong lòng ta rất băn khoăn! Không bằng ta đầu hàng, hai tay dâng lên nước Lâu Lan. Giác đệ, bên cạnh chỉ cần có người, có làm nữ vương hay không đối với ta mà nói không còn trọng yếu a!”Hai tay của nàng quần lên cổ Hoàng Phủ Giác, mà sắc mặt của hắn bắt đầu trở nên trắng bệch.”Chỉ cần có thể đi theo người một đời một thế, coi như là lưu lạc thiên nhai cũng không sao.” “Một... Một đời một thế?”Hắn nuốt nước miếng, không dám tưởng tượng tiếp. “Đúng vậy a, không làm nữ vương, ta liền ở cùng người, người nói có được hay không đâu?”Thương Nguyệt cười tươi như hoa. Không tốt! Không tốt! Dĩ nhiên không tốt! Hoàng Phủ Giác ở trong lòng la lên, lại chỉ có thể phát ra tiếng rên nhỏ, ngậy ngốc nhìn Thương Nguyệt, nếu để cho Thương Nguyệt đi theo hắn trở về Trung Nguyên, cuộc sống sau này của hắn sẽ rất khổ sở. Bình ổn lại trái tim, hắn hai tay nắm ở bả vai Thương Nguyệt, thu hồi tất cả vẻ mặt kinh hoảng, thận trọng mà nhìn Thương Nguyệt.”Ta tại sao có thể trở mặt nhìn quốc gia của người bị đoạt? Người đừng lo lắng, ta sẽ triệu hoả tốc quân đội, bức lui quân của nguy tu Vương, hơn nữa lấy binh lực cường đại bức nguy tu Vương đưa ra hiệp nghị, đến lúc đó người sẽ không cần bỏ xuống vương vị.”Hắn trịnh trọng nói. Chỉ cần có thể để cho Thương Nguyệt bỏ đi cái ý niệm đáng sợ trong đầu này, muốn hắn làm cái gì cũng có thể. Thương Nguyệt khê mỉm cười, vỗ về lồng ngực của hắn.”Có Nhật Đế đồng ý mượn quân tương trợ, Thương Nguyệt đương nhiên là cao hứng rồi.” Hoàng Phủ Giác động tác hoàn toàn cứng đờ, cẩn thận nhìn nàng, không dám xác tin mình mới vừa nghe thấy cái gì.”Người biết thân phận của ta?” “Giác đệ, làm sao nhìn tỷ tỷ như vậy? Từ ban đêm ngày thứ nhất, tỷ tỷ lột xiêm y của người, nhìn thấy trên ngực người có Bức Long Bạch Ngọc, ta cũng đã biết người là Nhật Đế Trung Nguyên.”Nàng lấy đầu ngón tay khảy khảy miếng Bạch Ngọc kia, nửa cười buông tay ra, để cho Bạch Ngọc nặng nề rơi lên bộ ngực Hoàng Phủ Giác. Hoàng Phủ Giác chỉ cảm thấy trước mắt một trận hoa mắt, hắn tìm cái ghế chầm chậm ngồi xuống, bị việc trọng đại này đã kích.”Nếu biết ta là ai, người còn... Người còn...”Thân phận của hắn đã sớm bại lộ, vậy hắn còn ”Chịu nhục” là vì cái gì đây? “Sao lại trông như đưa đám vậy! Tỷ tỷ cũng chỉ là muốn thử xem, nam nhân Trung Nguyên có như tin đồn loại hay không, có hiểu được thương hương tiếc ngọc.”Nàng cười duyên, mở ra một tờ giấy nháp mỏng, đem bút nhét vào trong tay Hoàng Phủ Giác.”Người đã đồng ý ta phái quân, bây giờ xin hãy điểm chỉ thôi!” Hoàng Phủ Giác thở dài một hơi, chỉ có thể nhận mệnh bắt đầu ra chỉ. Thương Nguyệt là nữ nhân lợi hại nhất hắn đời này gặp phải, mọi chuyện cần thiết đều ở bên trong tính toán của nàng, nàng lấy bộ dáng kiêu mỵ vô hại kia, lường gạt nam nhân. Hắn lần đầu phát hiện, nữ nhân cũng là không dễ dàng đối phó a! Giờ chỉ có thể ngồi đây lắc đầu lắc đầu, Hoàng Phủ Giác hoả tốc hạ bút viết

chiếu thư. Đợi đến chuyện này hoàn thành, hẳn nhất định phải cỡi một ngựa nhanh nhất rồi đi thôi! Hai người bị ở lại bên trong đại sảnh im lặng, chẳng qua là lấy ánh mắt ngắm nhìn đối phương. “Người tại sao lại ở chỗ này?” Một hồi lâu sau, Hàn Chấn Dạ mới cứng ngắc hỏi. Chú ý tới Băng Nhi trên đầu có cài hoa, trang điểm rất mỹ lệ, hoàn toàn là bộ dáng mới mẻ. Lần này, hẳn hoàn toàn đoán ra Thương Nguyệt đã làm ra cái quỷ kế gì. “Là nữ vương đem ta đến đây.” Băng Nhi nhỏ giọng trả lời, lấy dũng khí đi ra phía trước, từng bước đến gần hẳn. Nàng bị giấu ở sau màn che, vốn trong lòng rất là thấp thỏm, nhưng là khi hẳn hô lên câu nói kia, nàng cả người như bị điện giật, trong đầu hoàn toàn vì rung động mà trống rỗng. Hẳn yêu nàng? Đây có thật không? Hai tay của nàng run rẩy, bất an nắm chặt xiêm y trên người. “Chết tiệt nữ nhân kia!” Hàn Chấn Dạ nổi giận mắng, quay đầu nhìn Băng Nhi. Nàng mềm mại như đóa hoa, đôi mắt kia vẫn giống như lúc hai người mới quen, trong suốt mỹ lệ như vậy, mỗi một lần nhìn hẳn, sự ngượng lạnh trong lòng hẳn cũng sẽ bị hòa tan. Cõi đời này, nàng là nữ nhân duy nhất có thể ảnh hưởng đến hẳn như thế. “Người nói là sự thật sao?” Băng Nhi ngẩng đầu lên, lấy lên toàn bộ dũng khí hỏi. Nàng đã không có kiên nhẫn đợi thêm nữa, Sương nhi sở nói cho nàng biết mọi chuyện cùng với câu nói kia của hẳn, cũng làm cho căng thẳng của nàng tan rã. Hẳn nhìn nàng, chậm chạp lấy tay nâng cằm của nàng lên. Không bao giờ ... cần che giấu nữa, hẳn như là đã nói ra khỏi miệng, lại không cần phải trốn tránh nữa. “Nếu như không phải vậy ta cần gì phải chạy tới Ngụy Tu cứu người?” Thanh âm của hẳn khàn khàn, giọng nói phát ra, hai cánh tay cường tráng đột nhiên đưa ra đem thân thể xinh xắn của nàng ôm vào trong ngực thật chặt, dùng hết lực ôm lấy nàng. Nước mắt một giọt, một giọt chảy ra từ hốc mắt, nàng thư giãn ngã vào trong lòng ngực của hẳn, nước mắt thấm ướt áo hẳn; mà nàng hoàn toàn không quan tâm, hai tay thật chặt bám vào ở cái cổ cường tráng hẳn, cơ hồ muốn thân thể tiến vào trong lòng ngực của hẳn. “Người... Có phải còn băn khoăn một đao ban đầu kia hay không?” Tay nhỏ bé của nàng chu du đi tới bên trái bụng của hẳn, cách y phục nhẹ vỗ về đao vết thương kia, nghĩ đến mình thiếu chút nữa đoạt đi tánh mạng của hẳn, thân thể của nàng kịch liệt run rẩy, càng thêm dùng sức ôm chặt hẳn. “Dĩ nhiên nhớ thương, nếu không ta làm sao có một đường truy tung người trở lại Lâu Lan?” Hẳn ép môi cực nóng của mình quanh co vào má phần mỹ lệ của nàng, hơi thở nóng rực xuy phất ở trên da thịt của nàng. “Như vậy người bây giờ không oán ta sao?” Nàng cẩn thận hỏi, trong lòng thật ra thì thủy chung có chút ác cảm. Nàng tổn thương hẳn, trong lòng có áy náy, nếu không lấy tính cách nàng ngoại nhu nội cương, sao có thể thừa nhận hẳn sau này có thể gia tăng đủ loại hành hạ? “Theo lời của người, cái kia ngày ngay từ lúc ta trở lại Lâu Lan, ta liền sẽ giết người. Ta gặp lại được người trong nháy mắt đó, cơ hồ cũng đã xác định, ta không cách nào quên người.” Hẳn tự tay từ bên hông lấy ra một cái chìa khóa tinh xảo, mở vòng cổ vòng bạc. Rắc một tiếng, vòng bạc rơi xuống. Băng Nhi kinh ngạc trợn to hai mắt, đưa tay vỗ về quanh vùng cổ tự do. “Cái chìa khóa này không phải là đã bị con Hải Đông Thanh nuốt vào rồi sao?” Nàng nghi hoặc nhìn Hàn Chấn Dạ. Hẳn cúi đầu nhìn nàng, bên trong đôi mắt đen hiện lên một ý cười. Một hồi lâu sau, hẳn mới thừa nhận. “Cái chìa khóa có hai chìa, một chìa này thủy chung đặt ở trên người của ta.” “Người làm như vậy là cố ý muốn làm ta sợ? Người người này thật là...” Băng Nhi tỉnh ngộ, nhớ tới khi đó bị thương thể của hẳn làm đau lòng bao nhiêu. Hẳn lời nói chỉ là vì trừng phạt nàng, căn bản cũng không có tính toán nhốt nàng làm đầy tớ. Trong lòng nàng phức tạp cực kỳ, lại là tức giận lại là mừng rỡ, không biết nên hôn hẳn, hay là oán hẳn? Bên hông cánh tay cường tráng phải nam lại là căng thẳng, nàng ngã vào trong lòng của hẳn, giống như là đã thuộc về một chỗ. Đôi môi nóng rực che lại miệng của nàng, nuốt hết tất cả kháng nghị của nàng. Lưỡi của hẳn thăm dò vào trong miệng nàng, dây dưa mềm nhiệt ướt át trong miệng nàng, hôn thẳng đến trong đầu nàng trống rỗng. “Không bao giờ ... hứa như người muốn hiểu không? Băng Nhi, ta sẽ không thả người đi, vĩnh viễn sẽ không!” Hẳn chống đỡ nàng tựa vào hẳn kiều mỵ thở hổn hển gằm nhẹ nói, vững vàng ôm nàng, lời thề không để cho bất luận kẻ nào cướp đi nàng. Nàng thở dài một hơi, cũng là hài lòng. Hai tay leo lên của hẳn, biết hẳn luôn là lấy bá đạo để diễn tả tình yêu say đắm. Nàng sớm phải biết, nam nhân tà mị này ở gặp tình yêu chân chính, thật ra thì cũng có chút ngốc. Nghe thấy nàng than thở, Hàn Chấn Dạ hai tay vây quanh càng chặt hơn. “Không cho than thở, lại càng không được muốn rời đi, ta muốn người làm thê tử của ta, có nghe hay không?” Hẳn không cho làm cho nàng cự tuyệt. Băng Nhi nụ cười ở nước mắt đang lúc tràn ra, bị hẳn bá đạo khiến cho dở khóc dở cười. Nàng vươn tay, nhẹ chút điểm trán của hẳn, ngắm vào bên trong đôi mắt cực nóng kia. Nàng là từ đâu yêu hẳn? Ở trong địa lao âm u Thiết thành, lần đầu tiên tiếp xúc với đôi mắt đen kia, lòng của nàng giống như là có sấm sét. “Ta không bao giờ rời người đi. Người chẳng lẽ cũng không biết, ta cũng yêu người say đắm sao, khi người ôm Sương nhi, lòng ta đã đau đớn bao nhiêu?” Nàng nhẹ nhàng nói, trong giọng nói có pha chút ủy khuất. “Người đem ta nghĩ thành người như thế nào? Nàng là muội của người, ta tự nhiên cũng đem nàng làm thành muội của ta.” Hàn Chấn Dạ khiêu mi cười một tiếng. Ban đầu đem Sương nhi để ở bên người chỉ là

vì muốn thấy cảm xúc bi phần của nàng, bây giờ nghe đến nàng chính miệng thừa nhận mình thương hấn thế nào, hấn cảm thấy cực kỳ đặc ý, căn bản không cảm thấy có cái gì không đúng. “Người chẳng lẽ người sợ không thương tâm sao?” Bằng Nhi dấm nhẹ hấn. Vật đổi sao dời, ngay cả lời khiển trách của nàng cũng mang theo một tia kiều mỹ. “Ta không chế không được mình, nếu như ta có thể sớm một chút hiểu tâm ý của mình, chuyện cũng sẽ không đến như vậy.” Hấn là người kiêu hãnh nhường nào, không nghĩ tới lần đầu tiên giao tấm lòng của mình ra, lại bị Bằng Nhi dấm một kiếm ở trên ngực, cho nên hấn một lòng chỉ nghĩ tới phải tìm được Bằng Nhi, trả thù lại sự phản bội của nàng. Chẳng qua là hấn chưa từng có nghĩ đến, những thứ hành động cùng ngôn ngữ tàn nhẫn kia thương tổn nàng đồng thời cũng là thương tổn mình. Từ đầu đến cuối hấn cũng chỉ là liều mạng kháng cự, làm sao cũng không muốn thẳng thắn thừa nhận mình đã yêu Bằng Nhi, cuối cùng khi nguy cơ tiến tới gần, mới rốt cục đem lời thật lòng nói ra. “Ta yêu người, cả đời này ta cũng sẽ không để người rời khỏi ta.” Hàn Chấn Dạ khẽ thở dài một cái, đem nàng thật chặt ôm vào lòng ngực của mình. “Ta biết.” Nàng cười nhạt, hai tay lưu luyến nhẹ vỗ về hấn. “Bây giờ, biết người yêu ta, coi như là thiên quân vạn mã cũng không thể kéo ta rời người mà đi.” Nàng đưa tay ôm lấy khuôn mặt tuấn mỹ của hấn, cam tâm tình nguyện mà dâng lên đôi môi đỏ mọng, triền miên hôn hấn. Hấn ôm ấp lấy thân thể xinh xắn của nàng, nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng, nhiệt liệt hôn nàng. Hấn sẽ coi chừng nàng một đời một thế, không bao giờ ... lần nữa làm cho nàng thương tâm rơi lệ. Ánh mặt trời đem cái bóng của hai người kéo dài hơn, giống như là trời sanh kết hợp chặt chẽ với nhau. Bọn họ trong lúc đó, lấy quỷ kế làm khai đoan(mở đầu), nhưng lấy tình yêu làm kết. Đã trải qua nhiều sóng gió như vậy, hai con người kiêu ngạo, trong lòng rốt cục ở trước mặt tình yêu khuất phục. Ở lúc thừa nhận nộ hôn nóng bỏng của hấn, bờ môi của nàng có một ý cười nhàn nhạt, trong lòng đau đớn biến mất, tất cả đau khổ trong lòng đã được hấn bá đạo cuồng liệt dùng tình yêu đền bù. Nàng biết, cả đời này, trái tim của nàng sẽ không còn có đau đớn. [hết trọn bộ]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lau-lan-giai-nhan>